C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Verne_Jules-Cestovni_stipendia.pdb

PDB Name: Verne Jules-Cestovní stipendia
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 2.5.2007
Modification Date: 2.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JULES VERNE
Cestovní stipendia
NÁVRAT, BRNO 1996

Díl první

I. KAPITOLA
Soutěž

„První, ex aequo (Stejným dílem) Louis Clodion a Roger Hinsdale," prohlásil zvučným hlasem ředitel Julian Ardagh.
A lomozné vivat, mnohonásobné hurá přivítalo se silným potleskem oba laureáty soutěže.
Pak, pokračujíce ve čtení z listiny, ležící před ním, oznámil ředitel z estrády, zbudované na hlavním nádvoří Antilian School, tato jména:
„Druhý: Axel Hlickborn."
„Třetí: Albert Leuhlen."
Nová salva potlesku, méně vydatná nežli první, leč pocházející stále od velmi sympatického posluchačstva.
Pan Ardagh pokračoval:
„Čtvrtý: John Hohlard."
„Pátý: Magnus Anders."
„Šestý: Niels Harboe."
„Sedmý: Hubert Perkins."
A protože se pochvalné výkřiky ozvaly již na začátku, pokračovaly rychle po celou dobu.
Zbývalo vyhlásit poslední jméno, protože tato zcela zvláštní soutěž měla mít devět vyznamenaných.
Ředitel vykřikl ke shromážděným toto jméno:
„Osmý: Tony Renault."
Ačkoliv byl řečený Tony Renault poslední na řadě, nebyly řidší výkřiky na jeho adresu: bravo a hip. Byl to dobrý kamarád, úslužný a chytrý, měl však vznětlivou povahu a tak měl přátele jen mezi chovanci Antilian School.
Po vyvolání jeho jména vystoupil vyznamenaný na pódium, aby přijal shake hand (Stisk ruky) od pana Ardagha, pak se vrátil mezi své méně šťastné kamarády, kteří mu tleskali ze srdce.
Všimli jste si zajisté různých jmen mezi devíti vyznamenanými, což svědčilo o různém původu co do národnosti. Tato různost se vysvětluje už tím, že ústav, řízený panem Julianem Ardaghem, v Londýně, Oxford Street 314, byl znám a to velmi dobře, pod jménem Antilian School.
Asi před dvanácti lety byl tento ústav založen pro syny osadníků, pocházejících z Velkých a Malých Antil - z Antilie, jak se nyní říká. Tam přicházeli studenti začít, pokračovat a dokončit svá studia v Anglii. Zůstávali tam většinou do svých jedenadvaceti let a získávali velmi praktické, leč také velmi úplné literární, vědecké, průmyslové a obchodní vzdělání zároveň. Antilian School čítal asi šedesát chovanců, kteří platili dost vysoké stravné. Vycházeli odtamtud připraveni na veškeré kariéry, ať už chtěli zůstat v Evropě anebo se měli vrátit do Antilie, pokud jejich rodiny neopustily tyto části Západní Indie.
Během školního roku bylo vzácností, aby se tam nesetkal - ostatně v nerovném poměru - se Španěly, Dány, Angličany, Francouzi, Holanďany, Švédy, dokonce i s Venezuelany, a všichni pocházeli ze souostroví Návětrných a Podvětrných ostrovů, o jejichž držení se dělí evropské a americké mocnosti.
Tato mezinárodní škola, vyhrazená jedině malým Antilanům, byla řízena panem Julianem Ardaghem za pomoci velmi vzácných profesorů. Pan Ardagh byl padesátník, vážný a opatrný správce a zasluhoval si právem plnou důvěru rodin. Měl nesporně cenný pedagogický personál, pracující za jeho odpovědnosti, ať už šlo o literaturu nebo o vědu či umění. Rovněž v Antilian School nebyl zanedbáván tělocvik a ve Spojeném království velice oblíbené a pěstované sporty, jako kriket, box, zápas, kopaná, plavání, tanec, jízda na koni, cyklistika, veslování - a vůbec všechna odvětví moderního tělocviku.
Pan Ardagh se snažil také semknout různé druhy temperamentů, tak promísené v povahách mladíků různých národností vyskytujících se zde a učinit ze svých chovanců pokud možno „Antilany", vzbudit v nich navzájem trvalou sympatii. Nepodařilo se mu to vždy, jak by chtěl. Někdy vítězil živočišný pud, který byl mocnější, než dobrý příklad a

dobrá rada. Ostatně, i kdyby zůstaly jen malé stopy po tomto semknutí, když se vyšlo ze školy, a pokud by to mělo v budoucnosti jen nepatrné výsledky, zasluhoval by tento koedukační systém chválu a činil by čest ústavu v Oxford Street.
Je samozřejmé, že četné jazyky, kterých se užívá v Západní Indii, byly mezi chovanci běžné. Pan Ardagh pojal dokonce šťastnou myšlenku střídat je při vyučování a oddechu.
Jeden týden se mluvilo anglicky, další francouzsky, holandsky, španělsky, dánsky, švédsky. Chovanci anglosaského původu byli v ústavu bezpochyby ve většině a možná, že se tam pokoušeli získat jakousi fyzickou i morální nadvládu. Avšak i ostatní Antilské ostrovy tam byly dostatečně zastoupeny. Dokonce i ostrov St. Bartholomew, jediný, který je odvislý od skandinávských států, tam měl několik žáků, mezi nimi i Magnuse Anderse, který skončil v soutěži jako pátý.
Ovšem úloha pana Ardagha a jeho spolupracovníků nebyla bez jistých závažných obtíží. Copak nebylo třeba skutečného citu pro spravedlnost, jisté a trvalé metody, zručné a pevné ruky, aby se mezi těmito synky ze zámožných rodin zabránilo soupeření, které se projevovalo i přes úsilí potlačit je?
Nuže, právě v této soutěži bylo možné se obávat, že osobní ctižádost způsobí jistý zmatek, výtky, nevraživost, až budou vyznamenaní vyhlášeni. Celkem však byl výsledek uspokojivý: Francouz a Angličan zaujímali první místo, protože dosáhli stejného počtu jedniček. Ovšem když se na předposledním místě ocitl poddaný královny Viktorie, pyšnil se na posledním místě občan Francouzské republiky, Tony Renault, jemuž to nezáviděl žádný z chovanců. Mezi nimi na ostatních místech následovali po sobě různí rodáci z Antil anglických, francouzských, dánských, holandských a švédských. Žádný Venezuelan, dokonce ani Španěl, ačkoliv jich mezi chovanci ústavu bylo tehdy asi patnáct. Mimo to bylo nutné poznamenat, že toho roku se nacházeli žáci, pocházející z Kuby, San Dominga, Portorika a Velkých Antil, dvanáctiletí až patnáctiletí, mezi nejmladšími a nemohli se proto této soutěže zúčastnit, jelikož ta vyžadovala nejméně sedmnáct let věku.
Vskutku, soutěž obsahovala nejen látky vědecké a literární, ale též - čemuž se nemůžeme ani trochu divit - otázky etnologické, zeměpisné a obchodní, týkající se souostroví Antil, jeho historie, minulosti, přítomnosti, budoucnosti, styků s různými evropskými státy, které po prvních náhodných objevech připojily jejich část ke své koloniální državě.
A nyní, podívejme, jaký byl cíl řečené soutěže, jaké výhody z ní měly vyplynout pro vítěze: šlo o to, aby jim byla udělena cestovní stipendia a tím jim bylo umožněno uspokojovat po několik měsíců touhu po výzkumech a cestování, tak přirozenou u mladíků, kterým ještě nebylo jedenadvacet let.
Bylo jich tedy devět, kteří budou moci, díky svému pořadí, ne sice proběhnout celý svět, jak by většina z nich chtěla, ale navštívit některou zajímavou končinu staré nebo i nové pevniny.
A kdo připadl na myšlenku založit tato cestovní stipendia?… Bohatá Antilanka anglického původu, paní Kathleen Seymourová, bydlící na Barbadosu, jedné z britských osad na souostroví a pan Ardagh nyní poprvé vyslovil její jméno. Je tedy možné velice dobře si představit s jakým hromovým hurá bylo pozdraveno toto jméno a s jakým nadšením zazněly výkřiky:
„Hip!… Hip!… Hip paní Seymourové!“
Nicméně, i když ředitel Antilian School vyslovil jméno této dobrotivé dámy, o jakou cestu šlo? Nevěděl to ještě ani on ani nikdo jiný. Avšak než uplyne čtyřiadvacet hodin, budou mít v tomto směru jistotu. Ředitel bude telegrafovat do Barbadosu o výsledku soutěže a paní Kathleen Seymourová mu aspoň telegraficky odpoví, do kterých končin podniknou stipendisté cestu.
A lze si představit, s jakou živostí se hovořilo mezi těmito stipendisty, kteří už v duchu zalétali do nejzajímavějších, nejvzdálenějších a nejneznámějších krajů tohoto světa. Podle svého temperamentu a povahy se bezpochyby dávali unášet nebo se chovali zdrženlivě, avšak pravda je, že zavládlo všeobecné nadšení.
„Mám za to,“ říkal Roger Hinsdale, Angličan každým coulem, „že navštívíme některou osadní část anglické državy, a ta je dost veliká, aby bylo možné si vybrat…“
„Bude to střední Afrika,“ tvrdil Louis Clodion, „proslulá portentosa Africa (Nepřirozená Afrika), jak by řekl náš bodrý správce a budeme moci kráčet po stopách velikých objevitelů!…“
„Ne… výzkum v polárních mořích,“ řekl Magnus Anders, který by velice rád kráčel po stopách svého tak slavného krajana Fridtjofa Nansena.
„Přeji si, aby to byla Austrálie,“ řekl John Hohlard, „a i po Tasmanovi, Dampierrovi, Bursovi, Vancouverovi, Baudinovi a Dumontovi d'Urvilleovi tam zbývá objevit mnoho a možná těžit z nových zlatých dolů…“
„Bude to spíš některý krásný kraj v Evropě,“ přál si Albert Leuhlen, kterého jeho holandská povaha nesváděla k přepínání. „Dokonce kdo ví, nebude-li to prostý výlet do Skotska nebo Irska…“
„Nic takového!“ zvolal bujarý Tony Renault. „Vsadím nejméně na cestu kolem světa…“
„Hleďte,“ prohlásil moudrý Axel Hlickborn, „budeme mít k dispozici jen sedm až osm týdnů a cesta se bude moci omezit jen na sousední země. „
Mladý Dán měl pravdu. Ostatně rodiny by nesouhlasily s několikaměsíční nepřítomností, která by jejich děti vystavila nebezpečím dlouhé výpravy a pan Ardagh by za ni nepřevzal odpovědnost.
Po rozmluvě o úmyslech paní Kathleen Seymourové - vzhledem k projektované cestě - následoval jiný rozhovor o způsobu, jímž se cesta vykoná.
„Budeme putovat pěšky jako turisté, s vakem na zádech a holí v ruce?…“ otázal se Hubert Perkins.
„Ne, ve voze…, v mail-coach!“ (Mail-coach - poštovní vůz - angl.) hádal Niels Harboe.
„Po železnici,“ namítl Albert Leuhlen, „s okružními lístky a za vedení Cookovy agentury (Cookova agentura, londýnská cestovní kancelář, která pořádá zábavní cesty po celém světě. Byla založena Thomasem Cookem 1808-1892 a měla 170 filiálek po celém světě)…“

„Myslím spíš, že si to odbudeme na palubě poštovní lodi, snad transatlantské," prohlásil Magnus Anders, který se viděl už na širém oceáně.
„Ne, v baloně," zvolal Tony Renault, „a cesta povede na severní pól!"
A v hovoru se pilně pokračovalo, jak zajisté uznáte tak zbytečně, ale se vznětem tak přirozeným u mladých chlapců, ačkoliv Roger Hinsdale a Louis Clodion do něho vnášeli více zdrženlivosti, protože stejně nikdo nechtěl upustit od svého názoru.
Musel tedy zakročit ředitel, když ne přímo aby všechny sjednotil, tedy aspoň aby jim doporučil vyčkat na odpověď na telegram, poslaný do Barbadosu.
„Jen trpělivost!" řekl. „Oznámil jsem paní Kathleen Seymourové jména vyznamenaných, jejich pořadí a národnost a ta šlechetná paní nám sdělí své úmysly, pokud se týká použití cestovních stipendií. Pokud odpoví depeší, budeme vědět již dnes za několik hodin, na čem jsme. Odpoví-li dopisem, budeme muset vyčkat šest nebo sedm dní. A nyní ke knihám a ke svým úkolům…"
„Šest dní!" opáčil šotek Tony Renault. „Nedožij u se jich!"
A možná, že tímto způsobem vyjádřil duševní stav některých svých kamarádů, Huberta Perkinse, Nielse Harboea, Axela Wickboma, kteří měli stejně živou povahu jako on. Louis Clodion a Roger Hinsdale, oba v soutěži ex aequo, projevovali nejvíce klidu. Pokud se týkalo Švéda a Holanďana, ti se nevyrušili z vrozené flegmatičnosti. Avšak kdyby byl Antilian School měl americké chovance, velmi pravděpodobně by jim nepřipadla cena trpělivosti.
Vzrušení těchto chlapců bylo ovšem vysvětlitelné. Nevěděli, do které části světa je paní Kathleen Seymourová pošle! Ostatně je nutné poznamenat, že byla teprve polovina června a budou-li cestování věnovány prázdniny, dojde k odjezdu teprve za šest týdnů.
A to bylo možné se domnívat a to si myslel pan Ardagh, shodujíc se v tom ohledu s většinou v Antilian School. Za těchto okolností nepotrvá nepřítomnost mladých stipendistů déle než dva měsíce. Vrátí se do svých tříd v říjnu, což uspokojí rodiny i personál ústavu zároveň.
Při délce prázdnin tedy nemohlo jít o cestu do vzdálených končin. Proto se nejmoudřejší varovali cestovat ve své fantazii sibiřskými tundrami, pouštěmi střední Asie, africkými pralesy nebo jihoamerickýn1i pampami. Aniž by museli opustit starou pevninu nebo jen Evropu, kolik zajímavých krajů mohli navštívit uvnitř Spojeného království, nebo Německa, Ruska, Švédska, Rakouska, Francie, Itálie, Španělska, Holandska, Řecka! Kolik vzpomínek by mohli zaznamenat do svého cestovního alba a kolik nových dojmů by tito mladí Antilané, kteří byli povětšinou ještě dětmi, prožili, když by pluli Atlantickým oceánem z Ameriky do Evropy. I když se omezila jen na státy sousedící s Anglií, musela ta cesta hojnou měrou vzbudit jejich netrpělivost a zvědavost.
Konečně, protože telegram nedošel ani ten den, ani v následujících dnech, to proto, že na ředitelův telegram se odpoví listem, - listem poslaným z Barbadosu na adresu pana Juliana Ardagha, Antilian School, Oxford Street 314, Londýn, Spojené království, Velká Británie.
Nyní slovo na vysvětlenou k označení Antilian, pyšnícího se nad bránou ústavu. Nebylo pochyb, že bylo vytvořeno schválně. Vskutku, v britském zeměpisném názvosloví se Antily nazývají Karibské ostrovy. Na mapách Spojeného království i na mapách amerických se označují stejně. A však název Karibské ostrovy příliš neblaze připomíná divoké domorodce souostroví, výjevy vražd a lidojedství, které zpustošily Západní Indii. Měl snad stát na prospektech ústavu ošklivý titul Škola Karibů?… Neuváděl by na myšlenku, že se v ní učí vzájemnému vraždění a kuchyňským receptům z lidského masa?… Proto se zdál název Antilian School vhodnější pro mladé chlapce, narozené na Antilách, jimž se mělo dostat čistě evropského vychování.
Protože tedy depeše nepřicházela, bylo nutné vyčkat na list - ledaže by tato soutěž o cestovní stipendia byla jen špatným žertem. Ale ne, mezi paní Kathleen Seymourovou a panem Ardaghem byla vyměněna velká korespondence! Šlechetná dáma nebyla vymyšlenou bytostí, žila na Barbadosu, dlouho ji tam znali a platila za jednu z nejbohatších statkářek ostrova.
A nyní zbývalo jen zásobit se dobře trpělivostí a čekat každé ráno a každý večer hodinu, kdy z ciziny dorazí poštovní loď. Je samozřejmé, že obzvláště devět vyznamenaných číhalo u oken, vedoucích na Oxford Street, aby spatřili listonoše této čtvrti. Jakmile se v dáli objevila jeho červená halena - a je známo, že červené je vidět zdaleka sestupovali zainteresovaní, berouce čtyři schody najednou; vrhli se do dvora, běželi k hlavní bráně a dotazovali se listonoše, zahrnovali ho otázkami a bezmála by vztáhli ruku na jeho brašnu.
Ne, žádný dopis z Antil, žádný! Nuže, nebylo by záhodno poslat paní Kathleen Seymourové druhý telegram, přesvědčit se, zda jí první došel a urychlit odpověď?…
A pak vyvstávaly v těch mladých fantaziích tisíce obav na vysvětlenou tohoto nevysvětlitelného otálení. Byla snad poštovní loď, konající službu mezi Antilami a Anglií, zničena nějakou velikou bouří?…
Ztroskotala snad následkem srážky?… Uvázla na některé neznámé mělčině?… Zmizel snad Barbados při jednom zemětřesení, která bývají v Západní Indii tak strašlivá?… Zahynula snad šlechetná dáma při jedné z těchto pohrom?… Pozbyly Francie, Holandsko, Dánsko, Švédsko a Spojené království nejkrásnější místa osadních držav v Novém světě?…
„Ne, ne," opakoval pan Ardagh, „o takové katastrofě by se vědělo!… Všechny noviny by přinesly podrobnosti!…"
„Vida!" odpovídal Tony Renault. „Kdyby si transatlantické lodi braly s sebou holuby, vědělo by se vždy, plují-li správně!"
To bylo správné, ale holubí pošta ještě tenkrát k veliké lítosti chovanců Antilian School neexistovala.
Avšak tento stav věcí nemohl dlouho trvat. Profesoři nebyli schopni omezit duševní vzrušení. Nepracovalo se už ani v třídách, ani ve studijních síních. Nejen vyznamenaní při soutěži, nýbrž i jejich přátelé mysleli na všechno ostatní - jen ne na své úlohy.

Přiznáme se, že je to ryzí přehánění. Pokud se týká pana Ardagha, ten nepociťoval vůbec žádný nepokoj. Cožpak nebylo přirozené, že paní Kathleen Seymourová neodpověděla telegramem, který by nebyl dost vysvětlující? Jenom dopis, a to podrobný dopis, mohl obsahovat instrukce, kterým bude nutné se přizpůsobit, jen on mohl oznámit, jaká to bude cesta, za jakých podmínek se uskuteční, kdy má být nastoupena, jak dlouho potrvá, jak bude uhrazena, a jak vysoká budou stipendia, poskytnutá devíti vyznamenaným k použití. Na tato vysvětlení bude zapotřebí nejméně dvou nebo tří stránek a nebudou moci být podána v negrogramatickém jazyku, kterým ještě hovoří černoši v indických osadách.
Avšak všechny tyto správné poznámky zůstaly bez účinku a vzrušení se neutišilo. A pak chovanci, jimž se nedostalo výhod ze soutěže, v hloubi duše žárlíce na úspěch svých přátel, se začali bavit tím, že si je „dobírali“, abychom použili slova, které se brzy bude pyšnit na patřičném místě slovníku. Je to naprostá mystifikace… Na tato domnělá cestovní stipendia nebyl ani centime ani farthing (Centime - francouzský peníz, 1/100 franku; farthing - bronzová anglická mince). Dokonce tento mecenáš v sukních, jmenující se Kathleen Seymourová, ani neexistuje!… Soutěž byla jen jedním z „humbuků“, donesených z Ameriky, která je bohužel jejich vlastí!…
Konečně určil pan Ardagh tento plán: počká na příští poštovní loď, která připluje do Liverpoolu třiadvacátého a přiveze, jak bylo ohlášeno, poštu z Antil. Nedorazí-li k němu do tohoto dne dopis paní Kathleen Seymourové, pošle jí druhý telegram.
To nebylo zapotřebí. Třiadvacátého odpolední poštou došel list s razítkem Barbadosu. Tento list pocházel z rukou paní Kathleen Seymourové a podle smyslů té paní - to bylo nutné vědět - byla stipendia určena na cestu na Antily.

II. KAPITOLA
Myšlenky paní Kathleen Seymourové

Cestu po různých ostrovech Západní Indie tedy určila velkomyslnost paní Kathleen Seymourové! Nuže, jak se zdá, měli vyznamenaní důvod prohlásit, že jsou spokojení.
Ovšem museli se zříci vyhlídek na putování Afrikou, Asií, Oceánií, málo známými končinami nové pevniny i krajinami na jižním nebo severním pólu!
Avšak ačkoliv jejich první pocit vyjadřoval lehké zklamání, ačkoliv se museli vrátit ze země snů rychleji, než do ní šli, ačkoliv šlo jen o cestu na Antily, přece jen to znamenalo příjemné využití příštích prázdnin a pan Ardagh snadno poučil všechny vyvolené o výhodách soutěže.
Vskutku, copak nejsou Antily jejich rodnou zemí?… Většinou je opustili již v dětském věku, aby byli vychováni v Evropě… Sotva se dotkly jejich nohy půdy těchto ostrovů, které viděly jejich zrození, sotva si jejich paměť zachovala jistou vzpomínku!…
Ačkoliv jejich rodiny toto souostroví opustily - mimo jediné aniž pomýšlely na návrat, byli mezi nimi chlapci, kteří tam najdou příbuzné, přátele a celkem to byla pro mladé Antilany krásná cesta.
Posuďme nyní osobní situaci každého z devíti vyznamenaných, kterým připadla cestovní stipendia.
A především těch, kteří měli anglický původ a kterých bylo v Antilian School nejvíce:
Roger Hinsdale ze St. Lucy, dvacetiletý; jeho rodina, která měla krásné jmění z obchodu, bydlela v Londýně.
John Hohlard z Dominga, osmnáctiletý; jeho rodiče se usadili právě jako průmyslníci v Manchesteru.
Hubert Perkins z Antiguy, sedmnáctiletý. Jeho rodina (otec, matka a dvě mladší sestry) nikdy neopustila rodný ostrova až skončí studie, chlapec se tam vrátí, aby vstoupil do obchodního závodu.
A nyní Francouzi, kterých bylo v Antilian School asi dvanáct:
Louis Clodion z Guadeloupe, dvacetiletý, z loďařské rodiny, usazené už několik let v Nantes.
Tony Renault z Martinique, sedmnáctiletý, nejstarší ze čtyř dětí, z úřednické rodiny, bydlící v Paříži.
Dánové:
Niels Harboe ze St. Thomas, devatenáctiletý; nemá už ani otce ani matku, jeho bratr, starší o šest let, žil stále na Antilách.
Axel Hlickborn ze St. Kříže, devatenáctiletý; jeho rodina měla v Dánsku obchod se dřevem.
Holanďané byli zastoupeni Albertem Leuhlenem ze St. Martin, dvacetiletým jedináčkem rodičů, bydlících poblíž Rotterdamu.
Pokud se týká Magnuse Anderse, rodilého Švéda ze St. Bartholomew, devatenáctiletého, jeho rodina se nedávno usadila v Goteborgu ve Švédsku a nezřekla se návratu na Antily, až si nashromáždí jmění.
Jak je vidět, byla tato cesta, která je na několik týdnů přivede do vlasti, schopna uspokojit mladé Antilany, a kdo ví, zda většině z nich bude přáno ji ještě někdy spatřit! Jen Louis Clodion měl na Guadeloupe strýce, matčina bratra; Niels Harboe bratra na St. Thomas a Hubert Perkins celou rodinu na ostrově Antigua. Avšak jejich druhové už neměli žádné příbuzenské svazky s ostatními ostrovy Antil, opuštěnými bez pomyšlení na návrat.
Nejstarší ze stipendistů byli Roger Hinsdale, trochu hrdé povahy; Louis Clodion, vážný a pracovitý chlapec, sympatický všem; Albert Leuhlen, jehož holandská krev se nerozehřála na antilském slunci. Po nich následovali Niels Harboe, jehož povolání se ještě neprojevovalo; Magnus Anders, velmi vášnivě se zajímající o věci kolem námořnictví a chystající se vstoupit do obchodního loďstva; Axel Hlickborn, kterého jeho touha přitahovala k službě v dánské armádě; pak, abychom zachovali sled podle věku, John Hohlard, poněkud méně zbritštělý než jeho krajan Roger Hinsdale; konečně oba nejmladší, Hubert Perkins, určený pro obchod, jak bylo řečeno, a Tony Renault, v němž jeho veslařská záliba mohla pro budoucnost vzbudit zálibu v plavbě.
Otázkou jisté důležitosti nyní bylo, zahrne-li cesta celé Antily, veliké i malé, ostrovy Návětrné i Závětrné?… Ale důkladné procestování souostroví by vyžadovalo více, než několik týdnů, které měli vyznamenaní k dispozici.

Opravdu, toto souostroví Západní Indie obsahuje neméně než tři sta padesát ostrovů a ostrůvků a i kdyby bylo možné prohlédnout si denně jeden, bylo by nutné věnovat této velmi povrchní prohlídce celý rok.
Ne, to nebylo úmyslem paní Kathleen Seymourové. Chovanci Antilian School se měli omezit na to, že každý měl strávit několik dní na svém ostrově, spatřit opět příbuzné a přátele, nacházející se tam, a vstoupit opět na rodnou půdu.
Za těch okolností, jak vidět, bude nutno z cestovního plánu vyloučit předem Veliké Antily, Kubu, Haiti, San Domingo a Portoriko, neboť španělští chovanci se v soutěži neumístili, Jamajku, neboť žádný z vyznamenaných nepocházel z této britské osady a holandský Curaco z téhož důvodu. Rovněž z Malých Antil ty, které jsou pod venezuelskou nadvládou, nebudou navštíveny; ani Tortigos ani Marguerita, ani Tortuga, ani Blanquilla, ani Ordeilla, ani Avas. Takže jedinými ostrovy z Malých Antil, u nichž přistanou držitelé cestovních stipendií, budou anglické St. Lucy, Dominica a Antigua, francouzské Guadeloupe a Martinique, dánské St. Thomas a St. Kříž, švédský St. Bartholomew a St. Martin, kteří patří napůl Holandsku, napůl Francii.
Těchto devět ostrovů bylo zahrnuto v zeměpisném celku Návětrných ostrovů a postupně se na nich zastaví devět chovanců Antilian School.
Nicméně nikoho nepřekvapí, že do tohoto cestovního plánu byl pojat desátý ostrov, kterému se bezpochyby dostane nejdelší a nejspravedlivější návštěvy.
Byl to Barbados ve stejné skupině Návětrných ostrovů, jedna z nejdůležitějších osadních držav Spojeného království v těchto známých končinách.
Tam totiž sídlila paní Kathleen Seymourová. Ze zcela přirozeného pocitu vděčnosti tedy bylo nutné, aby.jí složili poklonu, protože cítili povinnost poděkovat.
Lze si snadno představit, že když šlechetná Angličanka hodlala přijmout devět vyznamenaných z Antilian School, ti zase pociťovali nejvřelejší touhu poznat zámožnou barbadoskou občanku a vyslovit jí svou vděčnost.
Neměli toho ostatně litovat a post scriptum v dopise, jejíž obsah oznámil pan Julian Ardagh, nasvědčovalo, kam až zašla paní Kathleen Seymourová ve své velkomyslnosti.
Opravdu, mimo výlohy, které bude vyžadovat tato cesta, výlohy, které bude hradit úplně sama - bude při odjezdu z Barbadosu doručen každému obnos sedm set liber.
Pokud se týká délky řečené cesty, postačí na ni prázdniny?… Ano, s tou podmínkou, že se uspíší o měsíc dříve nežli obyčejně, což umožní přeplout Atlantický oceán za příznivého období tam i zpět.
Celkem nebylo nic přijatelnějšího, nežli tyto podmínky a byly také přijaty s nadšením. Nebylo se co obávat, že rodiny budou mít námitky proti tak příjemné a vůbec tak velmi prospěšné cestě. Sedm až osm týdnů byla doba, kterou bylo možné na ni vyměřit, počítajíc v to i možná zpoždění, a mladí stipendisté se vrátí do Evropy zcela jistě se srdcem plným nezapomenutelných vzpomínek na drahé ostrovy Nového světa.
Konečně se naskytla poslední otázka, o níž se rodinám brzy dostalo vysvětlení.
Budou muset vyznamenaní spoléhat jen sami na sebe, i když nejstaršímu z nich je dvacet let?… Nebude tam žádný učitelský dozor, který by je sblížil, který by je krotil?… Až navštíví toto souostroví, patřící různým evropským státům, nemusí se obávat nevraživosti či srážek, naskytnou-li se nějaké národnostní otázky?… Nezapomenou, že všichni jsou rodilí Antilané, chovanci téhož ústavu, až na ně nebude působit vliv důvtipného a opatrného pana Ardagha?
O obtížích tohoto druhu přemýšlel ředitel Antilian School a protože nemohl své studenty provázet sám, ptal se v duchu, kdo ho nahradí v této nesnadné úloze.
Ostatně tato stránka věci neušla velmi praktickému duchu paní Kathleen Seymourové. Uvidí se také, jak ji rozřešila, neboť ta opatrná paní by nikdy nepřipustila, aby tito mladí chlapci byli na této cestě bez nějaké autority.
A nyní, jak budou cestovat Atlantickým oceánem?… Snad na jedné z poštovních lodí, které obstarávají pravidelné spojení mezi Anglií a Antilami?… Budou tam zakoupena místa a kajuty na jméno každého z devíti vyznamenaných?…
Opakujeme, že neměli cestovat na vlastní náklady a žádná výloha toho druhu neměla být uhrazena ze sedmi set liber, které jim budou vyplaceny, až opustí Barbados, aby se vrátili do Evropy.
Nuže, v dopise paní Kathleen Seymourové byl odstavec, který na tuto otázku odpovídal a to takto:

Za plavbu přes oceán zaplatím ze svého. Loď najatá pro Antily, bude čekat na své cestující v přístavu Cork, Queenstohln, Irsko. Tato loď je Alert s kapitánem Paxtonem, který je připraven vyplout, a odjezd je stanoven na 30. června. Kapitán Paxton doufá, že se jeho cestující dostaví v ten den a zvedne kotvy, jakmile se dostaví.

Tito mladí stipendisté měli rozhodně cestovat ne-li jako princové, tedy aspoň jako cestující jachet z britských kruhů. Budou mít k dispozici loď, která je zanese do Západní Indie a dopraví nazpět do Anglie. Paní Kathleen Seymourová zařídila věci dobře. Tato britská mecenáška se o všechno postarala skutečně velkolepě. Opravdu, kdyby milionářky používaly svých milionů vždy k tak krásným cílům, museli bychom si jen přát, aby jich bylo mnoho, dokonce ještě více!
Tak se tedy v tomto malém světě Antilian School stalo, že pokud vyznamenaným jejich přátelé záviděli, přestože se ještě nic o úmyslech velkomyslné dámy nevědělo, vzrostla tato závist ještě více, když se dozvěděli, za jakých příjemných a pohodlných podmínek tato cesta proběhne.
Vyznamenaní však byli nadšeni. Skutečnost spěla na vrcholy jejich snů. Když přeplují Atlantický oceán, navštíví na své jachtě hlavní ostrovy Antilského souostroví.
„A kdy odplujeme?…“ říkali.
„Již zítra…“
„Již dnes…“
„Ne… Zbývá nám ještě šest dní…“ podotýkali nejmoudřejší. „Ach, už abychom byli na Alertu!…“ opakoval Magnus Anders. „Na své lodi!“ zvolal Tony Renault.

A nechtěli připustit, že na tuto zámořskou cestu musí provést určité přípravy.
Nuže, nejdříve bylo nutné poradit se s rodiči, zeptat se jich a dostat od nich svolení, neboť šlo o to, aby vyznamenaní byli vybaveni ne sice na onen, ale aspoň na Nový svět. Pan Julian Ardagh musel tedy v tomto směru učinit jistá opatření. Mimo to tato cesta vyžadovala, protože měla trvat snad dva a půl měsíce, aby byla učiněna jistá nevyhnutelná opatření, aby se zásobili šatstvem a hlavně předměty pro moře, botami, čepicemi, plášti z voskovaného plátna, jedním slovem veškerou námořnickou výstrojí.
Pak musel ředitel zvolit spolehlivou osobu, která by převzala odpovědnost za tyto mladé chlapce. Že byli dost velicí, aby se vedli sami a dost rozumní, aby se obešli bez dozorce, to je pravda. Bylo však moudré přidat k nim mentora, který by u nich měl autoritu. Takový byl úmysl moudré paní Kathleen Seymourové, který vyjádřila ve svém dopise, a bylo nutné se mu podřídit.
Je zbytečné podotýkat, že rodiny byly požádány, aby svolily k návrhům, které učinil pan Ardagh. Někteří z těchto mladých chlapců najdou na Antilách příbuzné, které neviděli po několik let. Hubert Perkins, na ostrově Antigua, Louis Clodion na Guadeloupe, Niels Harboe na St. Thomas. Bude to zcela neočekávaná příležitost k shledání za výjimečně příjemných okolností.
Ostatně rodiny byly o všem informovány ředitelem Antilian School. Věděly už, že soutěž měla přivodit závodění různých chovanců o cestovní stipendia. Až po vyhlášení výsledků se dozvědí, že vyznamenaní mají navštívit Západní Indii, a pan Ardagh nepochyboval, že to bude uskutečnění jejich nejživějších tužeb.
Zatím uvažoval pan Ardagh o volbě, kterou měl provést, o volbě náčelníka, kterého bude nutné postavit do čela této kočovné třídy, mentora, jehož rady udrží dobrý souzvuk mezi těmito Telemachy (Telemachos - v řecké báji syn hrdiny Odyssea; dlouho hledal otce, vracejícího se z Trojské války). To ho ustavičně uvádělo do určitých rozpaků. Obrátí se na toho z profesorů Antilian School, který bude moci splnit všechny podmínky, které vyžaduje tato okolnost? Ale školní rok ještě neskončil. Není možné přerušit vyučování, než nastanou prázdniny. Učitelský sbor musí zůstat úplný. Z téhož důvodu měl pan Ardagh za to, že nemůže doprovodit devět stipendistů. Jeho přítomnosti bylo za posledních měsíců školního roku třeba a bylo nutné, aby byl osobně přítomen rozdílení cen 7. srpna.
Cožpak nebylo mimo něj a profesory člověka, kterého by potřebovali, člověka pokud možno vážného a metodického, který by svědomitě plnil svoje funkce, který by si zasloužil úplnou důvěru, který by vzbuzoval všeobecnou sympatii a kterého by mladí cestovatelé rádi přijali za mentora?
Zbývalo zjistit, jestli zmíněná osobnost svolí zúčastnit se cesty, bude-li jí vhod odvážit se do zámoří…
24. června ráno, šest dní před tím, co měl vyplout Alert, dal pan Ardagh poprosit pana Pattersona, aby přišel do jeho pracovny pro důležité sdělení.
Pan Patterson, hospodář Antilian School, byl podle svého nezměnitelného zvyku zaměstnán pořádáním včerejších účtů, když byl povolán k panu Ardaghovi.
Pan Patterson si posunul brýle na čelo a odpověděl sluhovi, stojící mu na prahu:
„Přijdu bez otálení vyhovět pozvání pana ředitele.“
Potom pan Patterson opět posunul brýle na oči a vzal pero, aby doplnil ocásek u devítky, kterou právě namaloval dole ve sloupci vydání ve své knize. Pak pod sloupcem číslic, které právě počítal, udělal podle ebenového pravítka čáru. Potom lehce zatřepal perem nad kalamářem, pohroužil je několikrát do pohárku, aby se očistilo, osušil je s krajní péčí, položil je vedle pravítka na půlpit, zatočil přístrojkem kalamáře, aby inkoust ustoupil, položil na stranu vydání list savého papíru, a přitom dbal, aby nesetřel ocásek devítky; zavřel rejstřík, vložil jej do jeho zvláštní zásuvky v psacím stole, uložil na patřičné místo škrabátko, tužku a gumu, dýchl na podložku ze sacího papíru, aby smetl několik zrnek prachu, povstal, odsunul židli, potaženou kůží, svlékl rukávy z lustrinu a pověsil je na věšák u krbu, přejel kartáčem svůj kabát, vestu a kalhoty, vzal klobouk a otřel jeho třpytnou srst loktem, posadil si jej na hlavu, navlékl rukavičky z černé kůže, jakoby šel učinit návštěvu nějaké vysoké osobnosti z univerzity, vrhl poslední pohled do zrcadla, přesvědčil se, že jeho toaleta je úplně bezvadná, vzal nůžky a odstřihl pramínek licousů, přesahující pravidelnou linii, zjistil, má-li v kapse kapesník a tobolku, otevřel dveře kabinetu, překročil práh, zamkl pečlivě jedním ze sedmnácti klíčů, které rachotily na jeho svazku, sestoupil po schodišti, vedoucím na hlavní nádvoří, přešel je šikmo pomalým a odměřeným krokem, aby došel k budově, kde se nacházela pracovna pana Ardagha; stanul přede dveřmi a pak pomalu stiskl elektrický knoflík, jehož třesavý zvuk se ozval uvnitř budovy a čekal.
Teprve v tu chvíli se pan Patterson v duchu otázal, přičemž si mnul konečkem ukazováčku čelo:
„Copak mi asi chce, pan ředitel?“
Vskutku, v tuto dopolední hodinu muselo pozvání, aby přišel do pracovny pana Ardagha, připadat panu Pattersonovi zvláštní a jeho mozek se plnil různými domněnkami.
Posuďte sami! Hodinky pana Pattersona ukazovaly teprve devět hodin čtyřicet sedm minut a bylo možné se spolehnout na údaje tohoto přesného přístroje, jehož pravidelnost se vyrovnala pravidelnosti jeho majitele. Nuže, nikdy, ne, nikdy se pan Patterson nevydal k panu Ardaghovi před jedenáctou hodinou třiačtyřiceti minutami, aby mu podal každodenní zprávu o hospodářské situaci Antilian School, a nebyl žádný případ, že by se nedostavil mezi čtyřicátou druhou a čtyřicátou třetí minutou.
Pan Patterson musel mít tedy za to a měl za to skutečně, že se děje něco zvláštního, protože ho ředitel volá, nežli vyrovnal včerejší vydání a příjmy. Provede to ostatně až se vrátí, a můžete si být jisti, že tento neočekávaný odklad nezaviní žádný omyl.
Dveře se otevřely pomocí šňůry, spojené s domovníkovou lóží. Pan Patterson učinil několik kroků - podle svého obyčeje pět - chodbou a zaklepal diskrétně na křídlo druhých dveří, na nichž byl nápis DIRECTOR (Ředitel - angl.).
„Vstupte,“ zněla odpověď.
Pan Patterson sňal klobouk, setřásl zrnka prachu, uvázlá na jeho střevících, poopravil rukavičky na rukou a vstoupil do

pracovny, která byla osvětlená dvěma okny se zpola spuštěnými záclonami, která vedla na hlavní nádvoří. Pan Ardagh seděl u svého psacího stolu, opatřeného několika elektrickými knoflíky a před sebou měl různé listiny. Zvedl hlavu a přátelsky panu Pattersonovi pokynul.
„Dal jste mě zavolat do své pracovny, pane řediteli…“ řekl pan Patterson.
„Ano, pane hospodáři,“ odpověděl pan Ardagh, „a to abych s vámi promluvilo věci, která se vás velmi blízce dotýká.“ Pak ukázal na židli stojící u psacího stolu.
„Posaďte se, prosím,“ připojil.
Pan Patterson se posadil, nadzvednul opatrně šosy svého dlouhého kabátu, jednu ruku nataženou na koleně, druhou si přidržoval klobouk na prsou.
Pan Ardagh se ujal slova.
„Víte, pane hospodáři,“ řekl, „jaký výsledek měla soutěž mezi našimi chovanci o cestovní stipendia…“
„Vím to, pane řediteli,“ odpověděl pan Patterson, „a mám za to, že tato šlechetná myšlenka jedné z našich osadních krajanek je zcela ke cti Antilian School.“
Pan Patterson mluvil zvolna, uplatňujíce slabiky vybraných slov, jichž užíval, a na něž kladl důraz, když mu vycházely ze rtů.
„Víte také,“ pokračoval pan Ardagh, „jak má být použito těchto cestovních stipendií…“
„Vím to, pane řediteli,“ odpověděl pan Patterson, který se uklonil a zdravil, jak se zdálo, kloboukem nějakou osobu za oceánem. „Paní Kathleen Seymourová je dáma, jejíž jméno bude mít zvučnou ozvěnu u potomků. Zdá se mi nesnadné naložit lépe s bohatstvím, které je nabyto rodem nebo prací, nežli ve prospěch mládí, lačného dalekých cest…“
„To je i můj názor, pane hospodáři. Ale k věci! Víte rovněž, za jakých podmínek má být tato cesta na Antily vykonána?…“
„Jsem o tom docela dobře informován, pane řediteli. Loď bude očekávat naše mladé cestovatele a doufám, že nebudou prosit Neptuna, aby zakřikl svým proslulým Quos ego (Já vás! - Výhružka mořského boha Neptuna větrům z Virgilovy básně Aeneis) rozlícené vody Atlantického oceánu…“
„Doufám v to také, pane Pattersone, že plavba tam i nazpět proběhne za příznivého počasí.“
„Vskutku,“ odpověděl hospodář, „červenec a srpen jsou měsíce klidu, oblíbené vrtošivou Tethydou (Tethys, v řecké báji dcera boha Urana a Gaie, manželka Oceanova)…“
„Proto,“ připojil pan Ardagh, „bude tato plavba příjemná nejen pro moje vyznamenané, ale i pro osobu, která je bude doprovázet…“
„Osobu,“ řekl pan Patterson, „které připadne nejroztomilejší úloha složit paní Kathleen Seymourové nejuctivější poklony a projevit sympatickou vděčnost chovancům Antilian School.“
„Nuže,“ pokračoval ředitel, „lituji, že touto osobou nemohu být já. Avšak na konci školního roku, těsně před zkouškami, při nichž musím předsedat, je moje nepřítomnost nemožná…“
„Nemožná, pane řediteli,“ přitakal hospodář, „a nebude k politování ten, kdo bude povolán zaujmout vaše místo.“
„Zajisté a zbývalo by mi jen vybrat si. Nuže, potřebuji muže zcela spolehlivého, na něhož bych se mohl úplně spolehnout a který by byl bez odporu vítán rodinám našich mladých stipendistů… Nuže, tohoto muže jsem našel v personálním ústavu…“
„Blahopřeji vám k tomu, pane řediteli. Je to bezpochyby jeden z profesorů věd nebo literatury…“
„Nikoliv, neboť nemůže být ani řeči o přerušení vyučování před prázdninami. Ale zdálo se mi, že by toto přerušení bylo méně nevýhodné, pokud se týká finanční situace školy, a vás, pane hospodáři, jsem zvolil, abyste doprovodil naše mladé chlapce na Antily…“
Pan Patterson nemohl potlačit pohyb překvapení. Zvednul se zcela nečekaně a sundal brýle.
„Mě… pane řediteli?…“ řekl poněkud zmateným hlasem.
„Vás, pane Pattersone, a jsem si jistý, že účty této cesty stipendistů budou vedeny právě tak řádně, jako účty ústavu.“
Cípkem svého kapesníku osušil pan Patterson sklo svých brýlí, lehce zvlhlé vláhou z jeho očí.
„Připojím,“ řekl pan Ardagh, „že díky velkomyslnosti paní Kathleen Seymourové připadne odměna sedmi set liber i mentorovi, který bude poctěn důležitými funkcemi… Prosím vás tedy, pane Pattersone, abyste byl připraven k odplutí za pět dní.“

III. KAPITOLA
Pan a paní Pattersonovi

Zaujímal-li pan Horatio Patterson místo hospodáře na Antilian School, tak proto, že se vzdal profesorské kariéry kvůli kariéře správní. Jako vyslovený latinář litoval, že v Anglii nemá Virgiliův a Ciceronův jazyk takovou úctu, jaké se těší ve Francii, kde mu přísluší první místo v univerzitním světě. Francouzský národ se ovšem může dovolávat latinského původu, na nějž nemají synové Albionu nárok, a v této zemi snad latina odolá vpádu moderní filologie.
Avšak i když latinu nevyučoval, zůstal pan Patterson v HLoubi srdce stejně věrný těmto mistrům římského starověku, jejichž kult pěstoval. Připomínaje si četné citáty z Virgilia, Ovidia a Horatia, věnoval své schopnosti přesného a metodického účetního správě financí Antilian School. Při téměř úzkostlivé přesnosti, která ho charakterizovala, budil dojem vzorného hospodáře, jemuž jsou jasná všechna tajemství položek Má dáti a Dal i všechny sebenepatrnější podrobnosti účetnictví. Kdysi byl vyznamenán při zkouškách z klasických jazyků a nyní by mohl být vyznamenán při soutěži ve vedení knih a sestavování školního rozpočtu.
Ostatně zcela pravděpodobně se pan Horatio Patterson ujme řízení Antilian School, až pan Ardagh odstoupí, jakmile nabude jmění, neboť ústav velice dobře prosperoval, a bude vlastníma rukama pokračovat na tomto značném vzestupu

školy.
Panu Horatio Pattersonovi bylo před několika měsíci teprve čtyřicet let. Byl to spíš typ člověka studijního než sportovního, těšil se dobrému zdraví, které nikdy neohrožoval žádnou výstředností; měl dobrý žaludek, podivuhodně pravidelně tepající srdce, výtečně pracující průdušky. Byla to osobnost diskrétní a zdrženlivá, stále v rovnováze, která dovedla vždy nekompromitovat se ani skutkem, ani slovem, temperament teoretický a zároveň i praktický, neschopný někoho urazit, dokonale snášenlivý, a abychom o něm užili rčení, které by se mu nemohlo nelíbit, zcela sui compos (Sebe mocen - latinsky).
Pan Horatio Patterson, o něco větší než střední postavy, bez zad, s poněkud svislými rameny, byl spíše nemotorný ve své chůzi a bez elegance v chování. Jeho slova provázely přirozeně důrazné posunky, pronášené s lehce hledanou artikulací. Ačkoliv měl vážnou tvář, při dobré příležitosti nepohrdl úsměvem. Měl bleděmodré oči, krátkozrakostí zpola vyhaslé, což ho nutilo nosit silné brýle, které kladl na koneček svého dlouhého nosu. Jakoby mu nohy často překážely, chodil s patami příliš blízko u sebe, neobratně si sedal, takže se bylo co obávat, aby nespadl ze židle, a jak se natáhl na posteli, věděl jen on.
Existovala jistá paní Pattersonová, sedmatřicetiletá žena, dost inteligentní, bez nároků a koketerie. Její choť jí nepřipadal směšný a dovedl ocenit její služby, když mu pomáhala při jeho účetnických pracích. Ostatně z toho, že hospodář Antilian School byl člověk číslic, není třeba si myslet, že by byl nedbalý co do oblečení, a bezstarostný co do toalety. To by byl omyl. Ne, nic nebylo lépe na místě než uzel jeho bílé kravaty, nic lépe vyleštěno než jeho střevíce s lakovou špičkou, nic lépe naškrobeno než jeho košile, mimo snad jeho osobu, nic bezvadnějšího než jeho černé kalhoty, nic zavřenější nežli jeho vesta, podobná vestě clergymana (Duchovního), nic zapnutějšího než jeho řasnatý kabát, sahající mu po kolena.
Pan a paní Pattersonovi obývali pohodlný byt v budovách ústavu. Okna dostávala světlo jednak z HLavního nádvoří, jednak ze zahrady, osazené starými stromy, a jejíž trávníky byly udržovány v příjemném stavu svěžesti. Byt se skládal z půl tuctu místností, ležících v prvním poschodí.
Do tohoto bytu se vrátil pan Horatio Patterson po návštěvě u ředitele. Nespěchal, chtěl nechat své myšlenky uzrát. Zestárnou bezpochyby jen o několik minut, o něž prodlouží svoji nepřítomnost. Nicméně při osobě, zvyklé nazírat správně, pozorovat věci v jejich pravém světle, uvážit při nějaké otázce důvody pro i proti, jako uvažovalo Má dáti a Dal ve své hlavní knize, bude rozhodnutí učiněno brzy a definitivně. Nicméně tentokrát bylo záhodno nepustit se lehkovážně do tohoto dobrodružství.
Proto, než se vrátil, učinil pan Horatio Patterson asi sto kroků po nádvoří, v tu dobu prázdném, stále vzpřímen jako hromosvod, ztuhlý jako sloup, zastavujíce se, kráčeje opět dále, maje ruce jednou za zády, hned zase zkříženy na prsou, s pohledem mizejícím na jakémsi dálném obzoru, daleko za zdmi Antilian School.
Potom, než se šel poradit s paní Pattersonovou, neodolal touze vrátit se do své úřadovny, aby dokončil účty od včerejška. A pak, až provede poslední výpočet, bude moci, maje ducha úplně volného, hovořit bez starostí o něčem jiném, o výhodách a nevýhodách sdělení, které mu právě učinil jeho ředitel.
To všechno si vyžádalo celkem jen krátkou dobu a když opustil svou úřadovnu, ležící v přízemí, vystoupil do prvního poschodí zrovna ve chvíli, kdy chovanci vycházeli ze tříd.
Ihned se tu i tam vytvořily různé skupiny a mezi jinými skupina devíti vyznamenaných. V skutku by se dalo říci, že se už nacházejí na palubě Alertu několik mil na širém moři od irského pobřeží. A je jednoduché uhodnout, o čem hovořili s větší či menší vášnivostí.
Nicméně, třebaže otázka této cesty na Antily byla rozhodnuta, naskýtala se ještě jiná, která rozhodnuta nebyla. Budou od odjezdu do návratu doprovázeni, nebo nikoliv?… Celkem se jim zdálo zcela zřejmé, že je nenechají putovat samotné Atlantickým oceánem… Ale copak paní Kathleen Seymourová označila někoho zvlášť anebo přenechala tuto starost panu Ardaghovi?… Nuže, zdálo se obtížné, že by se ředitel ústavu mohl vzdálit v tuto dobu… Komu tedy bude svěřena tato funkce a volil už pan Ardagh?…
Možná, že některým připadlo na mysl, že to bude právě pan Patterson. Ovšem svolí hospodář, klidný a pecivál, jenž nikdy neopustil domácí krb, ke změně všech svých zvyků, k odloučení od paní Pattersonové na několik týdnů?… Přijme tuto funkci a odpovědnost, která je s ní spojena? To se zdálo nepravděpodobné.
Samozřejmě, když se podivil pan Horatio Patterson, že mu ředitel učinil zmíněnou nabídku, je pochopitelné, že neméně překvapena bude i paní Pattersonová, až ji její manžel řekne o celé záležitosti. Nikdy by nikomu nevstoupilo na mysl, že by dva tak úzce sloučené živly dalo by se říci tak chemicky spolu sloučené - se mohly rozdělit, rozloučit, třeba jen na několik týdnů. A přece bylo nepřípustné, že by se paní Pattersonová účastnila cesty.
Těmito různými úvahami se zabýval pan Patterson, když se vracel do svého přI1Jytku. Je však nutné říci, že byl rozhodnut a dobře rozhodnut, když prošel dveřmi salonu, kde ho očekávala paní Pattersonová.
A ta, protože již věděla, že hospodář byl povolán k řediteli, ihned, jakmile vstoupil, řekla:
„Nuže, pane Pattersone, copak?…“
„Něco nového, paní Pattersonová, něco zcela nového…“
„Bylo snad rozhodnuto, že pan Ardagh doprovodí naše mladé vyznamenané na Antily?…“
„Nikoliv, on nemůže opustit ústav v této roční době.“
„Pověřil tedy někoho?…“
„Ano…“
„A koho?…“
„Mě.“
„Vás… Horatio?…“
„Mě.“

Paní Pattersonová se vzpamatovala z údivu, který vyvolala tato odpověď, bez přílišné námahy. Byla to žena statečná a dovedla se ovládnout, nepropukla jako důstojná družka pana Pattersona v planý nářek.
Ten zatím, když s ní vyměnil těchto několik vět, přistoupil k oknu a čtyřmi prsty levé ruky bubnoval na jednu z tabulí.
Paní Pattersonová se brzy postavila vedle něho.
„Přijal jste?… řekla.
„Přijal jsem.“
„Myslím, že jste učinil dobře.“
„I já si to myslím, paní Pattersonová. Jakmile mi náš ředitel dal tento důkaz důvěry, nemohl jsem odmítnout.“
„To pro vás nebylo možné, pane Pattersone, a lituji jen jediné věci…“
„Které?“
„Že jde ne o cestu po zemi, nýbrž o cestu po moři a že je nutné přeplout oceán…“
„Je to skutečně nutné, paní Pattersonová. Nicméně mě tato vyhlídka na plavbu dlouhou dva až tři měsíce neděsí… Máme k dispozici dobrou loď… V této roční době, mezi červencem a zářím, bude moře klidné a plavba příznivá… A pak je také pro vedoucího výpravy, jinak řečeno mentora a tento titul mi připadne…, odměna…“
„Odměna?…“opáčila paní Pattersonová, která nebyla necitelná vůči výhodám tohoto druhu.
„Ano,“ odpověděl pan Patterson, „odměna tak veliká, jako případ ne každému stipendistovi…“
„Sedm set liber?…“
„Sedm set liber.“
„Ten obnos již stojí za námahu.“
Pan Horatio Patterson prohlásil, že je téhož názoru.
„A kdy se odjíždí?…“ otázala se paní Pattersonová, která už neměla žádné námitky.
„30. června a za pět dní musíme být v Yorku, kde nás očekává Alert… Nelze tedy mařit čas a odedneška již začneme s přípravami…“
„Beru vše na sebe, Horatio,“ prohlásila paní Pattersonová.
„Nezapomeňte na nic…“
„Buďte klidný!…“
„Lehký oděv, neboť budeme cestovat po teplých krajinách, které prahnou v žáru tropického slunce…“
„Lehký oděv bude přichystán.“
„Nicméně černé barvy, neboť by neslušelo ani mému postavení ani mé povaze obléci fantastický oděv turisty…“
„V tomto ohledu se na mně spolehněte, pane Pattersone, a rovněž nezapomenu na Clergalův recept proti mořské nemoci a na léky, které radí užívat…“
„Oh, mořská nemoc!…“ řekl pan Patterson pohrdlivě.
„Nevadí, to bude opatrné,“ pokračovala paní Pattersonová. „Tedy je samozřejmé, že jde jen o cestu dlouhou dva a půl měsíce…“
„Dva a půl měsíce, to je deset až jedenáct týdnů, paní Pattersonová… Ovšem, co se může stát za tu dobu!… Jak řekl jistý mudrc, víme-li, kdy odejdeme, nevíme, kdy se vrátíme…“
„Hlavní je, aby se člověk vrátil,“ řekla zcela správně paní Pattersonová. „Není třeba se děsit, Horatio… Snesu bez jakéhokoliv nářku dva a půl měsíce tvoji nepřítomnost i při pomyšlení, že jde o cestu po moři… Znám nebezpečí, které hrozí… Domnívám se, že se jim dokážete vyhnout s obvyklou opatrností… Nenechávejte mě však napospas neblahé možnosti, že by se ta cesta mohla protáhnout…“
„Poznámky, které jsem považoval za nutné učinit,“ odpověděl pan Patterson, bráníce se posunkem, jakoby nechtěl překročit dovolené meze, „tyto poznámky nemají za účel vrhnout zmatek do vaší duše, paní Pattersonová… Chtěl bych pouze, abyste byla chráněna proti všemu nepokoji pro případ, že by se návrat mohl pozdržet, aniž by bylo nutné vážně se tím znepokojovat…“
„Dobrá, pane Pattersone, ale jde o nepřítomnost dvou a půl měsíce a chci věřit, že nepotrvá déle…“
„Chci tomu věřit rovněž,“ odpověděl pan Patterson, „oč jde celkem?… O výlet do rozkošných končin, o projížďku od ostrova k ostrovu Západní Indií… A i kdybychom se do Evropy vrátili o dva týdny později…“
„Ne, Horatio,“ namítla výtečná dáma, která si postavila hlavu více než obyčejně.
„A namouvěru, nevím, z jakého důvodu si rovněž pan Patterson
postavil hlavu - což neměl nikdy ve zvyku. Záleželo mu snad na tom, aby vzbudil v paní Pattersonové úzkost?“
Jisté je, že se opětovně a usilovně zmiňovalo nebezpečích, jimiž cesta hrozí, ať je jakákoliv, zvláště pak cesta do zámoří.
A když se paní Pattersonová bránila připustit tato nebezpečí, která popisoval emfatickými frázemi a s hojnými posunky, prohlásil:
„Nežádám, abyste je viděla, nýbrž abyste je jen předvídala a jako důsledek tohoto předvídání musím učinit jistá nevyhnutelná opatření…“
„Která, Horatio?…“
„Především, paní Pattersonová, pomýšlím na vystavení poslední vůle…“
„Poslední vůle…“
„Ano… v náležité a zákonité formě…“
„Ale copak mi chcete nasadit do srdce smrt? …“ zvolala paní Pattersonová, která již začínala na tuto cestu pohlížet z děsivé perspektivy.
„Ne, paní Pattersonová, to ne… - chci si jedině počínat opatrně a moudře. Jsem z těch, kteří považují za rozumné učinit poslední pořízení, než nasednou do železničního vozu a ještě spíše, mají-li se odvážit na nejistou hladinu oceánů.“
Takový byl tento muž a zdalipak se omezí jen na tyto závětní dispozice? Bezpochyby - co více by si vymyslel?… Ať

tomu bylo jakkoliv, pomyšlení, že její manžel hodlá uspořádat dědické záležitosti, vždy tak choulostivé, pak předvídání nebezpečí plavby Atlantickým oceánem, srážky, ztroskotání, uváznutí, opuštění na některém ostrově v moci lidojedů - to všechno bylo schopné navýsost paní Pattersonovou rozčílit…
Tu pan Patterson pocítil, že asi zašel daleko, a použil lépe zaobalené fráze, aby upokojil paní Pattersonovou, svoji drahou polovičku či spíš jeden z pólů tohoto života ve dvou, který se nazývá manželství. Konečně se mu podařilo dokázat jí, že nadbytek opatrnosti nemůže mít nikdy škodlivé nebo žalostné následky a že zabezpečit, se proti jakékoliv možnosti neznamená dát navěky sbohem radostem života…
„Quo aeternum vale (Navěky sbohem),“ připojil, „jež vložil Ovidius do úst Orfeovi, když ztratil podruhé svou drahou Eurydiku (Podle řecké báje vysvobodil pěvec Orfeus zpěvem svou choť Eurydiku z podsvětí a ztratil ji podruhé, když se za ní přes zákaz na prahu podsvětí, z něhož ji odváděl, ohlédl. Tuto báji podal básnicky Ovidius, vynikající římský básník, narozený roku 43 před Kristem, a zemřel v roce 17 po Kristovi)!“
Ne, paní Pattersonová neztratí pana Pattersona ani poprvé. Ale ten puntičkářský člověk usilovalo to, aby bylo všechno v pořádku. Nevzdá se myšlenky učinit poslední vůli. Ještě dnes se odebere k notáři a podle zákona bude zhotoven spis tak, aby pro případ, že by měl být otevřen, nebyly příčiny k pochybnému výkladu.
Ostatně si lze snadno pomyslet, že pan Patterson učinil všemožná opatření pro případ, že by osud chtěl, aby Alert zahynul se vším všudy na širém oceáně a aby bylo nutno navždy se zříci zprávo jeho mužstvu a cestujících.
Tak to ovšem pan Patterson nemyslel, neboť připojil:
„A pak, možná, že se učiní ještě jiné opatření…“
„Jaké, Horatio?…“ otázala se paní Pattersonová.
Panu Pattersonovi se nezdálo záhodné vyslovit se v té chvíli jasněji. „Nic… nic… uvidíme!…“ odpověděl vyhýbavě.
A nechtěl-li říci více, to, jak lze za to mít, proto, aby znovu nepoděsil paní Pattersonovou. A možná, že by se mu nepodařilo naklonit ji své myšlence, i kdyby ji podepřel jiným latinským citátem, a těmi vůči ní; obyčejně neskrblil…
Konečně, aby skoncoval tuto rozmluvu, řekl:
„A nyní se zabývejme mým vakem a kartonem na klobouky.“ Ovšem, mělo se odjet teprve za pět dní, ale co je hotovo, je hotovo a není to třeba už činit.
Zkrátka, pokud se týká pana Pattersona, rovněž jako mladých vyznamenaných, od nynějška se bude dbát jen na přípravy na cestu.
Ostatně bylo-li odplutí Alertu stanoveno na 30. červen, bylo od zbývajících pěti dní potřeba odečíst čtyřiadvacet hodin na cestu z Londýna do Yorku.
Vskutku, železnice dopraví cestující nejdříve do Bristolu. Tam vstoupí na paroloď, obstarávající každodenně spojení mezi Anglií a Irskem; sestoupí po Severnu, přeplují Bristolský průplav, pak průplav St. George a vystoupí ve Queenstownu u vstupu do Yorské zátoky na jihozápadním pobřeží zeleného Erinu. Plavba z Velké Británie do Irska bude trvat jediný den a podle názoru pana Pattersona by měla postačit, aby si na moři zvykl.
Pokud se týká rodin mladých stipendistů, kterých se ptali, jejich odpovědi přišly brzy buď telegraficky anebo dopisem. Za Rogera Hinsdalea se to stalo ještě téhož dne, neboť jeho rodiče bydleli v Londýně a vyznamenaný je šel osobně vyrozumět o rozhodnutí paní Kathleen Seymourové. Ostatní odp9vědi došly postupně z Manchesteru, z Paříže, z Nantes, z Kodaně, z Rotterdamu, z Göteborgu a nakonec kabelový telegram z Antiguy od rodičů Huberta Perkinse.
Paní Kathleen Seymourová na Barbadosu přijala návrh velmi vlídně a s upřímným poděkováním.
Zatím co se paní Pattersonová zabývala přípravami na cestu, pokud se týkalo jejího manžela, pan Patterson pořádal definitivně všeobecný účet Antilian School. Můžete si být jisti, že nenechal ani jedinou fakturu nevyřízenou, ani jediný list nedopsaný. Pak si hodlal vyžádat propuštění ze své funkce, kterou zastaví 28. června t. r.
Ostatně nijak neopomíjel svoje osobní záležitosti a zajisté uspořádal, jak náleželo, tu, na níž mu obzvláště záleželo a o níž měl s paní Pattersonovou promluvit obšírněji, než učinil při první rozmluvě.
V tom ohledu však zainteresovaní zachovávali naprosté mlčení… Dozvíme se v budoucnu, oč šlo?… Ano, nevrátí-li se bohužel pan Horatio Patterson z Nového světa.
Jisté je, že oba manželé učinili několik návštěv u muže zákona, jistého solicitora, a že se objevili i u kompetentních úřadů. A, čehož si dobře všiml personál Antilian School, pokaždé, když se pan a paní Pattersonovi spolu vraceli do svého obydlí, on měl vždy tvář vážnější a zdrženlivější než obyčejně, zatímco jeho důstojná choť měla brzy oči rudé, jakoby právě prolila příval slz, brzy rozhodné chování někoho, kdo energické rozhodnutí dovede k dobrému konci.
Ostatně přes různé formy, které na sebe braly u každého z nich, se zdály tyto pocity smutku při této příležitosti zcela oprávněné.
Nadešel 28. červen. Večer se mělo odjet. V devět hodin vstoupí mentor a jeho mladí druhové do bristolského vlaku.
Dopoledne měl pan Julian Ardagh poslední rozmluvu s panem Pattersonem. Doporučil mu, aby vedl cestovní účty naprosto přesně, což bylo ovšem zbytečné, dal mu pocítit veškerou váhu úlohy, která mu byla svěřena a dal mu najevo, jak velmi na něho spoléhá, že udrží dobrou shodu mezi chovanci Antilian School.
V půl deváté večer nastalo loučení na hlavním nádvoří; Roger Hinsdale, John Hohlard, Hubert Perkins, Louis Clodion, Tony Renault, Niels Harboe, Axel HLickborn, Albert Leuhlen a Magnus Anders stiskli ruku řediteli, profesorům a přátelům, kteří ne bez jisté, ovšem přirozené závisti je viděli odjíždět.
Pan Horatio Patterson se rozloučil s paní Pattersonovou, jejíž podobenku si odvážel, a vyjadřoval se pohnutými frázemi se sebevědomím praktického člověka, který se připravil na všechny možné případy.
Pak se obrátil k devíti stipendistům v okamžiku, kdy už už nasedali do breaku (Otevřený, čtyřkolový vůz, do něhož se nasedá ze stran i zezadu), který je měl dopravit na nádraží a řekl, skandujíce všechny slabiky, tento Horatiův verš:

„Cras ingens iterabimus aequor.“

(Zítra nesmírně zbrázdíme moře)

Pak odjeli. Za několik hodin je vlak složí v Bristolu. Zítra přeplují průplav St. George, který pan Horatio Patterson označil jako ingens aequor… Šťastnou cestu, vyznamenaní ze soutěže Antilian School!

IV. KAPITOLA
Krčma U krvavé lišky

York se nejdřív jmenoval Coves - toto jméno označuje močálovitou krajinu - a Corroch v galské řeči. Začal skromně jako vesnice, potom se York stal městečkem a nyní, když je hlavním městem Munsteru (Největší provincie Irska, obsahuje 6 hrabství), zaujímá toto město třetí stupeň mezi irskými městy.
Jakkoliv je průmyslovým městem určité důležitosti, možná, že jeho přímořská cena převládá, díky přístavu Queenstownu - starému Covesu - nad řekou Lee. Tam jsou zbudovány loděnice, skladiště, továrny. Přístav na obnovování zásob potravin a na odpočinek přijímá lodi, hlavně plachetní, pro které nemá Lee dostatečnou hloubku.
Když se do Yorku dostanou pozdě, nebudou mít mentor a stipendisté kdy prohlédnout si a proběhnout ten rozkošný ostrov, spojený dvěma mosty s oběma břehy řeky Lee, ani projít se krásnými zahradami sousedních ostrovů, prohlédnout si jeho okolí. Všechen ten městský okrsek čítá neméně nežli osmdesát devět tisíc obyvatel - sedmdesát devět tisíc jich má York a deset tisíc Queenstown.
Avšak o tyto potulky, které umožní strávit příjemně několik hodin, se hrubě nestarala tři individua, sedící večer 29. června v jedné z místností krčmy U krvavé lišky. Mizíce napůl ve tmavém koutě, hovořili šeptem u číšek, často plněných a vyprazdňovaných. Už podle jejich divokých tváří a neklidného chování by pozorovatel poznal lidi nejhoršího druhu, darebáky, jistě stíhané policií. Jaké nedůvěřivé a podezřívavé pohledy vrhali na každého, kdo vstupoval do této nečisté místnosti, do tohoto málo navštěvovaného lokálu U krvavé lišky!
Ostatně v této námořnické čtvrti bylo krčem dostatek a tato individua, hledající úkryt, si jen mohla vybrat.
Jestliže je York elegantní město, u Queenstownu tomu tak není, i když je to velmi navštěvovaný a jeden z nejdůležitějších irských přístavů. Vystřídá-li se tam ročně čtyři tisíce pět set lodí, vážících dvanáct set tisíc tun, lze si bez obtíží představit, kolik cestujícího obyvatelstva se tam vychrlí každý den. Z toho pramení ono velké množství krčem, kde se hemží hosté, vyžadující co nejméně, pokud se týká klidu, čistoty a pohodlí. Cizí lodníci se tam potkávají s domácími. A tento styk vyvolává časté a brutální rvačky, které vyžadují zakročení strážníků.
Kdyby tohoto dne policie vnikla do dolní místnosti U krvavé lišky, mohla by se zmocnit jisté bandy zločinců, hledaných několik hodin, kteří unikli z vězení v Queenstownu.
Podívejme, za jakých okolností.
Před týdnem dopravila britská válečná loď do Queenstownu mužstvo anglického trojstěžníku Halifax, pronásledované a přistižené v mořích Tichého oceánu. Po šest měsíců byla tato loď postrachem končin mezi Šalomounovými ostrovy, Novými Hebridami a souostrovím Nové Británie. Toto polapení učinilo konec celé řadě pirátských a lupičských kousků, jejichž obětí byli zvláště angličtí rodáci.
Následkem zločinů, které jim vytkla spravedlnost - zločinů, zjištěných jak svědeckými výpověďmi tak skutečnými fakty - bude nad, nimi vyřčen příkladný ortel. Bude to odsouzení k smrti oběšením aspoň pro nejkompromitovanější vůdce, kapitána a lodního mistra Halifaxe.
Tato banda čítala deset členů, polapených na lodi. Sedm ostatních, kteří scházeli, se zachránilo v člunu a prchlo na nějaký ostrov, kde nebylo možné se jich zmocnit. Avšak konečně se nejobávanější z nich nacházeli v rukou anglické policie a do přelíčení byli uvězněni v námořním queenstownském žaláři.
Představit si odvahu kapitána Harryho Markela a jeho pravé ruky, lodního mistra Johna Carpentera, by bylo nemožné. Také, když využili jistých okolností, podařilo se jim prchnout den před tím, než se skryli v této krčmě U krvavé lišky, jedné z těch, jež měly v přístavu nejhorší pověst. Ihned byly vyslány pátrat policejní hlídky. Tito zločinci, schopní všech zločinů, nemohli doposud opustit York nebo Queenstown a pátrání se provádělo v různých čtvrtích obou měst. Nicméně jistý počet agentů střežil z opatrnosti břeh v rozloze několika mil kolem Yorské zátoky. Zároveň se započalo s prohlídkami, které se měly rozšířit na všechny lokály v námořnické čtvrti.
Byla to hotová útočiště, kde se zločincům často dařilo uniknout pronásledování. Ukáží-li se peníze, přijmou krčmáři kohokoliv, kdo je požádá o přístřeší, nestarajíce se, co jsou to za lidi a odkud přicházejí.
Ostatně je dlužno poznamenat, že lodníci Halifaxe pocházeli z různých anglických a skotských přístavů.
Žádný z nich nebydlel v Irsku. V Yorku ani ve Queenstownu je neznal nikdo - což činilo jejich polapení nepravděpodobným. Nicméně, protože policie měla popis každého z nich, cítili se velmi ohroženi. Neměli v úmyslu prodlužovat svůj tak nebezpečný pobyt ve městě. Chtěli využít první příležitosti k útěku, která se naskytne a prchnout buď na venkov, nebo na moře.
Nuže, možná, že tato příležitost nadešla, a to za příznivých okolností. Bylo to možné posoudit z rozmluvy tří hostů, kteří seděli v nejtmavějším koutě U krvavé lišky, kde mohli hovořit bez nebezpečí, že je zaslechne nějaké nepovolané ucho.
Harry Markel byl skutečně důstojný vůdce této bandy, která neváhala podat mu pomocnou ruku, když z Halifaxe, jemuž velel ve službách jisté liverpoolské firmy, učinil v nejzazších mořích Tichého oceánu pirátskou loď.
Měl pětačtyřicet let, byl prostřední postavy, statného těla, železného zdraví a divokého vzezření, a neustoupil před žádnou krutostí. Byl mnohem vzdělanější nežli jeho druhové, ačkoliv vyšel z řad lodníků, a vyšvihnul se postupně na kapitána obchodního loďstva. Ve svém řemesle se vyznal dobře a byl by mohl udělat čestnou kariéru, kdyby ho strašlivé vášně, divoká touha po penězích, vůle být svým pánem, nestrhly na cestu zločinu. A protože byl obratný v zakrývání svých neřestí a hrubostí námořníka a měl dost stálé štěstí, nikdy nevzbudil nedůvěru v loďařích, na jejichž

lodích velel.
Lodní mistr John Carpenter, čtyřicátník menšího vzrůstu a pozoruhodné síly kontrastoval s Harrym Markelem svým potměšilým vzezřením, pokryteckými způsoby, zvykem pochlebovat lidem, instinktivním chytráctvím, pozoruhodnou dávkou licoměrnosti, která ho činila ještě nebezpečnějším. Byl stejně krutý a stejně lakotný jako jeho vůdce, který měl na něho škodlivý vliv, jemuž se John Carpenter rád poddával.
Harry Markel a Corty se dali opačným směrem a učinili dobře, neboť ulice byla zatarasena strážníky, na protějším konci, tam, kde ústila na nábřeží. Četní agenti už obsadili tuto ulici uprostřed rostoucího davu. Muži i ženy této lidnaté čtvrti chtěli být přítomni zatčení pirátů z Halifaxe, kteří prchli z námořnické věznice.
Za několik minut dorazili Harry Markel a Corty k protějšímu konci ulice, na této straně volné a špatně osvětlené. Pak se vydali rovnoběžnou uličkou a vrátili se k přístavu.
Při chůzi slyšeli slova, která k nim zalétala z davu, složeného z různých vrstev obyvatelstva přímořského města. Tato slova byla pro zločince velice nepřívětivá a vyznívalo z nich, že zločinci si zasluhují, aby byli pověšeni. Ti se však o veřejné mínění nijak nezajímali a nebylo se tomu co divit. Jen přemýšleli, jak by se vyhnuli setkání s policisty, aniž by vypadali jako lidé, kteří prchají, a aby se dostali na místo setkání.
Když vyšli z krčmy, kráčeli čtvrtí Harry Markel a Corty každý zvlášť, a byli si jistí, že se touto ulicí dostanou k nábřeží. Když přišli na jeho konec, sešli se a pustili se k můstku.
Toto nábřeží bylo téměř pusté, a bylo matně osvětleno několika plynovými plameny. Žádný rybářský člun se nevracel a nevrátí se dříve, než za dvě nebo tři hodiny. Příliv ještě nebylo poznat. Člun se tedy nevydá v nebezpečí nějakého setkání, až bude plout Yorskou zátokou.
„Tudy," řekl Corty a ukázal vlevo, kde zářilo přístavní světlo a dále, na výšině, maják, vyznačující vjezd do Queenstownu.
„Jeto daleko?…" otázal se Harry Markel.
„Pět nebo šest set kroků."
„Ale nevidím ani Johna Carpentera ani Ranyaha Cogha…"
„Snad nemohli dolním koncem ulice na nábřeží…"
„Museli asi učinit okliku… zdrží nás…"
„Leda," odvětil Corty, „že by už byli na můstku…"
„Pojďme," řekl Harry Markel.
A oba se zase dali do kroku, vyhýbajíce se pečlivě chodcům, mířícím do čtvrti, stále naplněné hlukem davu v okolí krčmy U krvavé lišky. Minutu po tom stanuli Harry Markel a jeho kumpán na nábřeží. Ostatních šest tam bylo: byli nataženi v loďce, kterou drželi stále u nábřeží, i za odlivu. Proto bylo snadné v ní zaujmout místo.
„Neviděli jste ani Johna Carpentera ani Ranyaha Cogha?" otázal se Corty.
„Ne," odpověděl jeden z lodníků a vstal.
„Nemohou být daleko," řekl Harry Markel. „Zůstaňme zde a čekejme."
Místo bylo tmavé a nevydávali se v nebezpečí, že budou spatřeni. Uplynulo šest minut. Ani lodní mistr ani kuchař se neobjevovali. To bylo velmi znepokojivé. Byli snad už zatčeni?… Na to, aby je opustili, nebylo ani pomyšlení… Ostatně Harry Markel by neměl dostatek mužstva, aby se pokusil o ten odvážný čin a v případě potřeby zápasit s mužstvem Alerta, nedá-li se překvapit.
Bylo téměř devět hodin. Večer byl velmi tmavý, obloha se víc a více zahalovala nízkými a nehybnými mraky. Ačkoliv nepršelo, snášela se na hladinu zátoky jakási mlha - byla to příznivá okolnost pro uprchlíky, ačkoliv jim zřejmě dá trochu práce najít kotviště Alerta.
„Kde je loď?…" zeptal se Harry Markel.
„Tam," odpověděl Corty a vztáhl ruku k jihovýchodu.
Ovšem, až se k ní člun přiblíží, zajisté rozeznají svítilnu, zavěšenou na ráhně předního stěžně.
Zachvácen netrpělivostí a nepokojem, postoupil Corty asi o padesát kroků k domům, vroubícím nábřeží, jejichž některá okna byla osvětlena. Tak se přiblížil k jedné z uliček, jimiž měli přijít John Carpenter a kuchař. Vycházel-li z nich někdo, ptal se Corty, není-li to jeden z nich pro případ, že by se museli rozdělit. Pak by lodní mistr počkal na svého kumpána, který nevěděl, kterým směrem se dát, aby našel loďku u můstku.
Corty postupoval jen s krajní opatrností. Plížil se podél zdí a při sebemenším zvuku napínal sluch. Každou chvíli sem mohli vtrhnout strážníci. Pátrajíce bezvýsledně po krčmách, bude jistě policie pokračovat v pátrání v přístavu a prohledá čluny, uvázané u nábřeží.
V tu chvíli museli Harry Markel a ostatní, celí vyplašení, mít za to, že se k nim štěstí obrátilo zády.
Vskutku, na konci ulice poblíž krčmy U krvavé lišky zazněl hluk a lomoz. Dav se tam hrnul za vydatného křiku a povyku. V tuto hodinu tam plynový plamen osvětloval první domy a místo bylo méně tmavé.
Protože zůstal na pokraji nábřeží, mohl Harry Markel vidět, co se děje. Ostatně brzy se vrátil Corty, který netoužil po tom, aby se zúčastnil shromáždění, kde by mu hrozilo nebezpečí, že bude poznán.
Ve shonu zatkli strážníci dva muže a drželi je pevně, odvádějíce je na protější nábřeží.
Tito dva muži se zmítali a kladli strážníkům značný odpor. K jejich křiku se přidával křik asi dvaceti lidí, kteří se rozhodovali pro nebo proti. Dalo se předpokládat, že tito muži jsou lodní mistr a kuchař.
To si pomysleli kumpáni Harryho Markela a jeden z nich opakoval: „Jsou zajati… jsou zajati…"
„A jak jim pomoci?" odpověděl jeden z jeho přátel.
„Lehněte!" zavelel Harry Markel.
Bylo to moudré opatření, neboť když se John Carpenter a kuchař nacházeli v rukou strážníků, ti z toho mohli soudit, že ostatní asi nejsou daleko. Měli by jistotu, že neopustili město. Budou je hledat až v hloubi přístavu. Prohledají lodě,

kotvící na rejdě, a zabrání jim tím vydat se na moře. Ani jediný člun, ani jediná rybářská loďka nebudou vyjmuty a uprchlíci budou brzy objeveni.
Harry Markel nepozbyl trpělivost.
Když se jeho kumpáni natáhli v člunu, takže je díky tmě nebylo možné spatřit, uplynulo několik minut, které se zdály dlouhé. Lomoz na nábřeží se zdvojnásobil. Zatčení muži se stále vzpírali. Dav je zahrnoval hulákáním a zdálo se, že to platí jen zločincům Marcelovy bandy. Chvílemi se Harrymu zdálo, že slyší a poznává hlasy Johna Carpentera a Ranyaha Cogha. Vedou je snad k můstku?… Věděli strážníci, že jejich spoluviníci se ukrývali na dně loďky?… Budou všichni polapeni a odvedeni do vězení, odkud už podruhé nevyváznou?…
Konečně křik utichl. Hlídka se vzdalovala s muži, zatčenými v ulici poblíž krčmy U krvavé lišky a ubírala se po protější části nábřeží.
Harry Markel a ostatní už nebyli bezprostředně ohroženi.
Co teď?… Lodní mistr a kuchař, ať už byli zatčeni nebo ne, zde nebyli. Může za těchto podmínek při nerovnosti sil, když mu ubyli dva muži, Harry Markel provést svůj plán, zamířit k Alertovi, pokusit se překvapit kotvící loď, provést s osmi lidmi to, co bylo už tak odvážné provést s deseti?… Na každý pád bylo nutné použít člunu, dosáhnout některého místa zátoky a vrhnout se do nebezpečného podniku.
Než se rozhodl, vystoupil Harry Markel na můstek.
Neviděl na nábřeží nikoho, chystal se vstoupit opět do člunu a odrazit, když vtom se na rohu jedné z ulic, vpravo od té, kterou sem přišli Corty a Harry Markel , objevili dva muži.
Byli to John Carpenter a Ranyah Cogh. Mířili chvatným krokem k můstku. Ostatně neměli v patách žádného strážníka. Zatčeni byli dva lodníci, kteří zabili třetího právě v krčmě U krvavé lišky.
Několika slovy byl Harry Markel informován o stavu věcí. Protože část policistů uzavřela ulici, nemohli se lodní mistr a kuchař tam tudy dostat na nábřeží, když dorazili k jejímu východu. Oba museli nazpět až k uličce obsazené již jinými strážníky, a proto prchali nahoru do čtvrti. Proto to zpoždění, které by málem všechno ohrozilo.
„Do loďky!“ řekl pouze Harry Markel.
Rázem vstoupili John Carpenter, Ranyah Cogh a on do člunu. Čtyři muži byli připraveni na přídi s vesly. Ihned odvázali lano. Lodní mistr vládl kormidlem a u něho byli Harry Markel a ostatní.
Moře dosud klesalo. Při odlivu, který potrvá ještě půl hodiny, bude mít člun dost času, aby dorazil do Farmarského zálivu, vzdáleného nanejvýš dvě míle. Uprchlíci nakonec měli spatřit Alerta na jeho kotvišti a pak nebude nemožné překvapit loď dříve, nežli se bude moci vzchopit k obraně.
John Carpenter zátoku znal. Byl si jistý, že najde záliv i v této hluboké tmě, zamíří-li na jihovýchod. Jistě pak spatří obvyklé světlo, které má každá loď na přídi, kotví-li v zálivu nebo přístavu.
Tou měrou, jakou plul člun, hroužila se poslední světla ve městě do tmy. Ani sebemenší vánek nebyl patrný. Žádné vlnění se neobjevovalo na hladině zátoky. Nejúplnější klid asi vládl na širém moři.
Dvacet minut potom, co odrazili od můstku, člun zastavil.
John Carpenter řekl, když se napůl zvedl:
„Lodní světlo… tamhle…“
Bílé světlo zářilo asi patnáct stop nad vodou ve vzdálenosti asi sto sáhů.
Když urazil polovinu této vzdálenosti, člun opět zastavil.
Nebylo pochyb, že tato loď je Alert, neboť podle zpráv žádná jiná nekotvila ve Farmarské zátoce. Šlo tedy o to, aby přistáli, aniž by způsobili poplach. Že se mužstvo za tohoto sychravého počasí nachází dole, bylo pravděpodobné. Avšak aspoň jediný muž bude na stráži na palubě. Bylo nutné se vyvarovat vzbudit jeho pozornost. Proto zvedli vesla a spoléhali se na to, že je proud zanese k boku Alerta.
Opravdu, za necelou minutu se Harry Markel a jeho kumpáni ocitli u pravého kormového boku lodi. Nebudou-li spatřeni ani zaslechnuti, nebude pro ně nesnadné vyšvihnout se přes okřídlí a zbavit se lodníka na stráži ještě dříve, než bude moci způsobit poplach.
Loď se právě pohnula na své kotvě. První příliv se dal pocítit, aniž s sebou přinesl vítr. Za těch okolností mířil Alert přídí k ústí zátoky, záď měl obrácenou do pozadí Farmarského zálivu, uzavřeného na jihovýchodě předhořím. Toto předhoří bude nutné obeplout, aby se dostali na širé moře a dali se průplavem St. George.
V tu chvíli tedy za hluboké tmy přirazil k lodi člun na jejím pravém boku. Jen nad předním kastelem zářila svítilna, zavěšená na ráhně předního stěžně, a světlo chvílemi mizelo, když mlha hustěji padala.
Nebylo slyšet žádný zvuk a příchod Harryho Markela a jeho kumpánů nevzbudil pozornost žádného námořníka. Nicméně mohli mít za to, že jejich příchod bude ihned prozrazen. Pravděpodobně se k uchu lodníka doneslo lehké šplouchání a jeho kroky podél pažení teď zaslechli. Jeho silueta se na okamžik objevila na vrchní palubě, pak se naklonil a obrátil hlavu vpravo i vlevo, jako člověk, který chce vidět…
Harry Markel a ostatní ulehli na lavice v člunu. Ovšem i když je lodník nespatří, postřehne člun, zavolá své druhy na palubu, i když jen proto, aby zadrželi unášenou loďku. Ti se pokusí zachytit ji a pak už nebude možné loď překvapit. Nuže, i v tom případě by se Harry Markel nevzdal svých záměrů. Zmocnit se Alerta bylo pro něho a pro jeho kumpány otázkou života a smrti. Proto se nebudou pokoušet prchnout. Vrhnou se na palubu, použijí nožů a protože povedou první rány, budou pravděpodobně zcela ve výhodě.
Ostatně okolnosti pro ně zůstaly příznivé. Když lodník postál několik okamžiků na vrchní palubě, vrátil se na své stanoviště na přídi. Neslyšeli ho zavolat. Nespatřil ani člun, který se pohyboval ve tmě.
Minutu na to plul člun podél boku lodi a zastavil naproti hlavnímu stěžni, kde bylo snadné vystoupit, když se použil pardun.
Alert čněl stejně jen šest stop nad čarou ponoru, která přesahovala sotva měděné plátoví jeho trupu. Pomáhajíce si

rukama a nohama, budou Harry Markel a jeho lidé dvěma skoky na palubě.
Jakmile byl člun přivázán, aby ho příboj nemohl zanést nazpět do zátoky, vytáhli zločinci nože schované za pasy - nože, které se uprchlíkům podařilo po útěku ukrást. Corty se vyšvihl jako první přes pažení. Jeho kumpáni ho následovali s takovou obratností a opatrností, že je hlídka ani neslyšela, ani nespatřila.
Plížíce se pak podél pažení, dostali se k přednímu kastelu. Tam seděl lodník, opřený o kotevní nátoč téměř na pokraji spánku. John Carpenter k němu přišel jako první a bodl ho nožem přímo do prsou.
Ubožák byl zasažen přímo do srdce a klesl na palubu, aniž by vydal jediný výkřik. Potom se jen několikrát křečovitě zachvěl a vydal poslední vzdech.
Pokud se týkalo Harryho Markela a obou ostatních, Cortyho a Ranyaha Cogha, ti vyběhli na vrchní palubu a Corty tlumeně zamumlal:
„Nyní na kapitána!“
Kabina kapitána Paxtona se nacházela pod vrchní palubou v levém rohu. Vnikli tam dveřmi z rohu salonu.
Okno vedoucí na palubu ji osvětlovalo a tímto oknem, opatřeným záclonou, pronikal svit lampy, visící na dvojím kruhu.
Kapitán ještě neležel. Urovnával lodní listiny vzhledem k odplutí za ranního odlivu, až dorazí jeho cestující.
Náhle se prudce otevřely dveře jeho kajuty a než se vzpamatoval, chroptěl pod nožem Harryho Markela, přičemž se snažil křičet:
„Pomóc!… pomóc!“
Jakmile se ten křik donesl do místnosti mužstva, vyběhlo pět nebo šest námořníků.
Corty a ostatní na ně čekali u vchodu a tak jak vycházeli, byli vražděni, aniž by se mohli vzchopit k obraně.
Za několik okamžiků leželo šest lodníků na palubě. Někteří, smrtelně zranění, vyráželi výkřiky zděšení a bolesti. Avšak kdo mohl zaslechnout tyto výkřiky a jak by se mohla do tohoto zálivu, kde kotvil Alert osamocený v hluboké noční tmě, dostat pomoc?…
Šest mužů a kapitán netvořili celé mužstvo. Tři nebo čtyři byli asi ještě v místnosti pro mužstvo, odkud se neodvažovali vyjít…
Vytáhli je odtamtud přes jejich vzpouzení a rázem zrudla paluba krví jedenácti mrtvol.
„Těla do moře!…“ vzkřikl Corty.
A chystal se hodit mrtvoly přes palubu.
„Počkej!…“ řekl mu Harry Markel. „Příliv by je zanesl do přístavu… Vyčkejme na odliv a ten je zanese na širé moře.“

V. KAPITOLA
Pány na lodi

Kousek se zdařil. První část dramatu byla provedena ve vší své hrůze a za podmínek neobyčejné odvahy.
Po Halifaxovi se stal Harry Markel pánem Alerta. Nikdo nemohl mít ani tušení o dramatických událostech, které se právě odehrávaly; nikdo nedokázal odhalit zločin spáchaný v jednom z nejnavštěvovanějších přístavů Spojeného království, u vchodu do Yorské zátoky, kde se zastavují četné lodi, spojující Evropu s Amerikou.
Nyní se už zločinci nemuseli obávat anglické policie. Na Alertovi je už nikdo nevypátrá. Zase budou snadno moci provozovat námořní lupičství v dálných končinách Tichého oceánu. Zbývá jen zvednout kotvy a dát se na širé moře. Za několik hodin budou ven z průplavu St. George.
Ovšem až následující dopoledne přijdou chovanci Antilian School nastoupit na Alerta, nebude už Alert kotvit na svém místě a budou ho marně hledat v Yorské zátoce a v queenstownském přístavu.
A pak, až se dozví o tomto zmizení, jaké vysvětlení si vymyslet?… Jaké domněnky se v duchu vyskytnou?… Byli kapitán Paxton a jeho mužstvo přinuceni rozvinout plachty, aniž by vyčkali na svoje cestující?… Ale z jakého důvodu?… Nebyla přece nepohoda, která by loď přinutila opustit Farmarský záliv… Poblíž zátoky byl sotva patrný vítr ze širého moře… Plachetní lodě tam byly zastiženy bezvětřím… Jenom několik parníků tam mohlo za osmačtyřicet hodin vplout a vyplout… Ještě včera byl Alert viděn na tomto místě a aby se někdo domníval, že se stal v noci obětí srážky, že zahynul při srážce, aniž z něho zbyla jediná troska, to bylo příliš pravděpodobné.
Byly tedy důvody domnívat se, že pravda nevyjde tak brzy najevo, že snad vůbec nikdy najevo nevyjde, ledaže by nějaký trup, připlavený k některému břehu, prozradil tajemství této děsné mnohanásobné vraždy.
Avšak bylo nutné, aby Harry Markel opustil co nejdříve kotviště ve Farmarském zálivu, aby se Alert za úsvitu už na tomto kotvišti nenacházel. Bude-li mít příznivé podmínky pro vyplutí z průplavu St. George, zamíří Alert na jih místo na jihozápad, směrem k Antilám. Harry Markel bude dbát, aby se držel mimo dohled země, aby se vzdaloval od námořních tratí, po nichž lodě obyčejně sestupují k rovníku. Za těchto okolností se vyhne opětnému polapení pro případ, že by za ním byla vyslána návěštní loď. Nic ostatně nebude opravňovat k myšlence, že se kapitán Paxton a jeho mužstvo nenacházejí na lodi, kterou najala paní Kathleen Seymourová. Z jakého důvodu vyplul, nikdo neví, a nejlepší bude aspoň několik dní počkat.
Harry Markel měl tedy dobré vyhlídky. Jeho devět mužů úplně postačí k řízení Alerta. Byli to, jak už bylo řečeno, velmi dobří námořníci a chovali ke svému kapitánovi naprostou a zaslouženou důvěru.
Všechno tedy směřovalo k zabezpečení úspěchu tomuto podniku. Až se za několik dní loď neobjeví v Yorské zátoce, budou úřady přivedeny na domněnku, že zcela z neznámého důvodu, zahynula se vším všudy na širém Atlantickém oceánu. Nikdy nikomu nepřijde na mysl, že by se ho mohli zmocnit uprchlíci z queenstownského žaláře. Policie bude pokračovat ve svém pátrání, bude je hledat po okolí města. Hrabství bude podrobeno velmi důkladné prohlídce. Na venkově bude poplach. Zkrátka, nebyly velké vyhlídky, že by tato banda zločinců byla brzy pochytána.
Ovšem situaci komplikovala ta okolnost, že nebylo možné ihned odplout.

Opravdu, počasí se nezměnilo a nezdálo se, že by se mělo změnit. Stále stejná hustá mlha, padající pomalu ze spodních pásem oblohy. Nehybné mraky klesaly, jak se zdálo, až na hladinu moře. Chvílemi nebylo vidět už ani svítit majáky u vchodu do zátoky. V té hluboké tmě by se žádná parní loď nepokusila veplout nebo vyplout. Znamenalo by to nebezpečí, že se dostanou do Božích rukou, protože nebylo možné vidět světla na pobřeží a v průplavu St. George. Pokud se týká plachetních lodí, ty byly asi stiženy bezvětřím několik mil na širém moři.
Ostatně moře „ničím nepáchlo“. Vody zátoky se sotva vlnily vlivem stoupajícího přílivu. Sotva jemné šplouchání šeptalo podél boků Alerta. Člun se na zádi na svém laně sotva kolébal.
„Nefouká vítr ani do klobouku!“ zvolal John Carpenter, provázeje tuto poznámku nejstrašnějšími kletbami.
Na odplutí tedy nebylo ani pomyšlení.
Nečinné plachty by visely ze stožárů a loď, nesená přílivem, by plynula zátokou do queenstownského přístavu. Když o sobě dává příliv vědět, přinesou vody ze širého moře trochu větru a ač by tento vítr byl protivný, pokusil by se Harry Markel, s lavírováním, vyplout. Lodní mistr znal tyto končiny dostatečně, aby neohrozil plavbu, a jakmile by byl venku, mohl by se Alert držet v dobrém postavení, aby mohl využít první vítr. John Carpenter se několikrát vyšvihl do stěžňoví. Možná, že záliv, chráněný vysokými hřbety, zadrží vítr… Nikoliv, ani korouhvička na hlavním stěžni se nepohnula.
Nicméně nebyla ztracena veškerá naděje, i když vítr měl nastat opět teprve další den. Bylo sotva deset. Po půlnoci se měl příliv obrátit. Pokusí se v tu dobu Harry Markel, za použití odlivu, dostat se na moře? Podaří se Alertovi za pomoci člunů, do nichž vsednou všichni jeho lidé a vezmou jej do vleku, vyplout ze zátoky?… Ano, bezpochyby Harry Markel a John Carpenter pomýšleli na tento prostředek. Ovšem, co by se stalo, kdyby loď zůstala upoutána bezvětřím?… Kdyby cestující nenašli loď, vrátili by se do přístavu… Vešlo by ve známost, že Alert vyplul… Hledali by jej v zátoce… A kdyby námořní kancelář vyslala parní šalupu, aby je dohonila za Roche Pointem! V jakém nebezpečí by se Harry Markel a jeho kumpáni ocitli!… Jejich znehybněná loď by byla poznána, prohlédnuta… To by znamenalo okamžité zatčení… Policie by se dozvěděla o krvavém dramatu, který stál život kapitána Paxtona a jeho mužstvo…
Jak bylo vidět, spočívalo v odplutí skutečné nebezpečí, neboť nebylo jisté, bude-li moci Alert cestovat; ale stejně nebezpečné bylo zůstat ve Farmarském zálivu. V této roční době bezvětří vskutku trvalo někdy několik dní.
Na každý pád bylo nutné se rozhodnout.
Nezvedne-li se v noci vítr, bude-li úplně nemožné odplout, měli Harry Markel a jeho kumpáni opustit loď, nasednout do člunu, odplout do hloubi zálivu, a vrhnout se do kraje v naději, že uniknou pátrání policie, a, nepodaří-li se tento pokus, učinit jiný?… Nebo by se snad měli uchýlit přes den do nějaké skrýše na břehu, vyčkat návratu větru a, až nastane noc, vrátit se na loď?… Avšak až cestující zítra ráno najdou loď opuštěnou, vrátí se do Queenstownu. Ihned budou vysláni lidé, aby obsadili Alerta a dopravili jej do přístavu.
O těchto různých otázkách tedy rozmlouvali Harry Markel, lodní mistr a Corty, zatímco ostatní zůstali seskupeni na předním kastelu.
„Psí vítr!…“ opakoval John Carpenter. „Je ho až příliš, nechceme-li jej a málo, když ho potřebujeme!…“
„A nepřinese-li příliv vítr,“ připojil Corty, „nezafouká, dokud nenastane odliv, ze země…“
„A člun naloží zítra ráno svůj náklad cestujících!…“ zvolal lodní mistr. „Cožpak na ně budeme muset čekat?“
„Kdo ví, Johne!…“
„Ostatně,“ prohlásil John Carpenter, „je jich jen deset… podle toho, co přinesly noviny… jsou to mladí kluci se svým profesorem!… Dovedli jsme se zbavit mužstva Alerta a dovedeme…“
Corty vrtěl hlavou, ale ne jako kdyby přisvědčoval Johnu Carpenterovi, a uznal za vhodné poznamenat:
„Co by bylo snadné v noci, bude méně snadné ve dne… A pak tyto cestující přivezou asi lidé z přístavu, kteří možná znají kapitána Paxtona!… Co jim odpovíme, až se optají, proč není na lodi?…“
„Řekneme jim, že odešel na pevninu,“ řekl lodní mistr.“ Vstoupí do člunu… vrátí se do Queenstownu… a pak…“
Jisté je, že v hloubi tohoto pustého Farmarského zálivu ve chvíli, kdyby žádná loď nebyla na dohled, by tito zločinci cestující snadno přemohli. Necouvli by před tímto novým zločinem… Pan Patterson a jeho mladí svěřenci by byli povražděni, aniž by se mohli bránit, jako lidé z Alerta.
Zatím Harry Markel podle svého obyčeje nechal své kumpány mluvit. Uvažovalo tom, co vyžaduje tato hrozivá situace, do níž je uvrhla nemožnost vydat se na širé moře. Neváhal by; avšak snad bude zapotřebí vyčkat do příští noci… ještě asi dvacet hodin… A pak trvala stále ta vážná komplikace, že někdo z nich zná kapitána Paxtona, a jak vysvětlit jeho nepřítomnost ten den a takřka v tu hodinu, kdy měl Alert odplout?…
Ne, lepší by bylo, kdyby počasí dovolilo rozvinout plachty a vzdálit se za tmy aspoň dvacet mil na jih od Irska. Byla to věru veliká smůla, která jim bránila odklidit se, aby se vyhnuli veškerému stíhání.
Ovšem možná šlo jen o to, aby měli trpělivost. Nebylo ještě ani jedenáct. Copak nenastane do svítání změna ovzduší? Ano, možná, ačkoliv Harry Markel a tito námořní lidé, zvyklí pozorovat počasí, nepozorovali žádné příznivé známky. Tato trvalá mlha v nich budila velmi oprávněný nepokoj. Věštila ovzduší bez jakékoliv elektřiny, jednu z oněch „čistých pohod“, jak říkají námořníci, od nichž nelze nic očekávat, a které mohou trvat několik dní.
Ať je tomu jakkoliv, jediné, co bylo možné v tuto chvíli učinit, bylo čekat a to odpověděl pouze Harry Markel. Až nadejde pravý okamžik, rozhodne se, je-li nutné opustit Alerta nebo ne, uchýlit se k některému místu ve Farmarském zálivu a vystoupit na zem. Na každý způsob se však uprchlíci zaopatří potravinami, vezmou si peníze zavřené v kapitánových zásuvkách nebo v tlumocích lodníků. Obléknou šaty mužstva, uložené v místnosti pro mužstvo - bude to oděv méně podezřelý nežli oblečení uprchlíků z Queenstownu. A tak, až budou zaopatřeni zbraněmi a zásobami, kdo ví, zda se jim nepodaří obelstít pátrající policii, nasednout na loď v některém jiném irském přístavu a dostat se bezpečně na jiné místo na pevnině! …
Museli tedy nyní strávit pět nebo šest hodin, než se rozhodnou. Harry Markel a jeho oddíl, pronásledovaní strážníky,

byli zničeni únavou, když přišli na palubu Alerta. Mimo to umírali hladem. Proto jakmile se stali pány lodi, bylo jejich první starostí opatřit si nějakou potravu.
K tomu byl z nich určen přirozeně Ranyah Cogh. Rozžehl svítilnu, prohlédl kuchyni a pak spižírnu. Ostatně podpalubí, hojně zásobené na cestu tam a zpět, by postačilo k plavbě Alerta až do moří Tichého oceánu.
Ranyah Cogh našel všechno, co bylo zapotřebí na utišení hladu jeho kumpánů i jejich žízně: brandy, whisky a ginu byla hojnost.
Poté nařídil Harry Markel, jenž se účastnil jídla, Johnu Carpenterovi a ostatním, aby vyměnili svůj oděv za oblečení lodníků, jejichž těla se válela po palubě. Pak půjdou někam do kouta spát, nežli budou probuzeni, bude-li zapotřebí rozvinout plachty a zvednout kotvy.
Pokud se týkalo Harryho Markela, ten na odpočinek ani nepomyslel. Zdálo se mu důležitější seznámit se s lodními listinami, z nichž by snad mohl získat nějaké zprávy. Vešel do kapitánovy kajuty, rozžal lampu, a klíči sebranými z kapes kapitána Paxtona otevřel zásuvky; pak vyndal různé listiny a posadil se ke stolu, zachovávaje všechnu chladnokrevnost, o níž podal tolik důkazů v průběhu svého dobrodružného života.
Tyto různé listiny, jak lze pochopit, byly v pořádku, protože se následujícího dne mělo vyplout. Když prohlédl seznam mužstva, mohl se Harry Markel přesvědčit, že všichni lodníci byli v době přepadení na lodi. Nemuseli se tedy obávat, že by se někteří z nich, kteří by nebyli přítomni nebo na dovolené v Queenstownu, vrátili na loď. Mužstvo bylo povražděno do posledního muže.
Prohlédl si knihu o nákladu a rovněž zjistil, že konzervami, sušenou zeleninou, suchary, moukou atd., je loď zásobena pro plavbu nejméně na tři měsíce. Pokud se týkalo sumy peněz, jež obsahovala pokladna v kajutě, ta činila zhruba šest set liber.
Nyní měl Harry Markel za to, že by bylo záhodno poznat cesty kapitána Paxtona na Alertu. Vskutku, na příštích plavbách bylo nutné, aby loď nebyla dopravena do přístavů, v nichž už se zastavila a kde mohl být její kapitán známý.
Harry Markel byl předvídavý muž, který jednal s krajní opatrností.
Prohlídka knih mu poskytla potřebné informace.
Alert byla loď stará tři roky, zbudovaná v Birkenheadu, v loděnici Simpson and Company. Vykonal teprve dvě cesty do Indie, do Bombaje, na Cejlon a do Kalkaty, odkud se vrátil rovnou do Liverpoolu, svého přístaviště. Protože nikdy nenavštívil vody Tichého oceánu, mohl být Harry Markel v tomto ohledu úplně klidný. V případě potřeby by se mohl dokonce vydávat za kapitána Paxtona.
Ostatně z dřívějších kapitánových cest, zapsaných v lodní knize, vysvítalo, že se nikdy neplavil na Antily ani francouzské, ani anglické, ani holandské, ani dánské, ani španělské. Pokud ho paní Kathleen Seymourová zvolila, aby tam dopravil studenty Antilian School, byl-li najat pro tuto plavbu, stalo se to na doporučení liverpoolského korespondenta, který ručil za loď i za kapitána.
V půl Harry Markel vyšel z kajuty na vrchní palubu, kde potkal Johna Carpentera.
„Stále bezvětří?…“ zeptal se.
„Stále,“ odpověděl lodní mistr, „a ani potuchy, že by se počasí mělo změnit!“
Skutečně, tatáž mlha padala z nízkých mračen, rozprostřených nehybně od obzoru po obzor, tatáž tma spočívala na povrchu zátoky a totéž mlčení, nerušené ani nejmenším šplouchánímproudu. Byly to kvadraturní přílivy a odlivy, v této roční době málo silné. Proto se příliv šířil jen zvolna hrdlem až po York a stoupal jen dvě míle do řeky Lee.
Nuže, tuto noc mělo moře dostoupit největší výšky ke třetí hodině ranní a pak měl být patrný odliv.
John Carpenter měl zajisté zcela právem nepohodu. Za odlivu by mohl Alert, i kdyby byl sebemenší vánek a vanul by odkudkoliv, rozvinout plachty, obeplout výběžek Farmarského zálivu, veplout do hrdla a před východem slunce se nacházet daleko od Yorské zátoky… Ne, byl zde, na své kotvě, nehybný jako bóje nebo trup a nemohl počítat, že za těchto okolností odpluje.
Bylo tedy nutné počkat, hryzaje svou uzdu a bez naděje, že se situace změní, až se slunce přehoupne přes výšiny Farmarského zálivu.
Uplynuly dvě hodiny. Ani Harry Markel , ani John Carpenter, ani Corty nepomysleli na to, aby si na okamžik zdřímli, zatímco jejich kumpáni většinou spali nataženi na přídi podél okřídlí. Vzhled oblohy se nezměnil. Mraky se nepohybovaly. Chvílemi zavál ze širého moře lehký větřík, téměř hned utichal a nic nevěstilo, že by se měl brzy zvednout vítr buď na moři nebo na zemi.
Ve tři hodiny dvacet sedm minut, když jakési svity začaly jasnit obzor na východě, člun, jímž pohnul příliv, narazil na trup Alerta, který se brzy pohnul na své kotvě a pootočil se přídí k širému moři.
Snad se dalo doufat, že klesající moře přinese trochu severozápadního větru, což by lodi dovolilo opustit kotviště a veplout do průplavu St. Georgie, ale tato naděje byla brzy zklamána. Noc měla skončit, aniž bylo možno zvednout kotvy.
Nyní šlo o to, aby se zbavili mrtvol. John Carpenter se chtěl především ujistit, že je vír nezadrží ve Farmarském zálivu.
Corty a on vstoupili do člunu a zjistili, že proud směřuje k výběžku, dělícímu záliv od ústí, neboť příliv vlekl vody tímto směrem.
Člun se vrátil, zastavil u lodi naproti hlavnímu stěžni a do něho složili tělo po tělu.
Pak je z větší opatrnosti dopravil člun až na protější stranu výběžku, kde by je proud mohl vyhodit na břeh.
Potom je John Carpenter a Corty postupně hodili do klidné vody, jejíž šplouchání bylo sotva slyšet. Mrtvoly se napřed ponořily, pak vyplavaly na hladinu a popadeny přílivem zmizely v dáli v mořských hlubinách.

VI. KAPITOLA
Trojstěžník Alert

Trojstěžník Alert o čtyřech stech padesáti tunách, vzniklý, jak bylo řečeno, v loděnici v Birkenheadu, obitý mědí, zapsaný pod číslem 1 v Bureau Veritas a nesoucí britskou vlajku, se chystal vyplout na svou třetí cestu.
Když na prvních dvou plavbách přeplul Atlantický oceán, obeplul Afriku, putoval Indickým oceánem, hodlal tentokrát zamířit rovnou na jihozápad, k Antilám, na účet paní Kathleen Seymourové.
Alert, dobré plavidlo, mající dobré plachtoví a pozoruhodné vlastnosti clipperů (rychlá obchodní loď), jež mají za všech okolností vysokou rychlost, nebude potřebovat ani tři týdny, aby urazil vzdálenost mezi Irskem a Antilami, nezpozdí-li jej bezvětří.
Hned na první cestě měl Alert za velitele kapitána Paxtona, prvním důstojníkem byl poručík Davis, mužstvo mělo devět lidí, kteří stačili k obsluze lodi o této nosnosti. Při druhé plavbě, z Liverpoolu do Kalkaty, nenastala v personálu žádná změna: stejní důstojníci, stejní lodníci. Takový byl a takový bude i pro tuto cestu z Evropy do Ameriky. Všechna důvěra patřila tomuto kapitánovi Paxtonovi, výtečnému námořníkovi, svědomitému a rozumnému, o němž dostala paní Kathleen Seymourová nejpříznivější informace. Mladí studenti a jejich mentor měli na Alertovi najít pro tuto plavbu veškeré pohodlí a rovněž naprostou bezpečnost, jakou si jen jejich rodiny mohly přát. Cesta tam a zpět měla být vykonána za krásné pohody a nepřítomnost devíti chovanců Antilian School neměla trvat déle než tři a půl měsíce…
Bohužel Alertu už nevelel kapitán Paxton. Jeho mužstvo bylo právě povražděno na kotvišti ve Farmarském zálivu. Loď byla v rukou pirátů z Halifaxu.
Za prvních denních svitů si Harry Markel a John Carpenter dopodrobna prohlédli loď, jejímiž pány se stali. Na první pohled poznali její výtečné vlastnosti: štíhlost tvarů, výtečné prohnutí vodní čáry, zvýšení přídě, výšku stěžňoví, bohaté zkřížení ráhen, hloubku čáry ponoru, která umožňovala rozvinout velikou plochu plachet. Kdyby byla vyplula včera v devět hodin večer, jistě by byla za noc i za malého větru proplula průplavem St. George a na úsvitu by se nacházela asi třicet mil od irského pobřeží.
Za svítání se objevila obloha pokrytá nízkými mraky či spíše mlhami, které by i slabý vítr rozehnal za několik minut. Páry a voda splývaly ani ne tři uzly od Alerta. Rozplyne-li se tato vlhká mlha bez větru, až nabude slunce větší síly, bylo pochybné. Ostatně, protože odplout nebylo možné, musel být Harry Markel rád, že mlha činila loď na jejím stanovišti neviditelnou.
Nestalo se to. K sedmé hodině, aniž by byl patrný vánek ze země nebo z moře, začaly se páry trhat vlivem slunečních paprsků, což věstilo teplý den, který vítr nebude ochlazovat. Brzy se po celé zátoce vyjasnilo.
Dvě míle od Farmarského zálivu se objevilo celé panorama queenstownského přístavu a potom o něco dál první domy města. Před přístavem bylo vidět množství plachetnic, zakotvených tu a tam většina z nich nemohla pro nedostatek větru odplout.
Pokud mizel Alert v mlhách, nevydávali se Harry Markel a jeho kumpáni žádnému nebezpečí, když byli na lodi. Když se však mlhy začaly rozptylovat, nebylo snad rozumné vystoupit z lodi a uchýlit se na zem?… Cožpak neměli za hodinu nebo za dvě být na Alertu přijati cestující, kteří podle včerejších zpráv dorazili do Queenstownu?… Ale kdyby vystoupili na pevninu v pozadí Farmarského zálivu, měli by pak kdy pustit se do kraje?…
John Carpenter, Corty a ostatní stáli v tu chvíli kolem Harryho Markela, čekajíce jen na rozkaz, aby naložili zásoby do člunu. Několika rázy vesel by dorazili k písčitému břehu v pozadí zálivu.
Ale na otázku lodního mistra Harry Markel pouze odvětil: „Jsme na lodi, zůstaňme na ní!…“
Protože mu důvěřovali, jeho lidé se dále nevyptávali. Harry Markel měl bezpochyby své důvody, aby takto mluvil.
Zatím zátoka do jisté míry oživla. Několik parníků se chystalo zvednout kotvy. Pět nebo šest parních šalup plulo od jednoho k druhému, vracelo se do přístavu nebo plulo z něho, zanechávajíce za sebou dlouhou zpěněnou brázdu…
Žádná ostatně nemířila do Farmarského zálivu. Alert se tedy neměl čeho obávat.
K osmé hodině bylo ovšem nutné být na stráži.
Jakýsi parník vplul právě do zátoky a činil obraty u ústí Farmářského zálivu. Najednou zahnul vpravo, jakoby hledal kotviště nedaleko Alerta. Hodlal ten parník v těchto místech zakotvit, místo aby se odebral ke queenstownskému můstku a hodlal se pouze zastavit na několik hodin nebo několik dní?… Čluny z přístavu by k němu zajisté brzy přirazily a toto přejíždění by mohlo mít pro Harryho Markela a jeho kumpány neblahé následky.
Zmíněná loď s britskou vlajkou na kormě byla jedním z oněch velikých cargo-boats (nákladní loď), jež zavezly do anglických osad uhlí a vracejí se s nákladem obilí nebo niklu.
Ale minula výběžek zálivu a plula už jen mírnou rychlostí. Harry Markel se v duchu tázal, nezastaví-li se nebo zda manévruje, aby zahnula do Farmarského zálivu.
Concordia - brzy bylo možné velice dobře rozeznat její jméno - se zřejmě nesnažila dostat se rovnou do queenstownského přístavu. Naopak, přiblížila se k Alertovi a zastavila ani ne půl uzlu od něho. Nic však nevěstilo, že by činila nějaké přípravy k zakotvení v těchto místech.
Co chce kapitán Concordie?… Proč tento manévr?… Poznal Alerta, přečetl jeho jméno na štítu přídě?… Měl snad styky s kapitánem Paxtonem a přeje si s ním pohovořit?… Spustí jeden ze svých člunů na moře a přijde na palubu trojstěžníku?…
Lze si snadno pomyslet, jaký nepokoj se zmocnil Harryho Markela, Johna Carpentera, Cortyho a jejich společníků. Bylo by rozhodně lepší v noci opustit loď, protože nemohla vyplout, rozptýlit se po kraji, dostat se do některé části hrabství, bezpečnější než okolí Queenstownu, kde asi strážníci pátrali po uprchlících.
Nyní už bylo příliš pozdě.
Nicméně Harry Markel se držel, neukazujíce se z opatrnosti na vrchní palubě, u dveří do salonu, aby byl kryt okřídlím.
V tu chvíli zavolal na Alerta jeden z lodníků Concordie:
„Ohé…vy tam na Alertu!… Je na lodi kapitán?..“

Harry Markel s odpovědí na tuto otázku nespěchal. Nebylo pochyb, že Concordia má co jednat s kapitánem Paxtonem. Avšak téměř hned po té byla poslána hlásnou troubou tato otázka: „Kdo velí na Alertu?…“
Zřejmě znali jen jméno trojstěžníku a nevěděli, kdo na něm velí. Harry Markel se tedy mohl do jisté míry upokojit. Protože by se dlouhé mlčení mohlo zdát podezřelé, otázal se sám, když vystoupil na vrchní palubu:
„Kdo velí na Concordii?…“
„Kapitán James Brown!“ odpověděl důstojník, který stál na můstku, a bylo možné ho poznat podle uniformy.
„Co chce kapitán James Brown?…“ zeptal se Harry Markel. „Nevíte, kolik stojí v Yorku nikl, hodně nebo málo?…“
„Řekni mu, že málo a půjde…“ našeptával Corty.
„Málo,“ odpověděl Harry Markel.
„Jak? …“
„Tři šilinky šest pencí…“ napověděl Cortyo
„Tři šilinky šest pencí…“ opáčil Harry Markel.
„Pak se nedá nic dělat,“ řekl James Brown. „Díky, kapitáne…“ „K službám!“
„Nemáte komise pro Liverpool? …“
„Ne.“
„Šťastnou cestu Alertovi!“
„Šťastnou cestu Concordii!“
Když obdržel tyto informace - lze usoudit, že jim věřil - zamanévroval parník tak, aby se dostal z Farmarského zálivu. Jakmile byl za výběžkem, přidal rychlost, obrátil se na severovýchod a zamířil k Liverpoolu.
John Carpenter učinil v té chvíli zcela přirozenou poznámku: „Na poděkovanou za to, že jsme ho tak přesně informovali o kurzu niklu, nás měl kapitán Concordie vzít do vleku a pomoci nám z této zlořečené zátoky!“
Ostatně i kdyby se zvedl vítr, bylo by příliš pozdě, než aby ho využili. Veliký ruch panoval nyní mezi Queenstownem a hrdlem. Rybářské bárky křižovaly a některé se chystaly rozestřít sítě za výběžkem, několik uzlů od lodi. Proto se Harry Markel a jeho kumpáni z opatrnosti moc neukazovali. Kdyby byl však Alert odplul před příchodem svých cestujících, kteří byli očekáváni každou hodinu, byl by se ten nevysvětlitelný odjezd zdál podezřelý. Lepší bylo nevydávat se na cestu, než nastane noc, připustí-li se ovšem, že to bude možné.
Jak viděli, byla situace stále velmi znepokojivá, blížila se chvíle, kdy se mentor a jeho mladí spolucestující měli odebrat na palubu Alerta.
Nezapomínejme, že odjezd byl paní Kathleen Seymourovou v souhlasu s ředitelem Antilian School stanoven na 30. června. Nuže, bylo 30. června. Když pan Patterson dorazil včera večer, nebude se asi chtít opozdit ani o hodinu. Jako puntičkářský a přesný muž si nedovolí ani navštívit York nebo Queenstown, ačkoliv nezná žádné z obou měst. Po dobře strávené noci, za níž se zotavil po únavě z cesty, vstane, vzbudí všechny své svěřence, odebere se do přístavu, tam se dozví, kde kotví Alert a nějaký člun se nabídne, že ho k němu dopraví.
Tyto myšlenky napadaly Harryho Markela, ačkoliv nevěděl, jaký člověk pan Patterson je. Dával pozor, aby se neobjevil na horní palubě, z obavy, že by ho spatřili rybáři a bez ustání bedlivě pozoroval zátoku. Jedním z oken salonu na přídi zase Corty s dalekohledem u očí pozoroval veškerý ruch, panující v přístavu, jehož nábřeží a domy na tuto vzdálenost dvou mil rozeznával docela zřetelně. Obloha se vskutku velmi vyjasnila. Slunce vystupovalo nad velmi jasný obzor, jehož poslední mlhy rozptýlilo. Ale ani zdání po větru, dokonce ani na širém moři, a signály semaforů (vysoká tyč nebo stožár s pohyblivými rameny, jejichž polohou se dávají různé signály) oznamovaly na moři naprostý klid.
„Rozhodně,“ zvolal John Carpenter, „vězení za vězení a queenstownské bylo ještě lepší! … Aspoň jsme mohli odtamtud prchnout… Kdežto zde…“
„Počkej,“ odpověděl mu Harry Markel.
Krátce před půl jedenáctou se objevil Corty na prahu vrchní paluby a řekl:
„Zdá se mi, že jsem spatřil člun s asi deseti lidmi, který právě opustil přístav…“
„Je to asi člun, který nám přiváží cestující!“ zvolal lodní mistr.
Harry Markel a on se ihned vrátili do salonu a namířili dalekohledy na loďku, kterou oznámil Corty.
Brzy nebylo pochyb, že tato loďka míří k Alertu, podporována odlivem. U vesel byli dva lodníci a třetí byl u kormidla. Uprostřed a na zádi sedělo asi deset osob a mezi nimi bylo možné rozeznat jisté množství balíků a vaků.
Dalo se předpokládat, že jsou to cestující Alerta, ubírající se na loď. Byl to vskutku rozhodný okamžik a možná, že se blížilo zhroucení lešení, postaveného Harrym Markelem.
Všechno ostatně spočívalo na okolnosti, zná-li pan Patterson nebo některý z chlapců kapitána Paxtona. To se však zdálo aspoň velmi pravděpodobné a na této pravděpodobnosti založil Harry Markel provedení svého plánu. Ale cožpak nebylo možné, že kapitána z Alerta znali přístavní lodníci, kteří veslovali na loďce a co ti by řekli, až by se on, Harry Markel, představil místo zmíněného Paxtona?…
Je však třeba poznamenat, že Alert se v queenstownském přístavu, či spíše v Yorské zátoce, zastavil poprvé. Že se jeho kapitán odebral na zemi, aby splnil formality, uložené každé lodi při příjezdu a odjezdu, o tom nebylo pochyb. Ale bez přílišného přehánění se dalo připustit, že ho lodníci z loďky v Queenstownu nepotkali.
„V každém případě,“ řekl John Carpenter, ukončujíce rozmluvu o tomto tématu, kterou právě měl se svými kumpány, „nepusťme tyto lidi na loď…“
„To bude nejmoudřejší…“ prohlásil Corty. „Přiložíme ruku k dílu a přestěhujeme zavazadla.“
„Na svá místa!“ velel Harry Markel.
A především byl tak opatrný, že nechal zmizet člun, kterého se včera zmocnili, aby se dostali do Farmarské zátoky. Čluny Alerta jim postačí, budou-li chtít prchnout. Několika ranami seker člun prorazili a ten se potopil.

Pak se Corty odebral na příď, připraven hodit lano, jakmile člun přirazí.
„Nuže," řekl John Carpenter Harrymu Markelovi, „podstoupíme nebezpečí…"
„Už jsme podstoupili a ještě podstoupíme mnoho jiných, Johne!"
„A vždy jsme z nich vyvázli, Harry!… Ovšem, dvakrát člověka nepověsí… Dost je už na jednom pověšení!"
Zatím se blížil člun, který se zatím držel v malé vzdálenosti od břehu, tak, aby minul výběžek kryjící Farmarský záliv. Byl už jen asi sto sáhů odtud. Bylo zřetelně vidět cestující.
Otázka tedy bude rozluštěna za několik okamžiků. Budou-li se věci odvíjet jak si přál, jak Harry Markel doufal, nikdo nepozná, že kapitán Paxton zmizel, a bude jednat podle okolností. Až přivítá stipendisty paní Kathleen Seymourové, jak měli být přivítáni a jak by je byl přivítal kapitán Alerta, ubytuje je, aniž by je napadlo opustit loď.
Skutečně, když uvidí, že trojstěžník nemůže pro nedostatek větru zvednout kotvy, možná, že pan Patterson a chlapci budou žádat, aby byli dopraveni zpět do Queenstownu. Neměli jistě kdy prohlédnout si ani průmyslové město ani námořní město a protože nyní budou mít dost volných chvil, možná, že je to napadne.
Nuže, v tom vězelo skutečné nebezpečí, jemuž bylo nutné se vyhnout. Až dopraví cestující na loď, vrátí se člun, který je přivezl do přístavu a k prohlídce města by je potom musel zavézt jeden z člunů Alerta - člun se dvěma nebo třemi z lidí Harryho Markela.
Nuže, cožpak se nemuseli obávat, že strážníci, kteří marně prohledávali všechny krčmy ve čtvrti, pokračují ve svém pátrání na ulicích a nábřežích… Kdyby byl poznán některý z uprchlíků, bylo by všechno prozrazeno… Parní šalupa by se ihned odebrala do Farmarského zálivu s policejní hlídkou, agenti by se zmocnili Alerta a celá banda by jim padla do rukou…
Proto, až budou cestující na lodi, nedovolí se jim už z ní vystoupit, i kdyby mělo zpoždění trvat několik dní. Ostatně kdo ví, zda hned příští noc se nepodaří Harrymu Markelovi zbavit se jich, jako se zbavil kapitána Paxtona a jeho mužstva?…
Harry Markel pak vydal poslední pokyny. Jeho kumpáni neměli zapomínat: nejsou už mužstvem Halifaxe, uprchlíky z queenstownského vězení… jsou lodníky Alerta - aspoň pro celý tento den. Nechť se, mají na pozoru, aby nepronesli neopatrné slovo, nechť se chovají jako řádní námořníci, nechť si vedou tak, aby dělali čest šlechetné paní Kathleen Seymourové!… Všichni dobře pochopili úlohu, kterou měli hrát.
Zatím až do chvíle, kdy člun opět odrazí, měli rozkaz, aby se co možná nejméně ukazovali… Zůstanou v místnosti… Lodní mistr a Corty postačí k přestěhování zavazadel, k ubytování cestujících.
Pokud se týká snídaně, bude na stůl prostřeno v salonu - bude to dobrá snídaně, kterou dodá kuchyně Alerta. To bude věcí Ranyaha Cogha a ten sliboval, že překvapí svým kuchařským talentem.
Nadešel okamžik jednat tak, jak by jednal kapitán Paxton a jeho mužstvo. Člun byl vzdálen už jen několik sáhů a protože bylo nutné, aby někdo cestující přivítal, přistupoval Harry Markel k žebříku na pravém boku lodi.
Je samozřejmé, že si oblékl uniformu nešťastného kapitána a že všichni jeho kumpáni na sobě měli šaty nalezené v místnosti pro mužstvo.
Na Alerta pak zavolali lodníci z člunu a Corty jim hodil lano, které zachytili hákem a pak omotali na přídi.
Tony Renault a Magnus Anders se po provazovém žebříku vyšvihli jako první a skočili na palubu. Jejich druhové za nimi. Pak byla řada na panu Pattersonovi, jemuž John Corty pomáhal velmi úslužně dostat se na loď.
Ihned bylo postaráno o přeložení zavazadel, obyčejných, nepříliš těžkých vaků, zabírajících málo místa - což bylo dílem několika okamžiků.
Lodníci ze člunu na loď tedy nevystoupili. Protože jim pan Patterson už zaplatil a přidal štědré spropitné, odrazili a zamířili nazpět do přístavu.
V tom okamžiku se korektní mentor uklonil a řekl:
„Kapitán Paxton?…"
„To jsem já, pane," odpověděl Harry Markel.
Pan Patterson učinil druhý pozdrav, plný vybrané zdvořilosti a připojil:
„Kapitáne Paxtone, mám čest představit vám chovance Antilian School a ujistit vás svou dokonalou úctou a nejuctivější sympatií…"
„Podepsal Horatio Patterson," zašeptal Louisovi Clodionovi do ucha šprýmař Tony Renault a pozdravil se všemi svými pruhy kapitána Alerta.

VII. KAPITOLA
Na lodi

Cesta pana Pattersona a chovanců Antilian School měla být vykonána za příznivých podmínek. Měli živý zájem na sebemenších příhodách cestou. Bylo to hotové uniknutí ptáků z klecí - dokonale krotkých ptáků, kteří se měli vrátit. A toto byl začátek.
Tito mladí chlapci jistě nekonali svou první cestu po železnici nebo na lodi. Všichni přepluli Atlantický oceán cestou z Antil do Evropy. Avšak soudit z toho, že by moře pro ně nemělo tajemství, oh, to ne! Sotva se pamatovali na tu plavbu. Nejstaršímu z nich bylo nanejvýš deset let, když vkročil do Anglie. Plavba na Alertu pro ně měla být i něčím novým. Pokud se týká mentora, ten se poprvé odvažoval na zrádný živel ke své nemalé spokojenosti.
„Hoc erat on votis (to bylo mým přáním)!" opakoval osmnáct set let po Horatiovi.
Když sestoupil v Bristolu z vlaku, nasedl malý hlouček v pět hodin na poštovní loď, která obstarávala pravidelné spojení mezi Anglií a Irskem na trati asi dvě stě mil.
Tyto poštovní lodi jsou krásné lodi, dobře vystrojené, rychlé; urazí za hodinu svých sedmnáct mil. Bylo právě bezvětří. Nic kromě lehkého vánku. Veplutí do přístavu St. George, když jsme minuli Milford Haven a nejzazší výběžky Walesu,

je obyčejně dosti krušné. Ovšem jsme téměř už v polovici cesty, ale proto cestující nezakoušejí méně ještě půl dne. Tentokrát se mohli domnívat, že dělají výlet pro zábavu na klidných vodách Lomondského jezera nebo jezera Katrine v zemi Rob Roye ve Skotsku.
Pan Horatio Patlerson neonemocněl v průplavu St. George a vyvozoval z toho nejpříznivější věštby do budoucna. Podle jeho slov ostatně muž dobré tělesné konstituce, opatrný a energický se nemá co obávat mořské nemoci.
„Je to otázka vůle," opakoval, „nic jiného!"
Za těchto dobrých tělesných i duševních podmínek tedy mentor a vyznamenaní dorazili do queenstownského přístavu. Pravděpodobně nebudou mít kdy prohlédnout si Queenstown právě jako York, jeho mateřské město.
Jak lze pochopit, pociťovali všichni co nejživější touhu být už na Alertu, vkročit na loď pro ně najatou - takřka zábavní jachtu obsadit každý svou kajutu, procházet se od předního kastelu po kastel zadní, přijít do styku s kapitánem Paxtonem a jeho mužstvem, poprvé pojíst u stolu v salonu, být přítomen všem pracím při odplutí, jichž se sami zúčastní, bude-li třeba.
O toulkách queenstownskými ulicemi tedy nebylo ani řeči a kdyby Alert kotvil v přístavu, byli by se na něho pan Patterson a jeho mladí druhové ihned odebrali. Nuže, bylo pozdě, bezmála devět večer. Zítra se odeberou do Farmarského zálivu.
V tom bylo malé zklamání, neboť všichni doufali, že stráví tuto první noc na lodi, zalezli do svých loží, nastavených nad sebou „jako zásuvky prádelníku", jak říkal Tony Renault, a jaká je to rozkoš, spát v těchto zásuvkách!
Ale bylo nutné vstup na loď odložit na zítřek.
Nicméně hned ten večer si najali Louis Clodion a John Howard v přístavu námořníka, který přislíbil, že je ve svém člunu dopraví ke kotvišti Alerta. Na otázky, které mu položili, vysvětlil poloh\i Farmarského zálivu u vchodu do zátoky, vzdáleného asi dvě míle. Kdyby byli chtěli, byli by je tam dopravili hned po příchodu a nejnetrpělivější jevili ochotu přijmout tento návrh. Noční projížďka zátokou za této teplé a klidné pohody mohla být jen velmi příjemná.
Pan Patterson nemyslel, že by k tomu měl dát svolení. Neopozdí se, představí-li se kapitánovi Paxtonovi zítra, neboť odjezd byl stanoven na 30. června. Zcela jistě nejsou vyznamenaní očekáváni dříve.
Pak míjel večer… Na queenstownských věžích bilo deset hodin… Nebylo pochyb, že kapitán Paxton a jeho mužstvo už spí… Nač je probouzet?
„Eh," zvolal Tony Renault, „kdybychom byli na lodi, možná, že by Alert ještě tuto noc zvedl kotvy?…"
„Nevěřte tomu, mladý pane," prohlásil námořník. „Je nemožné odplout a kdo ví, nepotrvá-li bezvětří ještě několik dní…" „Myslíte, pane námořníku?…" otázal se pan Patterson.
„Je možné se toho obávat…"
„Nuže, v tom případě," pokračoval pan Patterson, „by snad bylo lepší ubytovat se v některém hotelu v Yorku nebo v Queenstownu až do chvíle, kdy příznivý vítr nadme naše plachty…"
„Oh, pane Pattersone… pane Pattersone!…" zvolali Magnus Anders a někteří jiní, kteří nemohli potlačit záchvat zklamání.
„Ale… drazí studenti…"
Vznikl spor a výsledkem sporu bylo, že se půjde na noc do hotelu a že hned za úsvitu, za odlivu, dopraví najatý člun cestující do Farmarského zálivu.
Pan Patterson přitom uvažoval zcela přirozeně jako hospodář, že ubytováním na lodi odpadnou výlohy v hotelu, a to už stálo za námahu. Mimo to jim nic nebude bránit, aby se vrátili do Queenstownu a do Yorku, bude-li se muset vyplutí o několik dní odložit pro nedostatek větru.
Pan Patterson a vyznamenaní se tedy dali zavézt do hotelu, stojícího na nábřeží. Ulehli, usnuli zdravým spánkem a následující den po první snídani, čaji a sucharech, nasedli do člunu, který je měl dopravit na Alerta.
Jak se pamatujeme, rozptýlila se v té chvíli mlha. Proto, jakmile urazil člun míli, objevil se Farmarský záliv za předhořím, které jej vroubilo na severu.
„Alert!…" zvolal Tony Renault a ukázal na jedinou loď, která tam kotvila.
„Ano, mladý pane, Alert…" odpověděl patron člunu. „Hezká loď, ujišťuji vás!…"
„Znáte kapitána Paxtona?…" zeptal se Louis Clodion.
„Neznám ho a zřídka přišel na zem. Platí však za výtečného námořníka a má dobré mužstvo."
„Jaký je to krásný trojstěžník!…" zvolal Tony Renault a jeho přítel Magnus Anders velice sdílel jeho obdiv.
„To je hotová jachta!" řekl Roger Hinsdale, jehož samolibosti lichotilo, že jim paní Kathleen Seymourová dala k dispozici tuto nádhernou loď.
Za čtvrt hodiny potom přistál člun u Alerta u spodu žebříku na pravém boku.
Jak známo, jak bylo stanoveno, zůstali patron a oba jeho lidé ve člunu, který pak ihned zamířil zpět do přístavu.
Je také známo, za jakých podmínek proběhlo představení, jak přijal Hany Markel cestující pod jménem kapitána Paxtona. Potom John Carpenter jako lodní mistr nabídl své služby a pozval cestující, aby ho následovali do připravených kajut.
Dříve však měl pan Patterson za svoji povinnost rozplývat se v nových poklonách na adresu kapitána. Blahopřál si, že paní Kathleen Seymourová svěřila osud jeho hloučku výletníků tak distinguovanému veliteli s tak výtečnou pověstí v námořním světě… Protože se odvažují šlapat po klíně Tethydy, vystavují se zajisté určitému nebezpečí… Ale s kapitánem Paxtonem na tak dobré lodi, jako je Alert, s tak zkušeným mužstvem bude možné vzdorovat Neptunovu hněvu…
Harry Markel zůstal chladný a lhostejný vůči tomuto přívalu gratulací. Odpověděl pouze, že jeho lidé a on se co nejvíce přičiní, aby cestující Alerta byli na této cestě úplně spokojeni.
A nyní šlo o prohlídku lodi „ode dna podpalubí až po vrchol stěžňů", jak opakoval Tony Renault.

Že to tyto mladé chlapce navýsost zajímalo, tomu se není co divit. Cožpak to nebylo jejich obydlí, plující město, které jim bylo vyhlédnuto na dobu tří měsíců?… Cožpak to nebyla jakoby část Antilian Schooll, odtržená od Spojeného království, kterou měli obývat při této cestě?…
Především navštívili salon pod vrchní palubou, kde se mělo společně jíst, se stolem, opatřeným proti kymácení, uprostřed, s lavicemi pohyblivých opěradel, s lampami, náležitě zavěšenými, s různým náčiním, připevněným zčásti na zadní stěžeň, procházející stolem, se zamřížovaným světlíkem, jímž hojně proudilo zvenčí světlo, se spižírnou, v níž příbory, karafy, sklenice a jiné předměty byly zabezpečeny proti houpání a kymácení.
Pak se vpředu po obou stranách otvíraly kajuty cestujících, vybavené postelemi, toaletními stolky, malými skříněmi a osvětlené světlíkem s čočkovitým sklem, zejícím ve stěnách paluby. V těchto kajutách budou stipendisté umístěni podle národnosti: - vlevo Hubert Perkins a John Howard v první, Roger Hinsdale sám v druhé, Louis Clodion a Tony Renault v třetí; - vpravo Niels Harboe a Axel Wickborn ve čtvrté, v páté Albert Leuwen a v šesté Magnus Anders.
Pokud se týká kabiny, vyhrazené panu Horatiovi Pattersonovi, která tvořila protějšek ke kapitánově kajutě, když se vstoupilo do salonu, vpravo, ta hleděla na vrchní palubu a byla trochu prostornější nežli kajuty jeho mladých svěřenců. Přesně vzato se mohl považovat za prvního důstojníka Alerta a byl by měl právo nosit dva prýmky na rukávech.
Je samozřejmé, že předvídavá paní Kathleen Seymourová nezapomněla na nic z toho, co mohlo zabezpečit pohodlí a zdraví mladých Antilanů. Nebylo sice na lodi lékaře, ale opravdu se nemuseli obávat nemoci nebo nějaké vážné nehody za této plavby. Mentor dovedl potlačit nerozum nejodvážnějších ze svého hloučku. Nicméně byla lékárna Alerta hojně zásobena běžnými medikamenty. A pak v případě nepohody, větrů a vichřic, by se mohli cestující obléci za lodníky. V kajutách nescházely kapuce, pláště a spodky z voskovaného plátna.
Není divu, že Tony Renault a někteří jiní se chtěli „přelodničit“, jakmile přišli na loď. Pokud se týkalo pana Horatia Pattersona, věrného klobouku vysokého tvaru, věrného černému, šosatému kabátu, věrného bílému nákrčníku, ten by považoval za nedůstojné svého postavení a své vážnosti obléci námořnickou kazajku a pokrýt si hlavu tradiční čepicí.
Ostatně nebylo třeba měnit něco na svých zvycích za této klidné pohody, na pokojných vlnách této Yorské zátoky, kdy trojstěžník necítil ani vlnění. Kdyby se pan Patterson nacházel u něho, nebylo by se mu ani zdálo, že opustil svůj byt v Antilian School. Možná dokonce, že neviděl ani veliký rozdíl mezi Farmarským zálivem a Oxford Street mimo toho, že zde bylo méně pasátů.
Když prohlédli salon a uložili vaky na svá místa v každé kajutě, začala prohlídka lodi, při níž je vodil John Carpenter, a přitom odpovídal na všechny otázky, které mu dávali zvláště Tony Renault a Magnáš Anders. Na vrchní palubě si s krajní pozorností všimli kormidelního kola a budky a bezpochyby tyto příští námořníky svrběla ruka, aby se chopili kormidla, zatočili lodí na severoseverovýchod nebo jihojihozápad. Když sestoupili na palubu, přešli ji chlapci, pozorujíce oba čluny, zavěšené ve svých ložiskách, a jolu, vytahovanou na záď. Za předním stěžněm byla kuchyně, v níž se už vařila snídaně za řízení Ranyaha Cogha, kterému pan Horatio Patterson učinil poklonu pro jeho krásný africký typ. Konečně přišla místnost pro mužstvo, jejíž obyvatelé nevzbuzovali nedůvěru, přední kastel, kotevní kotouč, jedna z kotev, spočívající ve svém ložisku na pravém boku, zatímco kotva na levém boku byla spuštěna - to všechno vzbudilo pozornost této zvědavé mládeže.
Aby se skončila prohlídka lodi, zbývalo navštívit podlodí.
Nepřekvapí vás, že se pan Patterson neodvážil následovat své chovance do těchto tmavých hlubin lodi. V skutku, nevedlo tam schodiště, nýbrž jen zářezy po délce palubních podpěr, do nichž bylo nutné stavět nohu. Neodvážil se tam, právě jako by se neodvážil vylézat na stožáry, šplhat se do košů a na ráhna hlavního nebo předního stěžně. Ale chlapci se rychle vrhli do nitra Alerta, kde byl náklad nahrazen litinovými pruty, jež zabezpečovaly stabilitu lodi.
Podpalubí sahalo od přídě, spojené žebříkem s místností pro mužstvo, po záď, kde je tlustá kovová stěna dělila od spižírny, umístěné pod vrchní palubou. Byly tam záložní plachty, lana, ráhna, a také určitý počet beden konzerv, soudků vína a pálenky, pytlů mouky. Alert byl opravdu zásoben, jakoby měl vykonat cestu kolem světa.
Když tato prohlídka byla skončena, vystoupili všichni opět nahoru a připojili se na vrchní palubě k mentorovi a kapitánovi. Oba hovořili o tom a onom, pan Patterson se svou obvyklou mnohomluvností, Harry Markel odpovídajíce krátce. Byl to bezpochyby řádný námořník, ale rozhodně málo sdílný.
A pak si začal Tony Renault prohlížet budku, obsahující kompas, ohmatávat kormidelní kolo, pohybovat jím tím a oním směrem, jak dělává kormidelník a nakonec řekl:
„Kapitáne… dovolíte nám občas… řídit trochu kolo…, bude-li pěkně…“
„Eh,“ řekl mentor, „nevím, zda by to bylo rozumné…“
„Buďte klidný, pane Pattersone, neutopíme vás!“ prohlásil Tony Renault.
Harry Markel zůstal na tom, že učinil přisvědčující posunek.
Na co myslel tento muž?… Vplížila se mu do duše soustrast při pohledu na tyto mladé chlapce, tak šťastné, tak veselé nad tím, že vstoupili na Alberta?… Ne, příští noc nikdo z nich u něho nenajde milost!
V tom zazněl na přídi lodě zvon. Jeden z lodníků právě oznámil čtyřmi údery jedenáctou hodinu.
„Zvoní ke snídani,“ řekl Louis Clodion.
„Nuže, vzdáme jí čest,“ odpověděl pan Horatio Patterson.
„Jsem hladový jako vlk…“
„Jako mořský vlk,“ doložil Tony Renault.
„Lupus maritimus,“ přeložil pan Patterson.
Byla to skutečně hodina snídaně a Harry Markel se omluvil, že při ní nebude předsedat, protože má ve zvyku jíst ve své kajutě.
Ke snídani bylo prostřeno v saloně a každý tam našel své místo u stolu. Vejce, studené maso, čerstvé ryby, suchary,

čaj, to vše bylo výtečné. Ostatně tyto mladé žaludky, vyhladovělé ranní procházkou, nebyly vybíravé a nutno přiznat, že pan Patterson snědl dvakrát více, nežli by byl snědl v Antilian School.
Po snídani se všichni přidružili k Harrymu Markelovi na vrchní palubě.
A jak se domluvili, zeptal se ho Louis Clodion:
„Kapitáne, myslíte, že budete brzy moci rozvinout plachty?…“ „Jakmile se zvedne vítr,“ odpověděl Harry Markel, který tušil účel otázky, „a to se může stát každou chvíli.“
„A… pokud bude nepříznivý?…“ poznamenal pan Horatio Patterson.
„To nám nezabrání, abychom zvedli kotvy a vypluli. Potřebujeme vítr, ať už vane odkudkoliv…“
„Ano…“ zvolal Tony Renault, „bude se lavírovat.“
„Co možná nejpřesněji…“ připojil Magnus Anders.
„Jak říkáte, pánové,“ odpověděl Harry Markel.
A vskutku, existuje snad hezčí pohled nežli na loď, která zachycuje vítr s lanovím zprava, nebo zleva, se všemi rozvinutými plachtami?
„Vůbec, kapitáne,“ otázal se Niels Harboe, „lze mít za to, že vítr opět povstane…“
„Odpoledne?…“ připojil John Howard.
„Doufám v to,“ odpověděl Harry Markel. „Téměř šedesát hodin už trvá toto bezvětří a jistě už přestane.“
„Kapitáne,“ otázal se Roger Hinsda1e, „rádi bychom se dozvěděli, jestli je nějaká vyhlídka, že Alert odpluje dnes…“
„Opakuji vám, pánové, že by mne to nikterak nepřekvapilo, neboť tlakoměr poněkud klesl… nicméně to však nemohu tvrdit…“
„V tom případě,“ řekl Louis Clodion, „bychom snad mohli odpoledne strávit na zemi?“
„Ano… ano!“ … opakovali společně všichni jeho druhové.
Nuže, právě na tento návrh nechtěl Harry Markel přistoupit. Nikdy nepustí na zem nikoho ani z cestujících, ani z mužstva. Znesnadňovalo by to už tak nebezpečnou situaci.
A pak začal pan Horatio Patterson podporovat žádost velmi vhodnými citáty. Jeho mladí společníci a on neznají ani York… ani Queenstown… Nemohli si včera tato dvě města prohlédnout… Řekli jim, že jejich okolí je velmi zajímavé… zvláště vesnice Blarney, která dala jméno irským gaskoňádám… pak zámek, kde jeden kámen, jak se vypravuje, navždy poplete ty, kdož se k němu přiblíží rty…
Lze pochopit, že všichni podporovali pana Pattersona. Za půl hodiny je jeden z člunů Alerta se dvěma lodníky dopraví do přístavu a slibovali, že se do večera vrátí.
„Poslyšte, kapitáne,“ pokračoval pan Patterson, „na pána po Bohu se obracíme se svou prosbou…“
„Milerád bych svolil,“ odpověděl Harry Markel trochu drsným tónem. „Ale nemohu… Dnes máme den, určený k odplutí… I když bude vítr sebemenší, nebo dokonce žádný, až nastane odliv, doufám, že vyplujeme z Yorské zátoky…“
„Ale,“ poznamenal Louis Clodion, „co když nebudeme moci plout, až se ocitneme venku?…“
„Zakotvíme nablízku země, abychom se uchránili před příbojem,“ odpověděl Harry Markel, „a Alert aspoň bude venku z Farmarského zálivu… Zvedne-li se vítr, jak si myslím, najdeme jej spíše na moři, nežli v tomto zálivu, který je velmi krytý…“
Tyto důvody byly dost závažné a celkem bylo nutno dát kapitánovi za pravdu.
„Prosím vás tedy, pánové,“ připojil, „abyste se zřekli svého úmyslu odebrat se na pevninu… znamenalo by to možná nebezpečí, že propásneme odliv.“
„Dobrá, kapitáne,“ odpověděl pan Patterson, „nebudeme už naléhat.“
Chlapci se brzy rozhodli. Ostatně aspoň dvěma z nich nezáleželo na tom, aby se odebrali na zem. Byli to, jak uhodnete, Magnus Anders a Tony Renault. Těm stačilo k radosti, že jsou na lodi. Když vstoupili na Alerta, hodlali vystoupit teprve v některém přístavu na Antilách.
Aby se tak zvedl vítr, zatím co by si jejich druhové prohlíželi York nebo Queenstown, a loď nemohla odplout, protože by se její cestující dosud nevrátili!… A kdo ví, zda by delší opoždění neohrozilo celou cestu?…
A co by řekla paní Kathleen Seymourová?… A co by si pomyslel ředitel Antilian School?… A jakou zodpovědnost by měl mentor, který pochopil všechnu tíhu těchto důvodů!…
Otázka byla rozhodnuta: zůstane se na lodi. Potom v rozmluvě, v níž pokračovali a na níž nemohl Harry Markel odepřít účast, hovořili o cestě. Roger Hinsdale se otázal, zdali už někdy Alert vykonal cestu z Anglie na Antily.
„Ne, pane,“ odpověděl Harry Markel. „Naše loď dosud vykonala jen dvě plavby do Indického oceánu.“
„Ale vy, kapitáne,“ zeptal se Hubert Perkins, „znáte Antily?“ „Neznám je.“
„Potom,“ poznamenal pan Horatio Patterson, „může námořník jít vším právem tam, kde nikdy nebyl…“
„Ano,“ zvolal Tony Renault, „ale s očima zavřenýma…“
„Ne,“ odpověděl Harry Markel , „s očima otevřenýma, konaje svá pozorování, radíce se s mapami, stanovíce směr…“
„A uvidíme to všechno?…“ otázal se Magnus Anders.
„To všechno, ale s tou podmínkou, že budeme na moři a ne hnít v nějaké zátoce!“
Louis Clodion a jeho druhové se tedy odevzdali osudu. Ostatně z toho, že měli strávit celý den na Alertu, aniž by obdrželi povolení vystoupit, není třeba vyvozovat, že by se jim ten den měl zdát dlouhý. Nenapadlo by je ani dát se dopravit na okolní břehy- což by byl Harry Markel bezpochyby dovolil, neboť v tom pro něj nespočívalo žádné nebezpečí. Posedět si na lavicích na vrchní palubě, pohoupat se v rocking-chairs, procházet se po palubě, vystoupit do košů nebo na ráhna - cožpak to všechno nepostačí na vyplnění odpoledne, aniž by se na okamžik nudili?…
A pak, ačkoliv bylo v Yorské zátoce bezvětří, nicméně v ní vládl jistý ruch. Přístavní ruch v Queenstownu neutrpěl tím, že vítr se ustavičně nezvedal. Proto byla kukátka a ctihodný dalekohled pana Horatia Pattersona dlouhý dvě stopy a čtyři palce ustavičně v činnosti. Neušel jim žádný z přejíždějících člunů, lovících v zátoce, parních šalup,

obstarávajících pobřežní službu, tugů, které vláčely plachetní lodě, spěchající ven, transatlantických parníků a jiných, jež pluly do přístavu nebo z něho a jichž se každodenně vystřídalo veliké množství v Yorské zátoce.
Ostatně po obědě v pět hodin, který se vyrovnal snídani a při němž mentor skládal Ranyahu Coghovi zcela zasloužené poklony, vystoupili cestující na vrchní palubu a tam jim Harry Markel oznámil, že ze země začíná vanout vítr. Vydrží-li ještě hodinu, pravděpodobně se vypluje.
Posuďte, zdali byla tato zpráva přijata radostně!
Opravdu, na severovýchodě se ukazovaly mraky, které umožňovaly
očekávat změnu počasí. Přicházely ovšem ze země a bylo by bývalo lepší, kdyby přicházely ze širého moře. Ale konečně mohl Alertopustit své kotviště a jakmile bude za Roche Point, budou jednat podle okolností.
„Všichni na palubu," velel Harry Markel, „a proveďte přípravy ke zvednutí kotev!"
Několik mužů přistoupilo ke kotevnímu kotouči. Chlapci jim chtěli pomoci. Zatím byly uvolněny plachty a vytáhnuta ráhna. Potom, když byl kotevní řetěz napjat a kotva vystupovala nahoru, zachytil trojstěžník vítr svou přední plachtou, plachtami příďovými, košovými a brigantinou a za několik okamžiků obepluli nejzazší výběžek Farmarského zálivu.
A mezi posledními zprávami večerní listy ohlásily, že trojstěžník Alert s kapitánem Paxtonem, majíce na palubě vyznamenané ze soutěže v Antilian School, odplul na Antily.

III. KAPITOLA
U země

Bylo téměř sedm hodin, když Alert vyplul z Yorské zátoky a po levé straně zanechal předhoří Roche Point. Břeh Yorského hrabství zůstal několik mil západněji.
Než upřeli oči na tuto širou mořskou rozlohu bez hrází, pozorovali cestující výšiny, mizící napůl ve tmách, na jižním pobřeží Irska. Pobývali na vrchní palubě, jejíž stan byl na noc stržen, pozorovali, nebráníce se jistému vzrušení, tak přirozenému v jejich věku. Jen matně si uchovali vzpomínku na dřívější plavby, když dorazili z Antil do Evropy.
A jejich živá fantazie pracovala, když přemýšleli o této veliké cestě, která je uvede do jejich rodné země. V jejich mysli účinkovala tato kouzelná slova: vycházky, výlety, dobrodružství, objevy, což náleží do slovníku turistů. Vypravování, která četli, a to zvláště za poslední dny, strávené v Antilian School, jim přicházela na mysl. A kolik cestopisů zhltali, když ještě ani nevěděli, kam popluje Alert!… Kolikrát prolistovali atlas a co se naprohlíželi map!…
Dovedete si tedy vysvětlit stav těchto mladých mozků, neobyčejně vzrušených, s jejich nadbytkem tužeb a přání. A nyní, ačkoliv znali cíl této cesty, velmi prosté a celkem velmi snadné, se stále nacházeli pod vlivem svého čtení. Sledovali veliké objevitele na jejich dálných výpravách, zabírali nové země, vztyčovali tam vlajku své vlasti!… Byli Kryštofem Kolumbem v Americe, Vasco da Gamou v Indii, Magellanem v Ohňové zemi, Jacquesem Cartierem v Kanadě, Jamesem Cookem na ostrovech Tichého oceánu, Dumontem d'Urvillem na Novém Zélandě a v antarktických krajinách, Livingstonem a Stanleyem v Africe, Hudsonem Parrym a Jamesem Rossem v krajinách na severním pólu!… Opakovali s Chateaubriandem, že zeměkoule je příliš malá, protože ji lze obeplout, a litovali, že tento svět má jen pět dílů a ne aspoň tucet!… Viděli se už daleko… daleko, ačkoliv Alert byl na začátku plavby a dosud v anglických vodách!…
Ovšem jinak by všichni byli šťastni, kdyby každý v okamžiku, kdy opouštěl Evropu, mohl pozdravit naposled svou vlast: Louis Clodion a Tony Renault Francii, Niels Harboe a Axel Wickborn Dánsko, Albert Leuwen Holandsko, Magnus Anders Švédsko - ale na to nebylo ani pomyšlení.
Jenom Roger Hinsdale, John Howard a Hubert Perkins měli potěšení, že mohli poslední pozdrav poslat Irsku, které s Velkou Británií doplňuje trojici Spojeného království.
A od zítřka, až proplují průlivem St. George, neuvidí zemi, dokud nedospějí do amerických moří, kde každý z nich najde trochu toho, co zanechal v Evropě.
Ostatně, jak uvidíme, uplyne jistá doba, aniž by britské břehy zmizely za obzor.
Vskutku, vítr, který se právě zvedl, umožnil Alertovi opustit kotviště ve Farmarském zálivu. Avšak, čehož bylo možné se obávat, zanikal tento vítr ze země, nemajíce síly ani trvání, několik mil na moři.
Aby se dal po vyplutí z průlivu St. George pravým směrem, měl se Alert otočit na jihozápad a to by byl kapitán Paxton učinil. A kdyby mohl urazit asi sto mil na jihozápad, snad by na širém moři našel příznivější vítr. To však nebylo úmyslem Harryho Markela, on zamíří na jih, jakmile vypluje z průplavu.
Mimoto - což by jen prospělo jeho ohavným záměrům - znamenalo to vzdálit se v noci co možná nejvíce od pobřeží, zbavit se četných lodí, které je navštěvují a které tam upoutal nedostatek větru.
Nuže, moře bylo úplně klidné. Ani vrásky na hladině, ani jediné zašplouchání o břeh nebo o boky lodi. Irské moře prázdnilo klidně své vody do Atlantického oceánu.
Z toho vyplývalo, že Alert byl tak nehybný, jakoby veplul mezi břehy jezera nebo řeky. Na lodi nebylo cítit sebemenší houpání, díky tomu, že byla kryta zemí. Pan Horatio Patterson si liboval při pomyšlení, že bude mít kdy se přizpůsobit a získat takzvané námořnické nohy.
Cestující tedy tento stav věcí trpělivě snášeli a ostatně co proti němu měli dělat? Ale jak znepokojeni byli Harry Markel a jeho mužstvo tak blízko země! Museli se obávat, že nějaká státní návěstní loď zakotví u vstupu do průlivu St. George a bude mít rozkaz prohlédnout všechny lodě, které vypluly z Yorské zátoky.
K tomuto nepokoji se také připojil hněv. Harry Markel se v duchu tázal, bude-li moci zabránit, aby nepropukl veřejně. Corty a ostatní ukazovali tváře, kterých se cestující nakonec snad poděsí.
John Carpenter a on se je marně pokoušeli uchlácholit. Tuto rozladěnost nebylo možné vysvětlit nepříznivým počasím. Pokud bylo toto opoždění nepříjemné, mělo být nepříjemné pro pana Pattersona a jeho mladé svěřence a ne pro lodníky, zvyklé na tyto obyčejné nepříjemnosti moře.

Harry Markel a John Carpenter hovořili, přecházejíce po palubě, a nakonec řekl John Carpenter:
„Poslouchej, Harry, noc nadejde, a copak to, co jsme vykonali ve Farmarském zálivu, kde jsme se zbavili mužstva Alerta, je nemožné vykonat zde, jednu nebo dvě míle od pobřeží?… Zdá se mi, že v Yorské zátoce to bylo ještě riskantnější…“
„Zapomínáš, Johne,“ odpověděl Harry Markel, „že jsme nemohli jednat jinak, neboť bylo nutné zmocnit se lodi stůj co stůj.“
„Nuže, Harry, až cestující usnou ve svých kajutách, kdo nám zabrání s nimi skoncovat?…“
„Kdo nám zabrání, Johne?…“
„Ano,“ pokračoval John Carpenter. „Nyní jsou na lodi. Alert vyplul ze zátoky… Nemyslím, že by je někdo přišel navštívit až sem…“
„Nikdo?…“ namítl Harry Markel. „A až v Queenstownu oznámí semafory, že loď byla zadržena bezvětřím, jsi si jistý, že jim přátelé nepřijdou dát poslední sbohem?… A co se stane, až je na lodi nenajdou?…“
„Přiznej se, Harry, že je to velmi nepravděpodobné.“ „Pravděpodobně ano, ale je to samozřejmě možné! Bude-li se Alert ještě zítra nacházet u země, proč by u něho nepřistál nějaký člun?…“ Nicméně se nezdálo, že by kumpáni Harryho Markela byli přístupni těmto důvodům. Noc neuplyne, aniž by nepřinesla rozuzlení tohoto strašlivého dramatu.
Večer míjel a jeho svěžest zaháněla tíživé horko teplého dne. Po osmé hodině zmizelo slunce za bezmračným obzorem a nic nenaznačovalo očekávat brzké změny ve stavu ovzduší.
Chlapci se sešli na vrchní palubě a moc nespěchali sestoupit do salonu. Pan Patterson jim popřál dobrý večer a sestoupil do své kajuty, kde se oddal důkladné toaletě na noc. Metodicky se svlékl, položil šaty na místo, kde budou lehávat po celou cestu; na hlavu si posadil černou hedvábnou čepičku a natáhl se na postel. Jeho poslední myšlenka, než usnul, byla:
„Výtečná paní Pattersonová!… Mé poslední opatření jí způsobilo trochu žalu!… Ale znamenalo, že jednám jako moudrý muž a po návratu se všechno spraví!“
Avšak jakkoliv se klid moře rovnal klidu v prostoru, podléhal Alert stále vlivu proudů, velmi patrných u východu z průplavu St. George. Příliv, přicházející ze širého moře, jej přibližoval k zemi. Přes to, že se Harry Markel mohl obávat, že bude zanesen na širé moře, neučiní-li svou loď nehybnou, nebyl by za nic na světě chtěl být zanesen severněji, až do Irského moře. Jinak kdyby Alert uvázl na břehu, ač by zachránění při tak klidném moři nevyžadovalo žádné obtíže, vznikla by nebezpečná situace pro tyto uprchlíky, kdyby museli vystoupit na zemi, protože policie asi pátrala po okolí Queenstownu a Yorku!
Ostatně na dohled Alerta se nacházelo množství lodí - nejméně sto - lodí plachetních, které se nemohly dostat do přístavu. Tak stály tento večer a tak budou bezpochyby stát zítra, většinou zakotvily, aby odolaly nočnímu přílivu a odlivu.
V deset hodin dělilo trojstěžník od pobřeží už jen půl míle. Uchýlil se poněkud na západ až naproti Roberts Cove.
Harry Markel soudil, že není třeba vyčkávat se spuštěním kotvy a svolal své lidi.
Když ho Louis Clodion, Roger Hinsdale a ostatní zaslechli, pospíšili si z vrchní paluby.
„Zakotvíte, kapitáne Paxtone?…“ zeptal se Tony Renault.
„Ihned,“ odpověděl Harry Markel. „Příliv nabývá síly… Jsme příliš blízko země… a bojím se, že uvázneme…“
„Tedy,“ vyptával se Roger Hinsdale, „není ani zdání o tom, že by se zvedl vítr?…“
„Ani zdání.“
„To začíná být mrzuté,“ poznamenal Niels Harboe.
„Velmi mrzuté.“
„Možná, že na širém moři se vítr zvedne,“ řekl Magnus Anders. „Proto musíme být připraveni ho využít, neboť Alert bude zakotven jen jednou kotvou,“ odpověděl Harry Markel.
„V tom případě nám o tom řeknete, kapitáne, abychom vám pomohli při odplutí?…“ otázal se Tony Renault.
„Slibuji vám to.“
„Ano… probudím vás včas!“ zamručel ironicky John Carpenter. Přípravy k zakotvení byly provedeny asi čtvrt míle od pobřeží, které zahýbalo výběžkem na západ.
Když byla kotva na levém boku spuštěna a řetěz se napjal, obrátil se Alert zádí ke břehu.
Po této práci se cestující odebrali do svých kajut, kde každý brzy usnul klidným spánkem.
Co si nyní počne Harry Markel?… Poddá se přání svého mužstva?… Bude hromadná vražda provedena již tuto noc?… Cožpak mu opatrnost nevelela vyčkat na příznivější okolnosti?…
Zajisté, neboť Alert, místo aby byl sám v končinách Roberts Cove, jako ve Farmarském zálivu, nacházel se mezi těmito četnými loděmi, stiženými bezvětřím u západního průlivu St. George. Po příkladu Alerta většinou zakotvily, aby odolaly přílivu, který je tlačil k pobřeží. Dvě nebo tři dokonce stály nablízku trojstěžníku, nejvýše půl uzlu od něho. Jak se tedy odvážit hodit cestující z paluby?… Ačkoliv bylo snadné překvapit je v tvrdém spánku, bylo jisté, že se nebudou bránit, že nebudou volat o pomoc, že jejich výkřiky nezaslechnou hlídky na jiných lodích?…
O tom Harry Markel přesvědčil, ovšem ne bez obtíží, Johna Carpentera, Cortyho a všechny piráty, kteří spěchali všechno co nejdříve skoncovat, a museli se vzdát. Avšak kdyby byl Alert jen čtyři nebo pět mil od pobřeží, nepochybně by nastala pro pana Horatia Pattersona a mladé vyznamenané z Antilian School poslední noc.
Následující den už v pět hodin přecházeli Louis Clodion, Roger Hinsdale a jejich druhové po vrchní palubě, zatímco pan Patterson, méně netrpělivý a méně živý, se ještě povaloval ve své posteli.
Ani Harry Markel, ani lodní mistr, ještě nevstali. Jejich rozmluva se protáhla dlouho do noci. Čekali na příchod větru, který nevál ani ze země, ani ze širého moře. Kdyby ho bylo jen tolik, aby naplnil horní plachty, neváhali by zvednout kotvy, majíce se na pozoru, aby neprobudili spáče, a vyprostili by se z loďstva, které je obklopovalo. Avšak ke čtvrté

hodině ranní, když byl odliv nejnižší a měl opět nastat příliv, se museli zříci veškeré naděje, že se vzdálí od Roberts Cove. Vrátili se tedy jeden do své kajuty pod vrchní palubou, druhý do své místnosti vedle místnosti pro mužstvo, aby si několik hodin odpočinuli.
Chlapci tedy našli jen Cortyho na zádi, zatímco dva lodníci drželi hlídku na přídi.
Obrátili se na ně s jedinou otázkou, která byla přirozená:
„A počasí?…“
„Příliš krásné.“
„A vítr?…“
„Ani svíčku by nezhasil!“
Slunce vyskočilo nad obzor v dáli od průlivu St. George, v oblaku teplých par. Tyto mlhy se téměř ihned rozptýlily a moře se zaskvělo v prvních paprscích tohoto rána.
V sedm hodin otevřel Harry Markel dveře své kajuty a setkal se s panem Pattersonem, který vycházel ze své. Z jedné strany roztomilé „dobrý den“, pronesené co nejlepší formou, z druhé strohá úklona. Mentor vystoupil na vrchní palubu, kde našel všechny studenty. „Nuže, mladí vyznamenaní,“ promluvil, „zdali pak dnes zbrázdíme horoucí přídí nesmírný oceán?…“
„Spíš se bojím, že ztratíme ještě tento den, pane Pattersone…“ odpověděl Roger Hinsdale a ukázal na klidné moře, vzdouvané sotva táhlými vlnami.
„Až tedy nadejde večer, budu moci zvolat jako Titus: Deem perdi di…“ (Den jsem ztratil. Zvolal prý římský císař Titus, když kdysi za celý den nemohl nikomu prokázat nic dobrého)
„Zajisté,“ podotkl Louis Clodion, „ale Titus to řekl, protože nemohl vykonat nic dobrého, a my protože nebudeme moci vyplout.“
V tom byli Harry Markel a John Carpenter, rozmlouvající na přídi, vyrušeni Cortym, který jim říkal tlumeným hlasem:
„Pozor…“
„Co se děje?…“ zeptal se lodní mistr.
„Pozorujte…, ale neukazujte se,“ odpověděl Corty a ukázal prstem na část pobřeží, kde se tyčil vysoký hřeben.
Po hřebenu se ubíral hlouček asi dvaceti lidí. Táhli, pozorujíce chvíli zemi, chvíli moře.
„Jsou to policisté…“ řekl Corty.
„Ano…“ řekl Harry Markel.
„A vím, co hledají!…“ připojil lodní mistr.
„Všichni do místnosti pro mužstvo!“ nařídil Harry Markel. Lodníci, shromáždění u předního kastelu, ihned sestoupili. Harry Markel a oba ostatní zůstali na palubě, přiblížili se k okřídlí na levém boku, tak, aby nebyli spatřeni, a pozorovali policisty.
Byl to vskutku oddíl strážníků, vyslaný za uprchlíky. Když prohledali bezvýsledně přístav a město, začali pátrat po břehu a zdálo se, že si prohlížejí Alerta se zvláštní vytrvalostí.
Avšak že by si mohli myslet, že se banda Harryho Markela uchýlila na trojstěžník, kterého se zmocnila včera ve Farmarském zálivu, se zdálo velmi nepravděpodobné. U Roberts Cove bylo tolik lodí, že by bylo nemožné prohlédnout je všechny. Šlo by ovšem jen o lodě, které vypluly z Yorské zátoky a policisté zajisté věděli, že Alert je jednou z nich.
Naskytla se tedy otázka, zda sestoupí na břeh, nasednou do rybářské bárky a dají se dopravit na loď.
Harry Markel a jeho kumpáni čekali, logicky ovládáni snadno pochopitelnou úzkostí.
I pozornost cestujících upoutala přítomnost této hlídky, kterou poznali podle stejnokrojů. Jistě to není prostá procházka po hřebenu. Tito policisté provádějí jakési pátrání v okolí Yorku a Queenstownu a hlídají pobřeží. Možná, že chtějí překazit nějaké podezřelé vylodění, zabavit nějaké pašované zboží…
„Ano, jsou to policisté…“ prohlásil Axel Wickborn.
„A dokonce ozbrojení revolvery,“ podotkl Hubert Perkins, který je pozoroval s dalekohledem u očí.
Ostatně vzdálenost, dělící trojstěžník od hřebene, nebyla větší než dvě stě sáhů. A proto, bylo-li z lodi dobře vidět všechno, co se dělo na zemi, bylo ze země dokonale vidět všechno, co se dělo na lodi.
A právě tato okolnost právem působila Harry Markelovi tolik úzkostí - úzkostí, které by zmizely, kdyby se loď nacházela o čtvrt míle dále na moři. Dalekohledem by je mohl velitel hlídky snadno poznat a víme, co by následovalo. Kdyby se vrhli do jednoho z lodních člunů, ať už by přistáli kdekoliv, byli by Harry Markel a jeho společníci jistě polapeni. Proto se neukazovali; jedni byli skryti v místnosti pro mužstvo, jiní se choulili za okřídlí a snažili se, aby nevzbudili podezření mladých cestujících.
Ovšem jak ti mohli tušit, že upadli do rukou uprchlíků z queenstownského žaláře?…
Proto prohlásil Tony Renault žertem, že nejde o policejní hlídku.
„Tito dobří strážníci sem byli posláni podívat se, zdali mohl Alert odplout, aby naše odplutí ohlásili našim rodinám…“
„Žertuješ?…“ odpověděl John Howard, který bral tuto poznámku vážně.
„Ale ne, Johne, ale ne!… Pojďme se na to zeptat kapitána Paxtona.“
Všichni sestoupili na palubu a odebrali se na příď lodi.
Harry Markel, John Carpenter a Corty je viděli přicházet s jistým nepokojem. Jak jim nařídit, aby zůstali na vrchní palubě?… A jak neodpovídat na jejich otázky?…
Louis Clodion se ujal slova:
„Vidíte onu skupinu na hřebenu, kapitáne Paxtone?…“
„Ano,“ řekl Harry Markel, „a nevím, co ti lidé v těchto místech chtějí.“
„Nepozorují snad Alerta?…“ připojil Albert Leuwen.
„Ani Alerta ani jiné lodi,“ odpověděl John Carpenter.

„Ale jsou to policisté?…“ otázal se Roger Hinsdale.
„Myslím,“ řekl Harry Markel.
„Pátrají snad po zločincích?…“ připojil Louis Clodion.
„Po zločincích?…“ opáčil lodní mistr.
„Zajisté,“ pokračoval Louis Clodion. „Neslyšeli jste, že piráti z Halifaxu, kteří byli polapeni na Tichém oceáně, byli dopraveni do Anglie, do Queenstownu, aby tam byli souzeni, a že se jim podařilo prchnout ze žaláře?…“
„O tom nevíme,“ prohlásil John Carpenter nejpřirozenějším a nejlhostejnějším tónem.
„A přece,“ řekl Hubert Perkins, „jsme předevčírem, když jsme vystoupili z poštovní lodi, slyšeli ustavičně jen o tom…“
„To je možné, ale my jsme ani včera ani předevčírem neopustili loď ani na okamžik a o těchto novinách nevíme.“
„Přesto,“ otázal se Louis Clodion, „slyšeli jste asi, že mužstvo Halifaxu bylo dopraveno do Evropy?“
„Ano,“ odpověděl John Carpenter, který nechtěl vypadat jako nevědoucí, když to nebylo zapotřebí… „Ostatně jsme ani nevěděli, že tito lidé unikli z queenstownského žaláře.“
„A přece se tento útěk povedl,“ řekl Roger Hinsdale, „a to den před tím, kdy ti darebáci měli být souzeni…“
„A odsouzeni!…“ zvolal Tony Renault. „Doufejme, že se policii podaří přijít jim na stopu.“
„A,“ připojil Louis Clodion, „že neujdou trestu, který jejich hnusné zločiny zasluhují…“
„Jak říkáte,“ odvětil stručně Harry Markel.
Ale obavy, které tak právem prožívali Harry Markel a jeho kumpáni, měly brzký konec. Po čtvrthodinovém pobytu na vrcholu hřebene se hlídka ubírala po břehu jihozápadním směrem. Policisté brzy zmizeli a Corty zamručel, když si z plných plic oddechl:
„Konečně dýchám!“
„Souhlasím,“ odpověděl John Carpenter, „ale odešli-li strážníci, vítr zůstal, u všech čertů!… Nezvedne-li se do večera, budeme se muset v noci stůj co stůj hnout…“
„Hneme se, je to tak, Harry?…“ zeptal se Corty. „Naše čluny povlečou Alerta… Cestující se nebudou bránit chopit se vesel, aby nám pomohli…“
„Dobrá,“ prohlásil lodní mistr, „a až nás odliv zanese tři nebo čtyři míle od země, nebudeme už v takovém nebezpečí jako zde…“
„A,“ připojil Corty, „budeme moci vykonat, co nám vykonat zbývá.“

IX. KAPITOLA
Severovýchodní vítr

Vytrvale nahnuti přes pažení, hleděli mladí cestovatelé pozorně tak daleko, pokud jim to zrak dovoloval. Jak byli netrpěliví, aby už už opustili toto kotviště a ztratili zemi z očí!
Obloha dávala předvídat brzkou změnu ve stavu ovzduší. Na východě vyvstávaly mraky a bylo možné, že vítr zavane od pobřeží ještě dříve, nežli skončí den.
Tedy, použijí ho, byť by to byla vichřice, jen aby zanesla Alberta aspoň dvacet mil odtud, na širý Atlantický oceán!
Ale nebude tato naděje zklamána?… Nerozptýlí se tyto mraky s posledními slunečními paprsky?… Nebude Harry Markel muset použít svých člunů, aby se dostal na širé moře?…
Zatím, chráněni stanem na vrchní palubě, sledovali chlapci ruch u ústí průlivu St. George. Nejen vystupovaly a sestupovaly parníky, jedny k Atlantickému oceánu, jiné ke končinám Irska, nýbrž i některé plachetní lodi se daly vléci tugy z Queenstownu.
Ah, kdyby se Harry Markel odvážil, najal by jeden z těchto tugů; dal by se zavléci na širé moře a za toto odvlečení by dobře zaplatil!…
Tony Renault dokonce navrhl, aby to tak udělali. Cožpak není jisté, že pět nebo šest mil od ústí průlivu se najdou větry ze širého moře?…
Tento návrh Harry Markel kategoricky zamítl tak suchým tónem, že až překvapil. Kapitán ví, co má dělat a nepřeje si ničí rady.
Opravdu, jakkoliv záleželo Harrymu Markelovi a jeho kumpánům na tom, aby se vzdálili od tak nebezpečného pobřeží, nikdy by nesvolil, aby byl najat vlečný člun. Co by se stalo, kdyby patron tohoto tugu, znaje kapitána Paxtona nebo některého z jeho lidí, je nenašel na palubě Alerta?… Ne, bylo lepší ještě čekat.
Ke třetí hodině odpoledne se na jihozápadě objevil hustý dým. Jaká to byla zajímavá zábava pozorovat blížící se parník, který byl právě ohlášen!
Ta loď plula velikou rychlostí. Půl hodiny potom se přesvědčili, že je to válečná loď mířící do průlivu.
Všechny dalekohledy se tím směrem obrátily. Tony Renault a ostatní se přeli, kdo první pozná národnost parníku.
Louis Clodion měl to štěstí a dosti zřetelně rozeznal vlajku, plápolající na vrcholku vojenského stěžně, a zvolal:
„Jeto francouzská státní loď!“
„Je-li to francouzská loď,“ zvolal Tony Renault, „pozdravíme ji, až nás bude míjet!“
A šel Harryho Markela požádat o dovolení, aby směli vzdát čest Francii, zastoupené jednou ze svých válečných lodí.
Protože neměl proč odepřít, dal Harry Markel svolení a připojil dokonce, že zcela jistě dostanou na pozdrav z Alerta odpověď. Cožpak to není zvykem v každém námořnictvu?…
Tato loď byla obrněný křižník druhé třídy, vážící sedm až osm tisíc tun a měla dva vojenské stěžně. Trojbarevná vlajka se třepetala na stěžni a křižník plul rychle po tomto klidném moři, jež brázdilo jeho táhlý kýl, a nechával za sebou dlouhou, plochou brázdu, která měla původ v dokonalosti její vodní čáry.
Díky dalekohledům mohlo být přečteno jméno tohoto křižníku, když míjel Alerta.

Byl to Jemappes, jeden z nejkrásnějších exemplářů francouzského loďstva.
Louis Clodion a Tony Renault stáli na vrchní palubě u lana přední kormy. Když byl Jemappes vzdálen už jen čtvrt míle, zatáhli za lano a britská vlajka se třikrát sklonila za výkřiků: „Ať žije Francie!“ Všichni, Angličané, Dánové i Holanďané vydali tento výkřik na počest svých druhů, zatímco vlajka křižníku se svezla a vystoupila po svém ráhně.
O hodinu později byla tatáž čest vzdána anglickým barvám, když se objevily na kormě transatlantické lodi.
Byl to City of London z Cunnardovy linky, obstarávající spojení mezi Liverpoolem a New Yorkem. Podle zvyku se ubírali do Queenstownu odevzdat tam depeše, což pro ně znamenalo úsporu půl dne před příjezdem poštovních lodí.
City of London pozdravil Alerta, jehož vlajku vytáhli John Howard a Hubert Perkins za hlučného hurá mladých cestujících.
Asi k páté hodině shledali, že na severovýchodě přibylo mraků a že ovládají výšiny, zvedající se v pozadí Yorské zátoky. Byl zřejmý rozdíl mezi nynějším vzezřením oblohy a tím v předchozích dnech.
Ačkoliv toho večera ještě zapadalo slunce za čistý obzor, dalo se předvídat, že se zítra objeví za těmito těžkými parami.
Harry Markel a John Carpenter hovořili na přídi. Z opatrnosti se neukazovali na vrchní palubě, kde by mohli být spatřeni a poznáni buď z hřebene, nebo ze břehu vroubeného růžencem černavých skalisek.
„Tamhle je vítr!…“ řekl lodní mistr a vztáhl ruku směrem k Roche Point.
„Také si myslím…“ odpověděl Harry Markel.
„Nuže, rozhodne-li se zavanout, nepropaseme ho, kapitáne Paxtone… ano, kapitáne Paxtone!… Což si nemusím navyknout nazývat tě tak… aspoň na několik hodin?… Zítra… dokonce ještě dnešní noc doufám, že se staneš definitivně kapitánem Markelem, velitelem…
Ah, při té příležitosti vyhledám jméno pro naši loď!… Alert nezahájí znovu naše výpravy po mořích Tichého oceánu!…“
Harry Markel , jenž nevyrušil svého kumpána, se ho nyní otázal: „Je všechno připraveno k odplutí?…“
„Všechno, kapitáne Paxtone,“ odpověděl lodní mistr. „Zbývá jen zvednout kotvy a rozvinout plachty! Loď tak štíhlá u přídě, tak zvednutá v zádi, nebude potřebovat veliký vítr, aby se rychle hnula…“
„Nebudeme-li dnes večer pět nebo šest mil na jih od Roberts Cove,“ prohlásil Harry Markel, „to by mě překvapilo…“
„A mě by to více zlobilo než překvapilo!“ řekl John Carpenter. „Ale podívejme, dva z našich cestujících s tebou přicházejí promluvit.“
„Co mě asi chtějí?…“ zamručel Harry Markel.
Magnus Anders a Tony Renault - dva nováčci, jak je nazývali jejich druhové - právě opustili vrchní palubu a mířili k přednímu kastelu, u něhož hovořili Harry Markel a John Carpenter.
Tony Renault se ujal slova a řekl:
„Kapitáne Paxtone, naši druhové nás posílají, Magnuse a mě, zeptat se vás, je-li naděje na změnu počasí…“
„Zajisté je,“ odpověděl Harry Markel.
„Je tedy možné, že Alert odpluje dnes večer?…“ řekl Magnus Anders.
„Je a právě jsme o tom hovořili s Johnem Carpenterem.“
„Ale,“ pokračoval Tony Renault, „dojde k tomu bezpochyby až večer?“
„Večer,“ odvětil Harry Markel. „Mraky vystupují velmi pomalu a zvedne-li se vítr, nestane se to dřív, než za dvě nebo tři hodiny.“
„Všimli jsme si,“ pokračoval Tony Renault, „že tyto mraky nejsou zpřetrhány a za obzorem asi stojí velmi nízko… Z toho asi soudíte, kapitáne Paxtone, že pravděpodobně nastane změna počasí…“
Harry Markel kývnul přisvědčivě hlavou a vtom připojil lodní mistr:
„Ano, mladí pánové, mám za to, že tentokrát dostaneme vítr!…
Bude dobrý, neboť nás požene na západ… Ještě trochu trpělivosti a Alert konečně opustí irské břehy!… Zatím máte kdy poobědvat a Ranyah Cogh uvedl celou svou kuchyni v činnost pro vaši poslední hostinu… totiž poslední u pobřeží!…“
Harry Markel svraštil obočí, protože porozuměl ohavným narážkám Johna Carpentera. Ale nebylo snadné překazit žvanění tohoto zločince, který byl žertovně divoký nebo divoce žertovný - jak je vám libo.
„Dobrá,“ řekl Magnus Anders, „až bude oběd hotov, zasedneme ke stolu…“
„A,“ pokračoval Tony Renault, „odplujete-li, nežli bude u konce, nebojte se, že nás tím vyrušíte!… Chceme být při odplutí všichni na svém místě.“
Po té se oba chlapci vrátili na vrchní palubu. Tam pokračovali v hovoru, prohlížejíce stav oblohy, až do chvíle, kdy jim jeden z lodníků jménem Wagah přišel říci, že je očekává oběd.
Tento Wagah byl přidělen na posluhu vrchní palubě. Pod něho spadalo všechno, co se týkalo salonu a kabin, jakoby byl lodním stewardem.
Byl to pětatřicátník a příroda se zmýlila, když mu dala upřímné vzezření, sympatickou tvář; nestál za víc než jeho kumpáni. V jeho patolízalství bylo hodně potměšilosti a neměl ve zvyku hledět lidem zpříma do tváře.
Tyto podrobnosti asi ještě velmi mladým a příliš nezkušeným cestujícím unikly, takže nepostřehli známky lidské špatnosti.
Je samozřejmé, že Wagah si obzvláště naklonil pana Horatia Pattersona, sice už ne mladého, ale právě tak nezkušeného jako Louis Clodion a jeho druhové.
Vskutku, svojí pečlivostí ve službě, horlivostí, kterou dával najevo, se musel Wagah zalíbit muži, který byl tak naivní, jako hospodář Antilian School. Harry Markel měl šťastnou ruku, když ho vybral pro funkci stewarda. Nikdo by nehrál tuto úlohu lépe. I kdyby ji měl hrát po celou plavbu, pan Horatio Patterson by v něm nikdy nevytušil darebáka. Nuže, víme, až příliš dobře, že tato úloha měla skončit za několik hodin.

Mentor byl tedy nadšen svým stewardem. Označil mu už místo pro své různé toaletní potřeby a své šaty v kajutě. V duchu si říkal, že pokud onemocní mořskou nemocí - což bylo málo pravděpodobné, neboť se osvědčil už za plavby z Bristolu do Queenstownu - prokáže mu Wagah nejlepší služby. Proto už mluvil o dobré odměně, kterou hodlal vyplatit z cestovní pokladny jako uznání takové horlivosti být příjemný a vyhovět všem jeho přáním.
Dnes, hovoříce s ním a zajímaje se o všechno, co se týkalo Alerta a jeho mužstva, dostal se pan Patterson na řeč o Harrym Markelovi. Možná, že se zdál „velitel“ - tak ho nazýval - trochu chladný, trochu zdrženlivý a celkem málo sdI1né povahy.
„To jste správně poznamenal, pane Pattersone,“ odpověděl mu Wagah. „Ovšemže- to jsou u námořníka závažné vlastnosti… Kapitán Paxton je úplně na svém místě… Ví, jaká je jeho odpovědnost a myslí jen, jak by dobře plnil svoje funkce… Uvidíte ho při práci, dostane-li se Alert do křížku s nepohodou!… Je to jeden z nejlepších velitelů našeho obchodního loďstva a byl by schopen velet válečné lodi právě tak jako Jeho Jasnost první lord admirality…“
„Plným právem této pověsti požívá, Wagahu,“ odpověděl pan Horatio Patterson, „a byl nám vylíčen nadšenými výrazy! Když nám byl Alert dán k dispozici šlechetnou paní Kathleen Seymourovou, dozvěděli jsme se, jakou cenu má kapitán Paxton, tento Deus ne ex machina, nýbrž tento Deus machina (bůh, který se na jevišti objeví z divadelního stroje), bůh tohoto podivuhodného stroje, jakým je loď, způsobilá odolat veškerému vzteku moře!“
Zvláštní bylo a patrnou radost panu Pattersonovi působilo, že steward vypadal, jakoby rozuměl, i když mu uklouzl nějaký latinský citát. Proto neustával vychvalovat Wagaha a nebyl důvod, aby mu jeho mladí svěřenci na slovo nevěřili.
Oběd byl tak veselý, jako snídaně a, což zajisté připustíte, tak dobrý jako slušně podán. Z toho plynuly nové pochvaly na adresu kuchaře Ranyaha Cogha, při nichž se mísila slova potus a cibus (Potus - nápoj; cibus - pokrm) v nádherné frázi pana Horatia Pattersona.
Ostatně, je nutné přiznat, že přes námitky ctihodného hospodáře opouštěl Tony Renault, který byl netrpělivostí celý roztěkaný, často salon, aby se podíval, co se děje na palubě, kde se nacházelo mužstvo. Poprvé se chtěl podívat, vane-li vítr dobrým směrem, podruhé se chtěl přesvědčit, jestli vítr zesiluje nebo slábne, potřetí chtěl shlédnout, konají-li se přípravy k odplutí, počtvrté chtěl kapitánovi Paxtonovi připomenout slib, že jim oznámí, až nadejde okamžik otočit kotevní kotouč.
Bylo by zbytečné podotýkat, že Tony Renault přinášel svým druhům, méně netrpělivým než on, neustále příznivou odpověď. Alert odpluje bez dalšího opoždění, ale nikoliv před půl osmou, až se vrátí příliv, a odliv jej rychle zanese na širé moře.
Cestující tedy měli čas poobědvat zcela pohodlně, aniž by museli polykat dvojnásobná sousta - což by pana Horatia Pattersona velmi mrzelo. Dbal na spravování svých záležitostí stejně dobře jako na svůj žaludek; svá jídla konzumoval s rozvážnou zdlouhavostí, pojídal jen malá sousta, popíjel jen malé doušky, stále pečoval, aby dobře rozkousal potravu, než ji nechá sklouznout do jícnu.
A často opakoval, nabádaje chovance Antilian School:
„Ústům připadá úkol první práce… Mají zuby na kousání, které žaludek nemá… Ústům náleží kousat, žaludku stravovat a životní správa má z toho nejšťastnější výsledky!“
Nic nebylo správnější a pan Patterson mohl litovat jen jediného: že ani Horatio, ani Virgil, ani jiný básník starého Říma nesložili tento aforismus v latinských verších.
Tak uplynul oběd za posledního kotvení Alerta a za okolností, které nepřiměly Wagaha použít stolu, zařízeného pro kymácení.
Proto se při obvyklém podávání zákusků obrátil Roger Hinsdale ke svým druhům a připil na zdraví kapitána Paxtona, lituje, že nepředsedá při hostinách v saloně. Pokud se týká Nielse Harboea, ten pronesl zcela přirozené přání, aby jim po celou plavbu nescházela chuť na jídlo…
„A proč by nám měla scházet chuť na jídlo?…“ namítl mentor, poněkud oživený sklenkou portského. „Cožpak nebude ustavičně podporována slaným vzduchem oceánů?…“
„Eh, eh,“ řekl Tony Renault a hleděl na něj ironickým pohledem, „copak není třeba počítat s mořskou nemocí?…„
„Fíííí!…“ odfrkl John Howard, „tu odbudeme trochou těžkosti od žaludku.“
„Ostatně,“ poznamenal Albert Leuwen, „neví se ještě přesně, zda nejlepším prostředkem proti ní je mít žaludek plný nebo prázdný…“
„Prázdný…“ tvrdil Hubert Perkins.
„Plný…“ tvrdil Axel Wickbom.
„Mladí přátelé,“ zakročil pan Horatio Patterson, „věřte mé staré zkušenosti: nejlepší je zvyknout si na střídavé pohyby lodi… Protože jsme to mohli učinit za plavby z Bristolu do Queenstownu, je pravděpodobné, že se už nemáme co obávat této nemoci!… Jen si zvyknout a na tomto světě je všechno zvykem!“
Ústy tohoto nedostižného muže mluvila zřejmě moudrost a on připojil:
„Hleďte, mladí přátelé, nezapomenu nikdy na případ, který podporuje mou teorii…“
„Uveďte jej… uveďte jej!…“ zvolal celý stůl.
„Uvedu jej,“ pokračoval pan Patterson a zvrátil hlavu dozadu.
„Učený ichtyolog (Přírodovědec, zabývající se studiem ryb), na jehož jméno si nevzpomínám, nabyl vzhledem ke zvyku jedné z nejpádnějších zkušeností na rybách. Měl rybník a v tomto rybníku kapra, který tam trávil bezstarostný život. Jednoho dne napadla učence myšlenka navyknout kapra na život mimo vodu. Vytáhl jej z rybníka, nejdříve na několik vteřin, pak na několik minut, pak na několik hodin, pak na několik dní, takže rozumné zvíře dýchalo nakonec na suchu…“
„To je neuvěřitelné!…“ řekl Magnus Anders.

„Důkazy jsou po ruce," tvrdil pan Patterson, „a mají vědeckou cenu."
„Tedy," poznamenal Louis Clodion velmi nedůvěřivě, „podle tohoto procesu by si člověk zvykl žít ve vodě?…"
„Je to docela pravděpodobné, drahý Louisi."
„Ale," zeptal se Tony Renault, „lze se dozvědět co se stalo s tímto zajímavým kaprem?… Žije dosud?"
„Nikoliv, zahynul, posloužil k tomuto velkolepému pokusu," řekl pan Patterson, „zahynul nehodou a to je ještě zajímavější… Kdysi spadl z neopatrnosti nazpět do rybníKa a utopil se tam!… Bez této nehody by byl žil sto let jako jeho spolubratři!…"
Vtom se ozval rozkaz:
„Všichni na palubu!"
Tento povel Harryho Markela přerušil mentora ve chvíli, kdy hurá mělo odměnit jeho pravdivou historii. Žádný z cestujících by si neodpustil zúčastnit se prací při odplutí.
Vítr se zdál zajištěn, byl to prostřední vítr, vanoucí ze severovýchodu.
Čtyři lodníci už stáli u kotouče, připraveni otočit jím, a cestující se postavili k pákám, aby jim pomohli. John Carpenter a několik lodníků se zase zabývali uvolňováním vrchních, příďových a spodních plachet a vytahováním ráhen, aby byla upevněna, jakmile se kotva pohne.
„Odtrhněte!" zavelel okamžik po té Harry Markel.
Poslední otočení kotouče zvedlo kotvu na místo jejího uložení. „Přivažte a připevněte všechno," velel Harry Markel, „a pak nosem na jihozápad!"
Alert zachytil vítr a začal se vzdalovat od Roberts Cove, zatímco chlapci vztyčili britskou vlajku a pozdravovali ji provoláváním hurá.
Pan Horatio Patterson stál právě vedle Harryho Markela a budky pro kormidelníka. A k prohlášení, že konečně začala ona veliká cesta, připojil:
„Veliká a výnosná, kapitáne Paxtone!… Díky urozené velkomyslnosti paní Kathleen Seymourové zajišťuje každému z nás obnos sedm set liber při odplutí z Barbadosu!"
Harry Markel, jenž nevědělo tomto ustanovení, pohlédl na pana Pattersona a vzdálil se beze slova.
Bylo půl deváté. - Cestující viděli ještě světla v Kinsale Harbour a oheň v Corrakilly Bay.
V té chvíli přistoupil k Harrymu Markelovi John Carpenter a řekl mu:
„Tuto noc tedy?…"
„Ani tuto noc, ani žádnou jinou!…" odpověděl Harry Markel. „Při návratu budou naši cestující stát každý o sedm set liber více!"

X. KAPITOLA
Na moři

Následujícího dne vstalo slunce, toto přesné faktorum vesmíru - jak řekl Charles Dickens - na obzoru, očištěném silným větrem. Alert neměl na dohled už žádnou zemi.
Harry Markel se tedy rozhodl počkat s provedením svých zločinných záměrů.
Bylo pro něho celkem snadné vydávat se za kapitána Paxtona, protože jeho budoucí cestující ho neznali a protože na lodi nebyl ani jediný lodník z dřívějšího mužstva. Až se zbaví pana Pattersona a jeho svěřenců, nebude se mít čeho obávat a Alert bude moci bez nebezpečí dorazit do vod Tichého oceánu.
Avšak podívejme, jak se rázem změnil plán tohoto odvážného zločince. Nyní chtěl dovést trojstěžník k cíli, plout do antilských moří, vykonat až do konce naplánovanou cestu, dopomoci těmto mladým chlapcům, aby na Barbadosu obdrželi obnos, který doplní jejich cestovní stipendium a vrhnout je do moře teprve po odplutí z Antil.
Nicméně v putování tímto způsobem spočívalo veliké nebezpečí. Tak soudili někteří, mezi jinými i Corty, na němž bylo vidět, že dychtí po penězích. Cožpak nebylo možné, že kapitána Paxtona znají na některém ostrově Antil, nebo aspoň některého z jeho lidí?… Bylo ovšem docela možné, že mužstvo Alerta bylo před odplutím na Antily pozměněno.
„Dobrá," poznamenal Corty, „jeden nebo dva lodníci… Ale jak vysvětlit nepřítomnost kapitána Paxtona…"
„To by bylo opravdu nemožné," odpověděl Harry Markel. „Naštěstí, když jsem četl Paxtonovy listiny, přesvědčil jsem se, že nikdy nebyl v Západní Indii ani na Alertu ani na jiné lodi. Je tedy možné mít za to, že ho tam nikdo nezná… Ostatně uznávám, že se vystavíme jistému nebezpečí, avšak obnos, slíbený paní Kathleen Seymourovou stipendistům Antilian School stojí za to…"
„Myslím si to co ty, Harry," řekl John Carpenter. „Je to odvážný kousek!… Hlavní bylo opustit Queenstown a podívejte, jsme od něho již třicet mil… Pokud se týká obnosu, který má dostat pan Patterson a každý z těchto gentlemanů…"
„Každému z nás připadne jeden celý," odpověděl Harry Markel, „neboť je nás pouze deset právě jako jich."
„Počítáš dobře," prohlásil lodní mistr, „a připočteme-li k tomu cenu trojstěžníku, je to výtečný obchůdek!… Uvoluji se přesvědčit naše druhy o jeho výhodách…"
„Ať pochopí nebo ne," řekl Harry Markel, „je rozhodnuto. Nechť každý plní svou úlohu za plavby a neprozradí se ani skutkem ani slovy. Budu dávat pozor!"
Konečně se Corty poddal důvodům Harryho Markela a ponenáhlu se jeho nepokoj utišil při pomyšlení na příští výhody. Pak, jak řekl John Carpenter, byli queenstownští vězni nyní v bezpečí před policií a na moři se nemuseli obávat žádného pronásledování.
Zkrátka, plán Harryho Markela, jakkoliv byl odvážný, byl všeobecně schválen a bylo nutné nechat věcem volný průběh.

Dopoledne chtěl Harry Markel ještě prohlédnout lodní listiny a zvláště listiny kapitána Paxtona, pokud se týkalo cesty a návštěvy Antil podle programu.
Bezpochyby by bylo na každý způsob výhodnější odebrat se rovnou na Barbados, kde měli cestující navštívit paní Kathleen Seymourovou a přijmout zmíněnou odměnu. Pak místo aby plul od ostrova k ostrovu, by zamířil Harry Markel na širé moře… V noci by byli cestující vrženi do moře. Pak by se dal Alert na jihovýchod a obeplul by mys Dobré naděje.
Ale paní Kathleen Seymourová vytyčila cestovní plán, který bylo nutné dodržovat do všech podrobností. Pan Horatio Patterson a jeho spolucestující jej znali a také Harry Markel se s ním musí seznámit.
Tento cestovní plán byl sestaven logicky, neboť Alert měl dorazit k Antilám na severu a ubírat se podél dlouhého růžence Návětrných ostrovů na jih.
První zastávku učiní na ostrově St. Thomas a druhou na Sv. Kříži, kde Niels Harboe a Axel Wickborn vstoupí na dánskou državu.
Třetí zastávka umožní Alertovi zakotvit v přístavu ostrova St. Martin, který je současně francouzský a holandský a kde se narodil Albert Leuwen.
Čtvrtá zastávka bude na St. Bartholomew, což je jediná švédská država na Antilách, rodiště Magnuse Anderse.
Při páté zastávce navštíví Hubert Perkins anglický ostrov Antigua a při šesté Louis Clodion francouzský ostrov Guadeloupe.
Konečně při posledních zastávkách vysadí Alert Johna Howarda na anglickém ostrově Dominica, Tonyho Renaulta na francouzském Martinique a Rogera Hinsdalea na anglickém ostrově St. Lucy.
Po těchto devíti zastávkách měl kapitán Paxton zamířit k anglickému ostrovu Barbados, kde bydlí paní Kathleen Seymourová. Tam představí pan Horatio Patterson devět vyznamenaných z Antilian School jejich dobroditelce. Tam jí poděkují za dobrotivost; odtamtud se pak vydají nazpět do Evropy.
Takový byl program, kterým se měl bod za bodem řídit kapitán Alerta a jemuž se měl Harry Markel přizpůsobit. V zájmu těchto zločinců bylo dokonce nutné, aby nedoznal žádné změny. S tou podmínkou, že nešťastný Paxton nebyl na Antilách známý - což bylo více nepravděpodobné - měly záměry Harryho Markela velikou naději na úspěch a nikdo nebude mít ani tušení, že Alert upadl do rukou pirátů z Halifaxu.
Pokud se týká přeplutí Atlantického oceánu na dobré lodi, v této roční době, kdy pasátní větry vanuly horkým zeměpásem, bylo možné se domnívat, že plavba proběhne za co nejpříznivějších okolností.
Když opustil anglické vody, zamířil Harry Markel na jihozápad, místo na jihovýchod - což by učinil, kdyby jeho cestující za předešlé noci zmizeli. Alert by se snažil za co nejkratší dobu dorazit do Indického moře a pak do Tichého oceánu. Nyní šlo o cestu na Antily, při níž se obratník Raka protne téměř na sedmdesátém poledníku. Proto trojstěžník uháněl se všemi rozvinutými plachtami, pod sílícím větrem, který mu dodával rychlost jedenáct mil za hodinu.
Je samozřejmé, že nikdo netrpěl mořskou nemocí. Protože byl udržován svým plachtovím, které jej nahýbalo k levému boku, kymácel se Alert na těchto dlouhých a pravidelných vlnách a klouzal z vlny na vlnu tak lehce, že jeho pohyb nebyl téměř ani patrný.
Nicméně, ať to bylo jakkoliv, odpoledne pocítil pan Patterson jistou nevolnost. Ovšem díky opatrnosti paní Pattersonové a podle proslulé Vergallovy formule obsahoval jeho vak různá léčiva, která podle tvrzení nejlépe informovaných lidí umožňují potlačovat s úspěchem mořskou nemoc, kterou nazýval vědecky „pelagalgií“.
A mimo to, za poslední týden, strávený v Antilian School, nepomíjel prozřetelný hospodář uchylovat se k různým pročišťovacím prostředkům, aby měl co nejlepší zdravotní podmínky a mohl vzdorovat Neptunovu taškářství. Je to prý prospěšné opatření, doporučené zkušeností, a příští cestující Alerta na to svědomitě dbal.
Pak - a to byl mnohem příjemnější prostředek - než opustil Queenstown, aby vstoupil na Alerta, posnídal výtečně pan Horatio Patterson ve společnosti mladých stipendistů, kteří mu pronesli nejlichotivější přípitky.
Ostatně pan Patterson věděl, že střed lodi je místem, kde je otřesy cítit nejméně. Houpání a kymácení je činí nejprudší na přídi a na zádi. Proto hned na začátku, za prvních hodin plavby, měl za to, že může zůstat na vrchní palubě. Bylo ho tedy vidět procházet se tam podél i napříč s rozkročenýma nohama jako pravého námořníka, aby lépe udržel rovnováhu a ten důstojný muž radil svým svěřencům, aby následovali jeho příkladu. Avšak, jak se zdá, ti pohrdali touto opatrností, kterou nevyžadovala ani jejich povaha ani jejich věk.
Toho dne se zdálo, že pan Horatio Patterson se neúčastní snídaně s takovou chutí jako včera, ačkoliv kuchař svoji úlohu splnil řádně. Pak při zákusku, když už necítil potřebu procházet se, se posadil na jednu z laviček na vrchní palubě, pozorujíce Louise Clodiona a jeho druhy, kteří se procházeli kolem něho. Po obědě, z něhož vzal jenom na špičku jazyka, jej Wagah zavedl do jeho kajuty a uložil ho do postele s hlavou poněkud nadzvednutou a zavřenýma očima, ještě než usnul.
Následující den opustil pan Patterson své lože a usedl na skládací židli u dveří salonu.
Když šel mimo něj Harry Markel, otázal se ho poněkud zesláblým hlasem:
„Nic nového, kapitáne Paxtone?…“
„Nic nového, pane,“ odvětil Harry Markel.
„Totéž počasí?…“
„Totéž počasí a vítr.“
„Nepředvídáte změny?“
„Nikoliv, mimo to se zdá, že vítr bude zesilovat.“
„Nuže… je všechno v pořádku?“
„Všechno v pořádku.“
Možná, že si pan Patterson v duchu myslel, že není všechno v pořádku jako včera. Možná, že by učinil lépe, kdyby se

trochu pohyboval. Postavil se tedy, opíral se pravou rukou o pažení a kráčel od vrchní paluby k hlavnímu stěžni. Byla to jedna z tolika Vergallových formulí, kterých se má na začátku plavby cestující držet. Držel se ve střední části. lodi a doufal, že snese bez přílišných obtíží tyto kymácivé pohyby, nepříjemnější než pohyby houpavé; ty nebyly, protože Alert byl dost značně nakloněn k levému boku.
Zatímco se pan Patterson vlekl takovým nejistým krokem, potkal několikrát Cortyho a ten uznal za vhodné mu říci:
„Dovolíte mi dát vám radu?…“
„Dejte, příteli!“
„Nuže…, nehleďte na moře… Dělá to dobře…“
„Avšak,“ odpověděl pan Patterson a zachytil se zábradlí, „četl jsem v instrukcích pro cestující…, že se doporučuje upírat zrak na moře…“
Toto doporučení se opravdu nacházelo ve Vergallových formulích, ale to druhé rovněž, i když se zdálo, že si odporují. Pan Patterson byl odhodlán dbát na všechna, ať už byla jakákoliv. Proto ho paní Pattersonová ozbrojila pásem z červeného flanelu, který omotal jeho tělo třikrát a sešněroval jej jako oslíka.
Avšak přes tato opatření pociťoval mentor víc a víc nevolnosti. Zdálo se mu, že jeho srdce se hýbá, že se kývá v jeho prsou jako kyvadlo a když Wagah oznámil snídani, zůstal u paty hlavního stěžně a nechal chlapce odejít do salonu.
A tu mu Corty řekl, snažíce si zachovat vážnost, která mu chyběla: „Vidíte, pane, pokud nejste ve své kůži, tak je to proto, že jste neposlechl houpání lodi, když jste seděl…“
„Ale příteli, bylo by nesnadné poslechnout…“
„Tak…, pane?… Pohleďte na mě…“
A Corty mu dal pn1dad, naklánějíce se dozadu, když Alert hroužil nos do vlny a nahýbaje se dopředu, když se záď lodi hroužila do pěnivé brázdy.
Pan Patterson povstal, ale nepodařilo se mu udržet rovnováhu a zamručel:
„Ne…, to není možné… Pomozte mi posadit se… Moře je velmi zlé…“
„Zlé…, moře… Ale je to hotový olej, pane…, je to olej!“ tvrdil Corty.
Je pochopitelné, že cestující nezanechali pana Pattersona jeho neblahému osudu. Přicházeli každou chvíli se přesvědčit o jeho stavu… Pokoušeli se povyrazit jej hovorem… Radili mu, připomínajíce, že formule obsahuje ještě množství předpisů proti mořské nemoci a pan Patterson se nevzpíral zkusit ještě to a ono.
Hubert Perkins šel do salonu pro láhev rumu. Pak naplnil malou skleničku touto lihovinou, tak účinnou pro zotavení srdce, a pan Patterson pil malými doušky.
Hodinu potom mu Axel Wickborn přinesl meduňkovou vodu, které požil velikou lžíci.
Nicméně nevolnost stále trvala, sestupovala až do žaludeční dutiny a kousek cukru s třešňovkou ji nemohl utišit.
Blížil se okamžik, kdy se pan Patterson, který po žluté barvě nyní zbledl, bude muset odebrat do své kajuty, kde bylo možné se obávat, že se nemoc zhorší. Louis Clodion se ho otázal, zda-li dbal přesně všech předpisů, obsažených ve formuli.
„Ano…, ano!…“ zablábolil, otvíraje ústa co možná nejméně. „Mám u sebe dokonce váček, který mi zhotovila paní Pattersonová a který obsahuje několik ždibců mořské soli…“
A vskutku, jestliže tento váček neměl žádný účinek, jestliže vedle flanelového pásu i mořská sůl zůstávala bez účinku, nedalo se už nic dělat.
Po tři následující dny, během nichž vál ostrý vítr, byl pan Patterson ohavně nemocný. Přes naléhavé pobídky nechtěl opustit svou kajutu, uchýlil se ad vomitum (k dávení), jak hlásá Písmo, a byl by to bezpochyby řekl, kdyby měl sílu pronést latinský citát.
Tu mu připadlo na mysl, že paní Pattersonová mu asi přichystala pytel, obsahující třešňová jádra. Podle Vergallovy formule stačilo mít v ústech jedno z těchto zdravotních jader, aby se zabránilo vzniku nebo trvání mořské nemoci. Nuže, protože jich měl aspoň sto, bude moci mentor nahradit jádro, pokud některé spolkne.
Pan Patterson tedy poprosil Louise Clodiona, aby otevřel pytel s třešňovými jádry, vyndal jedno a vložil si je do úst.
Ach, téměř ihned vylétlo jádro jako koule z foukačky.
A co teď?… Nejsou už nové předpisy?… Je vyčerpána veškerá zásoba prostředků zamezujících a léčivých?… Nedoporučovalo se jíst málo?… Ano, právě jako nejíst všechno…
Chlapci už nevěděli, jak zacházet s panem Pattersonem, jehož utrpení dosáhlo posledního stupně. A přece u něho setrvávali co možná nejvíce, báli se zanechat ho samotného. Věděli, že je doporučeno bavit nemocného, rozptýlit melancholii, která ho ovládala… Ale ani četba autorů, v nichž si pan Patterson liboval, by nemohla přivodit příznivý výsledek.
Mimo to, že bylo zapotřebí zvlášť čerstvého vzduchu a protože ho v kajutě bylo málo, upravil pan Wagah žíněnku v přední části vrchní paluby.
A tam pan Horatio Patterson ulehl, tentokrát přesvědčený, že energie a pevná vůle proti mořské nemoci nezmohou nic víc, než různé prostředky, uvedené v terapeutické formuli.
V jakém stavu se to náš ubohý hospodář nachází!…“ řekl Roger Hinsdale.
„Opravdu, asi učinil dobře, když sepsal poslední vůli,“ odpověděl John Howard.
To bylo ostatně přehnané, neboť na tuto nemoc se neumírá.
Konečně po poledni, když těžkosti začínaly zesilovat, zakročil úslužný steward a řekl:
„Pane, znám ještě jeden lék, který má někdy účinek…“
„Eh…, co je to zase,“ zamručel pan Patterson, „řekněte to, jestli je ještě čas!“
„Držet v ruce po celou plavbu, ve dne i v noci, citron…“
„Dejte mi citron,“ zamručel opět pan Patterson hlasem, přerývaným křečí.

Wagah si to nevymyslel a nežertoval. Citron se nachází v řadě léků, vymýšlených odborníky proti mořské nemoci. Bohužel byl tento lék stejně neúčinný jako ty ostatní! Pan Patterson, žlutější než tento plod řádu arrantiaceí, ho držel v ruce zbytečně, nadarmo ho tiskl svými pěti prsty, až z něho tryskala šťáva; nepocítil žádnou úlevu a jeho srdce v prsou se kývalo dále.
Po tomto posledním pokusu zkusil pan Patterson brýle, jejichž skla byla potřena jemnou vrstvou rumělky. To rovněž nepomohlo a zdálo se, že lodní lékárna je vyčerpána. Pokud pan Patterson bude mít sílu být nemocen, tak nemocný bude, a pomoc může očekávat jedině od povahy.
Avšak po stewardovi přišel ještě Corty s posledním lékem: „Máte odvahu, pane Pattersone?“ otázal se.
Pokynem hlavy pan Patterson odpověděl, že nic neví.
„O co jde?…“ ptal se Louis Clodion, který nedůvěřoval této námořnické léčbě.
„Pouze o to, aby polkl sklenici mořské vody…“ odpověděl Corty.
„To má často neobyčejné účinky…“
„Chcete to zkusit, pane Pattersone?“ otázal se Hubert Perkins. „Vše, co je vám libo!“ hekl ubožák.
„Dobrá,“ řekl Tony Renault, „vždyť to neznamená vypít moře.“ „Ne…, jenom sklenici,“ prohlásil Corty; hodil soudek přes palubu a vytáhl jej plný vody, že si nebylo možné přát čistší.
Pan Patterson - a dlužno dodat, že si přitom počínal opravdu energicky - nechtěje si zasloužit výčitky, že nevyzkoušel všechno, se zpola na své žíněnce zvedl, vzal sklenici chvějící se rukou, přiložil ji ke rtům a učinil pořádný doušek.
Byla to rána z milosti. Nikdy nebyly záchvaty těžkosti provázeny, takovými křečemi, takovým škubáním, takovým kroucením, takovým vyhazováním hlenu a nemají-li všechna tato slova stejný význam, tentokrát se aspoň spojila, aby zbavila pacienta vědomí o věcech zevnějších.
„Není možné nechat ho v tomto stavu, lépe se mu povede v jeho kajutě…“ řekl Louis Clodion.
„Je to člověk, který bude ležet ve své posteli,“ prohlásil John Carpenter, „i kdyby z ní měl být vytažen teprve po připlutí na St. Thomas!“
Navíc si snad lodní mistr myslel, že kdyby pan Patterson vydechl naposledy ještě před příjezdem na Antily, připadlo by na jeho druhy o sedm set liber méně…
Ihned zavolal Wagaha, aby Cortymu pomohl přenést nemocného a ten byl uložen, aniž by si byl toho vědom, co se dělo s jeho lidským strojem.
A nyní, protože vnitřní léky zůstaly bez účinku, bylo rozhodnuto užít vnějších léků, které snad budou mít nějaký výsledek. Roger Hinsdale vsugeroval myšlenku dbát ze všech předpisů proslulé formule jen na jediný, jehož ještě nebylo užito a od něhož se daly očekávat šťastné účinky.
Pan Patterson, který by neučinil ani pohyb na odpor, kdyby ho zaživa dřeli, byl zbaven oděvu až po pás a jeho žaludek byl podroben důkladnému tření látkou, napuštěnou tekutým kolodiem.
A není třeba si myslet, že byl předmětem něžného a pravidelného tření, pocházejícího z lichotící ruky! Kdepak!… Silný Wagah se oddal tomuto úkolu s takovou svědomitostí, že mentor bude opravdu jen spravedlivý, ztrojnásobí-li svou odměnu na konci cesty…
Zkrátka, z toho či onoho důvodu, snad proto, že tam, kde už není nic, pozbývá příroda svá práva jako nejmocnější vládce, snad proto, že pacient byl tak prázdný, že tato prázdnota budila děs, dal mentor znamení, že má dost. Pak se obrátil na bok, žaludek opřelo okraj postele a upadl do úplné necitelnosti.
Jeho svěřenci odpočívali, ale byli připraveni okamžitě přiběhnout na první zavolání. Ovšem nebylo možné, že se pan Patterson nezotaví, pokud neskončí plavba a že úplně nabude svých duševních a tělesných schopností teprve až vkročí na první z Antilských ostrovů.
Avšak právem mohl ten vážný a praktický muž považovat Vergallovu formuli za chybnou a klamnou, přestože v něm vzbudila tolik důvěry a obsahovala neméně než dvacet osm předpisů!…
A kdo ví?… Cožpak nebylo třeba důvěřovat právě osmadvacátému, který říká přesně:

XI. KAPITOLA
Atlantickým oceánem

Pokračovali v plavbě za velmi příznivých okolností a dokonce zjistili, že stav pana Horatia Pattersona se nehorší, nýbrž naopak. Je zbytečné podotýkat, že se vzdal úmyslu držet v ruce citron. Tření kolodiem, které prováděl Wagah, mělo zřejmě jistý účinek. Mentorovo srdce začalo opět nabývat rytmus, jako pravidelně šly hodiny v hospodářském úřadě Antilian School.
Občas se přehnal poryv větru a prudce otřásl Alertem. Loď jej snášela bez obtíží. Ostatně mužstvo pracovalo pod velením Harryho Markela tak zručně, že se tomu mladí cestující až divili - zvláště Tony Renault a Magnus Anders. Pomáhali svinovat plachty, uvolňovat ráhna, napínat lana - tato práce usnadňovala rozvinutí dvojitých košových plachet. Ačkoliv zde pan Patterson nebyl, aby je pobízel k opatrnosti, byl klidný, protože věděl, že John Carpenter bdí nad těmito mladými lodníky, s otcovskou starostlivostí… a to právem.
Mimo to nepřešly poruchy v ovzduší až v bouři. Vítr vál z východu a Alert plul rychle.
Mezi jinými zábavami, které jim poskytovala tato plavba Atlantickým oceánem, se stipendisté vášnivě a s nemalým úspěchem oddávali rozkoši rybolovu. Dlouhé udice, které házeli do moře a jimž věnovali onu zvláštní pozornost, která charakterizuje žáky tohoto velikého umění, jim přinášely ryby všech druhů. Chladný Albert Leuwen a trpělivý Hubert Perkins jevili nejvíce talentu a vyvíjeli při tomto sportu nejvíce horlivosti. Jídelní lístek tím byl příjemně zpestřen a na mořských rybách - jeseterech, treskách a tuňácích - si pochutnávalo celé mužstvo.
Panu Pattersonovi by jistě způsobilo velikou radost účastnit se těchto rybolovů, ale pokud opustil svoji kajutu, činil tak dosud pouze proto, aby se nadýchal čerstvého vzduchu z prostoru. Jistě by ho hodně zajímalo pozorovat

skotačení sviňuch a delfínů, kteří sebou mrskali a potápěli se po stranách Alerta, poslouchali výkřiky mladých cestujících, podivujících se závratným skokům a kozelcům těchto „klaunů oceánu“.
„Tamhle ty dva by bylo možné chytit v letu!…“ prohlásil jeden. „A tihle by bezmála narazili o kýl!“ zvolal jiný.
Tato svižná a čilá zvířata se občas potkávala v hejnech po patnácti až dvaceti, brzy vpředu, brzy v brázdě za lodí. A pohybovala se rychleji než loď, objevila se zde a v okamžiku tam, proplouvaje pod kýlem; předváděla skoky vysoké tři až čtyři stopy, padala, opisujíce půvabné křivky, a oči je mohly postřehnout až v hlubinách těchto zelenavých vod, tak jasných a průhledných.
Několikrát se na žádost cestujících pokusili John Carpenter a Corty zmocnit některé z těchto sviň uch - zasáhnout je harpunou. Nepodařilo se jim to - tak hbité byly tyto ryby.
Jiné to bylo s obrovskými žraloky, kteří navštěvují tyto končiny Atlantického oceánu. Jejich žravost je tak veliká, že se vrhají na všechny předměty spadlé do moře, klobouky, láhve, kousky dřeva. Pro jejich strašlivé žaludky je všechny jedlé a to, co nestráví, podrží v sobě.
7. července byl polapen žralok, který byl dlouhý nejméně dvanáct stop. Když polkl hák, obalený kusem masa, zmítal se tak prudce, že mužstvu dalo velikou práci vytáhnout ho na palubu. Louis Clodion a jeho druhové byli zde, pozorujíce s jistou hrůzou obrovskou obludu a John Carpenter je varoval, aby se chránili příliš se přiblížit, neboť rány jeho ocasem by asi byly strašné.
Žraloka ihned napadli sekerou a ten se ještě s otevřeným žaludkem pokoušel vyprostit obrovskými skoky.
Pan Horatio Patterson nemohl být přítomen tomuto zajímavému lovu. Byla to škoda, neboť by o něm mohl pečlivě vypravovat ve svém cestovním zápisníku a byl by bezpochyby dal za pravdu přírodovědci Roquerfortovi, který francouzské pojmenování žraloka requin odvozuje z latinského requiem.
Tak plynuly dny a nikomu nepřipadaly jednotvárné. Každou chvíli - to byla nová zábava - křižovala kolem ráhen hejna mořských ptáků. Některé střelili Roger Hinsdale a Louis Clodion, kteří velmi obratně používali lodní karabiny.
Je nutné poznamenat, že na výslovný rozkaz Harryho Markela nepřišli jeho kumpáni do žádného styku s cestujícími Alerta. Jenom lodní mistr, Corty a Wagah, pověřený službou v salonu, byli vyjmuti z této zdrženlivosti. I Harry Markel zůstával stále chladným mužem, málo sdílným, tak jak se projevil hned první den.
Dost často se trojstěžník míjel na dohled s plachetnicemi a parníky, ale v příliš velké vzdálenosti, než aby se s nimi dalo hovořit. Ostatně - což asi chlapcům uniklo - se Harry Markel snažil spíš se vzdálit od spatřených lodí a když se některá z nich, plující opačným směrem, blížila, učinil obrat o jednu nebo dvě čtvrti, aby se od ní vzdálil.
Avšak osmnáctý den ke třetí hodině odpoledne dohonil Alerta velkou rychlostí plující parník, který mířil na jihozápad tedy stejným směrem.
Tento americký parník, Portland ze San Diega, se vracel z Evropy do Kalifornie Magellanovou úžinou.
Když byly obě lodi už jen na uzel od sebe, vyměnili si jejich kapitáni obvyklé otázky:
„Na lodi je všechno v pořádku?…“
„Všechno v pořádku.“
„Nic nového od odplutí?“
„Nic nového.“
„Plujete? …“
„Na Antily… A vy?“
„Do San Diega.“
„Tedy šťastnou cestu!“
„Šťastnou cestu!“
Portland prve zmírnil svou rychlost a nyní se opět rozjel plnou parou a oči cestujících mohly dlouho sledovat jeho dým, který konečně zmizel za obzorem.
Po čtrnáctidenní plavbě se snažili Tony Renault a Magnus Anders najít na mapě první zemi, která bude ohlášena lodními hlídkami.
Podle směru cesty mělo touto zemí být Bermudské souostroví.
Toto souostroví, ležící na čtyřiašedesátém stupni východní délky a jedenatřicátém stupni severní šířky, náleželo Anglii. Leží na cestě, kterou se ubírají lodi z Evropy do Mexického zálivu, a obsahuje nejméně čtyři sta ostrovů a ostrůvků, z nichž hlavní jsou Bermuda, St. George, Cooper, Somerset. Mají četná přístaviště a lodi tam najdou všechno, co potřebují buď k opravě nebo k doplnění zásob. Je to veliká výhoda pro tyto končiny, často napadané nejstrašlivějšími větry Atlantického oceánu.
Alert byl od nich 19. července ještě asi šedesát mil, když lodní dalekohledy začaly pozorovat obzor na západě. Nicméně pro nezvyklé oči bylo snadné zaměnit výšiny za mračna na hranici oblohy a moře.
Avšak Bermudy mohly být spatřeny už dopoledne - což poznamenal John Carpenter Tonymu Renaultovi a Magnusovi Andersovi, nejnetrpělivějším z hloučku.
„Tamhle…, hleďte…“ řekl, „vpředu vpravo…“
„Rozeznáváte vrcholky hor?…“ otázal se Magnus Anders. „Ano, mladý pane… Tyčí se až nad mraky a brzy je uvidíme.“
Vskutku, před západem slunce se objevily dost zřetelně na západě tmavé spousty a následující den míjel Alert ostrov St. David, nejvýchodnější z celého souostroví.
Ostatně bylo nutno čelit prudkým poryvům větru. Vichřice, promísené blesky vanoucími z jihovýchodu, nutily Alerta lavírovat. Celý den a následující noc bylo moře rozbouřené. S rozvinutými košovými plachtami musel trojstěžník plout opačným směrem; nebyl by se bez nebezpečí mohl vystavit vlnám, které by jej úplně zaplavily.
Snad by byl Harry Markel jednal jako opatrný a moudrý námořník, kdyby hledal útočiště v některém přístavu

souostroví a to zvláště na St. George. Ale je pochopitelné, že spíš vystavil svou loď nebezpečí, než aby se uchýlil do některé anglické osady, kde mohli znát kapitána Paxtona. Zůstal tedy na širém moři, s neobyčejnou zručností manévroval a Alert utrpěl jen bezvýznamná poškození, roztržení několika plachet a jeden poryv moře by bezmála odnesl člun na pravém boku.
Pan Patterson snášel těchto šedesát hodin nepohody lépe, než se dalo očekávat, mnozí z jeho mladých svěřenců sice neprodělali všechny fáze strašlivé nemoci, jejíž byl obětí, nicméně však zakoušeli dost: John Howard, Niels Harboe, Albert Leuwen. Ale Louis Clodion, Roger Hinsdale, Hubert Perkins a Axel Wickborn odolali a mohli se obdivovat ve vší jeho nádherné hrůze tomuto zápasu rozpoutaných živlů za dvoudenní bouře.
Pokud se týká Tonyho Renaulta a Magnuse Anderse, ti měli rozhodně námořnické srdce, které postrádal pan Patterson.
Průběhem této bouře byl Alert stržen asi sto mil od své cesty. Odtud vzniklo zpoždění, které se nedalo úplně nahradit, i když loď dorazila bez dalších příhod do nových končin, kde vládnou pasátní větry, vanoucí od východu na západ.
Bohužel Harry Markel nenašel pravidelné větry, které byly příznivé jeho odplutí z Queenstownu. Mezi Bermudami a americkou pevninou bylo počasí neobyčejně proměnlivé: chví1i bezvětří a trojstěžník neurazil ani ml1i za hodinu, občas poryvy větru, jež nutily mužstvo svinout horní plachty a utáhnout lana košových plachet a přední plachty.
Už nyní bylo tedy jisté, že cestující vystoupí na St. Thomas s několikadenním opožděním. Odtud plynul zcela oprávněný nepokoj o osud Alerta. Kabelogramy oznámily asi na Barbados odplutí kapitána Paxtona, kdy vyplula loď z Yorské zátoky. Uplynulo více než dvacet dní a ještě o něm nebyly žádné zprávy.
Ovšem Harry Markel a jeho kumpáni se nestarali o tyto úzkosti. Jimi zmítala netrpělivost - netrpělivost, jen aby už byl konec této cesty po Antilách, aby se už neměli čeho obávat, až zamíří k mysu Dobré naděje.
Ráno 20. července přeplul trojstěžník obratník Raka naproti Bahamského průlivu, jímž se vlévají do oceánu, procházejíce Floridskou úžinou, vody Mexického zálivu.
Kdyby Alert musel cestou překročit rovník, nebyl by Roger Hinsdale a jeho druhové zapomněli uspořádat slavnostní křest. Velice rádi by se podrobili požadavkům tohoto tradičního obřadu a vykoupili by se z křestu spropitným. Avšak rovník probíhá o třiadvacet stupňů jižněji a nebylo by namístě oslavovat přechod třiadvacáté rovnoběžky.
Je samozřejmé, že pan Horatio Patterson, kdyby se uzdravil, by byl s největší roztomilostí přijímal poklony dobráka Obratníka a jeho maškarního průvodu. Byl by to beze vší pochyby učinil s úplnou blahovolností a veškerou důstojností, která slušela hospodáři Antilian School.
Avšak třebaže se obřad nekonal, na žádost mladých cestujících dal Harry Markel mužstvu rozdat dvojnásobnou porci.
Měření, prováděné toho dne, kladlo Alerta dvě stě padesát mil od nejbližšího z Antilských ostrovů na severovýchodě souostroví. Možná, že by se loď poněkud opozdila, kdyby v ústí Bahamského průlivu našla onen teplý proud, který se šíří až do končin severní Evropy; je to jakási řeka v oceánu, jejíž vody nesplývají s vodami Atlantického oceánu.
Ostatně by mu posloužily pasátní větry, pravidelně v těchto končinách vanoucí a do tří dnů dozajista ohlásí hlídka výšiny ostrova St. Thomas, kde se odbude první zastávka.
A nyní tou měrou, jak se blížili k Antilám, se mužstvo nemohlo ubránit vážným obavám, přemýšlejíc o této návštěvě souostroví, která potrvá několik týdnů a není pro ně bez nebezpečí.
John Carpenter a Corty spolu často o tomto tématu hovořili. Znamenalo to vskutku hrát odvážnou hru, vmísí-li se do toho smůla. Ovšem byla zde naděje na obnos sedmi tisíc liber a ten už stál za to, aby se vydali do jistého nebezpečí… Ale co potom jestliže, když chtějí všechno, ztratí všechno - dokonce i život?… Budou-li piráti z Halifaxu, uprchlíci z Queenstownu poznáni, upadnou do rukou spravedlnosti?… A opakovaně, že mají ještě kdy vyhnout se nebezpečí… Příští noc by mohli přepadnout cestující, důvěřivé a nezpůsobilé k obraně, a hodit je do moře… Pak by se Alert obrátil opačným směrem.
Ovšem na všechny tyto důvody, na všechny tyto obavy, které projevovali jeho kumpáni, odpovídal Harry Markel pouze:
„Důvěřujte mně!…“
Takovou sebedůvěrou, opírající se o takovou odvahu, je nakonec získal a říkali:
„Dobrá!… Nechme toho!…“
25. července byly Antily vzdáleny už jen asi šedesát mil na západojihozápad. Při ostrém větru, který jej hnal, nebylo pochyb, že Alert dorazí na dohled k výšinám ostrova St. Thomas ještě před západem slunce.
Proto Tony Renault a Magnus Anders trávili toto odpoledne jeden na ráhnech hlavního stěžně a druhý na ráhnech předního stěžně a šlo o to, který z nich první zvolá:
„Země!… Země!“

XII. KAPITOLA
Návěštní loď Essex

Ke čtvrté hodině odpolední zazněl výkřik, který vydal Tony Renault.
Tento výkřik nebyl výkřik: Země! nýbrž: Loď!
Vpředu vlevo ve vzdálenosti pěti nebo šesti mil na západ se objevil nad obzorem černý dým.
Blížil se jakýsi parník a plul jistě velikou rychlostí. Půl hodiny po té bylo vidět trup a ještě půl hodiny byl už jen asi čtvrt míle od Alerta. Cestující, shromáždění na vrchní palubě, se dělili o svá pozorování. „To je státní loď…“ Říkal jeden.
„Máš pravdu,“ odvětil jiný, „neboť na jejím hlavním stěžni vlaje korouhev.“
„A mimo to anglická,“ pokračoval první.

„A jmenuje se Essex," připojil druhý.
Opravdu, dalekohledem bylo možné přečíst toto jméno na zádi, když se loď obrátila.
„Hle…" zvolal Tony Renault, „vsadím se, že manévruje, aby se k nám přiblížila!"
A opravdu se zdálo, že loď Essex to má v úmyslu, i když vážila pět až šest set tun, protože právě vztyčila vlajku.
Harry Markel a ostatní se v tomto ohledu nemýlili. Nebylo pochyb, že si chce Essex pohovořit s Alertem; blížil se mírnou rychlostí.
Jistě uhodnete a pochopíte úzkosti, které prožívali tito zločinci. Cožpak nebylo možné, že před několika dny došla na některý z anglických Antil depeše, že tím nebo oním způsobem se tam dozvěděli, co se stalo v Queenstownu před odplutím Alerta, že je známo, že jej přepadla Markelova banda, povraždila kapitána Paxtona a jeho mužstvo, že byl vyslán Essex, aby se zmocnil těchto zločinců?…
A přece, když se uvážilo všechno, ne, nebylo to možné. Jakže, Harry Markel, který by jistě neušetřil cestující, stejně jako neušetřil mužstvo kapitána Paxtona, by plul na Antily?… Zabíhal by ve své odvaze až tam, že by Alerta dovedl k cíli, místo aby s ním prchl?… Taková neopatrnost byla nepřípustná.
Zatím Harry Markel čekal s větší chladnokrevností nežli John Carpenter a Corty. Přijde-li s ním velitel Essexu do styku, uvidí. Ostatně návěštní loď stanula jen několik uzlů odtud a na znamení, jež dala, se musel Alert zastavit. Uvolnil ráhna a postavil se tak, že si plachty navzájem odporovaly, a zůstal téměř bez hnutí.
Na každý pád musel i Alert vztyčit vlajku, neboť Essex vztyčil svoji. Je samozřejmé, že kdyby Harry Markel nechtěl uposlechnout rozkazy, které mu byly dány státní lodí, byl by k tomu donucen. Nebylo by možné uniknout této návěštní lodi, která ho předčila jak rychlostí, tak i silou. Několik ran z děla by Alerta rázem učinilo bezbranným.
Ostatně opakujeme, že na to Harry Markel ani nepomyslel. Nařídí-li mu velitel návěštní lodi, aby přišel na jeho loď, půjde tam.
Pokud se týká pana Pattersona, Louise Clodiona, Rogera Hinsdalea a jejich druhů, ty asi příchod Essexu a jeho úmysl přijít do styku s trojstěžníkem, navýsost zajímal.
„Byla snad tato válečná loď vyslána Alertovi vstříc, aby nás vzala na palubu a dopravila nejdříve na některý z Antilských ostrovů?…"
Tato myšlenka se mohla zrodit jen ve stále dobrodružném mozku, jaký měl Roger Hinsdale. Je nutné dodat, že tato myšlenka byla naprosto jeho vlastní.
V tu chvíli spustili z Essexu jeden člun na moře a do něho usedli dva důstojníci.
Několika rázy vesel přirazila loďka k Alertu.
Důstojníci vystoupili po žebříku na pravém boku a jeden z nich se ptal:
„Kapitán?…"
„To jsem já," odpověděl Harry Markel.
„Jste kapitán Paxton?…"
„Ano."
„A tato loď je tedy Alert, - hm, opustili jste queenstownský přístav 30. června?…"
„Ano, samozřejmě."
„Máte jako cestující vyznamenané studenty z Antilian School?…" „Tamhle jsou," odpověděl Harry Markel a ukázal na pana Pattersona a jeho druhy, kteří stáli na vrchní palubě a nepropásli z této rozmluvy ani slovo.
Důstojníci se k nim odebrali, sledováni Harrym Markelem a mluvčí - poručík britského námořnictva - když odpověděl na jejich pozdrav, se vyjádřil oním chladným a úsečným tónem, který charakterizuje anglického důstojníka, takto:
„Kapitáne Paxtone, velitel Essexu je šťasten, že potkal Alerta, a my jsme rovněž šťastni, že vás všechny nacházíme v pořádku."
Harry Markel se uklonil a čekal, že mu poručík oznámí příčinu své návštěvy.
„Měli jste dobrou plavbu," zeptal se důstojník, „a počasí bylo příznivé?…"
„Velmi příznivé," odvětil Harry Markel, „vyjma poryvu větru, který nás zastihl naproti Bermudám."
„A zdržel vás?"
„Museli jsme osmačtyřicet hodin plout opačným směrem."
V tom se obrátil poručík ke skupině cestujících a oslovil mentora: „Pan Patterson z Antilian School - bezpochyby?…"
„Ve vlastní osobě, pane důstojníku," odpověděl hospodář a pozdravil se vší obřadností své obvyklé zdvořilosti.
Potom připojil:
„Mám čest představit vám své mladé spolucestující, prosím, abyste přijal moji nejhlubší úctu…"
„Podepsal Horatio Patterson," zamručel Tony Renault. Sympatické shake hands pak byly vyměněny s onou automatickou přesností, která je příznačná anglosaským stiskům ruky.
Pak se poručík obrátil k Harrymu Markelovi a vyslovil přání spatřit celé jeho mužstvo, což se Johnovi Carpenterovi zdálo velmi podezřelé a znepokojující. Pročpak je chce tento důstojník vidět?…
Nicméně na rozkaz Harryho Markela zavolal své lidi na palubu a ti se seřadili u hlavního stěžně. Přes úsilí, které tito zločinci vynakládali, aby vypadali jako řádní lidé, si snad důstojníci pomysleli, že jejich vzezření je málo přitažlivé.
„Máte jen devět lodníků?…" otázal se poručík.
„Devět," odpověděl Harry Markel.
„Avšak bylo nám oznámeno, že mužstvo Alerta jich má deset…, když nepočítám vás, kapitáne Paxtone…"
Byla to dost nepohodlná otázka a Harry Markel se odpovědi zprvu vyhnul, když řekl:
„Pane důstojníku, mohu vědět, z jakého důvodu mám čest uvítat vaši návštěvu na své lodi?"
Bylo přirozené, že se poručíka takto zeptal, takže odpověděl:
„Zcela prostě kvůli neklidu, který vznikl na Barbadosu následkem opoždění Alerta… Rodiny na Antilách i v Evropě se

tímto zpožděním znepokojily. Paní Kathleen Seymourová zašla ke guvernérovi a Jeho Excellence vyslala Alertovi vstříc Essexe. To je jediný důvod naší přítomnosti v těchto končinách a opakuji, že jsme velmi šťastni, že naše obavy byly plané."
Vůči tomuto důkazu zájmu a sympatie nemohl pan Horatio Patterson mlčet. Ve jménu mladých cestujících i sebe velmi důstojně poděkoval i veliteli Essexu, i jeho důstojníkům, i výtečné paní Kathleen Seymourové i Jeho Excellenci generálnímu guvernérovi anglických Antil.
Nicméně Harry Markel uznal za vhodné podotknout, že opoždění o osmačtyřicet hodin asi nemohlo být příčinou takových obava způsobit vyslání návěštní lodi.
„Tento nepokoj byl způsoben okolností, o níž se vám ihned zmíním," odpověděl poručík.
John Carpenter a Corty na sebe velmi překvapeně pohlédli. Snad dokonce litovali, že Harry Markel zašel ve svých otázkách tak daleko.
„Alert rozvinul plachty 30. června večer?…"
„Ano," odpověděl Harry Markel chladnokrevně. „Zvedli jsme kotvy asi v půl osmé večer. Když jsme vypluli ze zátoky, utichl vítr a Alert uvázl na celý následující den u země, u předhoří Roberts Cove."
„Nuže, kapitáne Paxtone," pokračoval poručík, „následujícího dne byla na oné části pobřeží nalezena mrtvola, protože ji tam zanesl proud… Podle knoflíků jejího oděvu se poznalo, že je to jeden z lodníků Alerta."
John Carpenter a ostatní pocítili, že jim bezděky přeběhl po zádech mráz. Tato mrtvola mohla být jedině mrtvolou jednoho z nešťastníků, kteří byli den předtím povražděni.
Pak poručík Essexu prohlásil, že barbadoské úřady byly o této příhodě vyrozuměny depeší - a proto vznikl oprávněný nepokoj, když se Alert neobjevoval. Pak připojil:
„Ztratil jste tedy jednoho ze svých lidí, kapitáne Paxtone?…" „Ano, pane, lodníka Boba… Tento lodník spadl do moře, když jsme kotvili ve Farmarském zálivu a přes veškeré pátrání jsme ho nemohli ani zachránit ani najít."
Toto vysvětlení, které bylo přijato, aniž vzbudilo podezření, zároveň udávalo, proč v mužstvu trojstěžníku schází jeden lodník.
Nicméně cestující se divili, a to právem, že jim o této nehodě nic nebylo řečeno. Jakže, jeden z lodníků utonul, než se dostali na loď, a oni o tom nevěděli?…
Avšak na otázku, kterou k němu z tohoto důvodu vznesl pan Horatio Patterson, Harry Markel odpověděl, že zatajil toto neštěstí mladým stipendistům, protože chtěl, aby se nevydali na moře s neblahým dojmem.
Tato zcela přijatelná odpověď nevyvolala jiné poznámky.
Všech se však zmocnilo překvapení, smíšené s jistým vzrušením, když poručík připojil:
„Depeše, poslaná z Queenstownu na Barbados, mimo to připomínala, že mrtvola nalezená na pobřeží - pravděpodobně mrtvola lodníka Boba - měla ránu přímo v prsou."
„Ránu!…" zvolal Louis Clodion, zatímco pan Patterson se tvářil jako člověk, který, jak se zdá, už ničemu nerozumí.
Harry Markel nechtěl zůstat bez odpovědi a stále se ovládaje řekl:
„Lodník Bob spadl z koše předního stěžně na kotevní kotouč, od něhož se asi poranil, a odtamtud do moře. Proto se asi nemohl udržet nad vodou a naše pátrání tedy bylo marné."
Toto vysvětlení by se nezdálo méně přijatelné než dříve, kdyby poručík svou zprávu nedoplnil takto:
„Rána, nalezená na mrtvole, nepocházela od nárazu… Byla způsobena nožem a zasáhla srdce!"
Johna Carpentera a jeho druhů se znovu zmocnila, což je pochopitelné a velmi přirozené, úzkost. Nevěděli už, jak to skončí. Cožpak má velitel Essexu rozkaz zmocnit se Alerta a dopravit jej na Barbados, kde provede vyšetřování, které pro ně skončí zajisté velmi špatně?… Bude mít za následek zjištění jejich osobností… Budou dopraveni nazpět do Anglie… Tentokrát by už neunikli trestu za své zločiny… A obzvlášť nebudou moci spáchat ten, k němuž se chystají, až by Alert opustil končiny Západní Indie!…
Ale štěstí jim bylo stále nakloněno. Harry Markel nemusel ani vysvětlovat rány dýkou.
„Opravdu, tento nešťastník byl zabit vražedným železem a zločinnou rukou?…"
A poručík odpověděl:
„Depeše dokládala, že lodník dorazil na pobřeží asi živý, ale tam se právě nacházela banda zločinců, uprchlých z queenstownského žaláře… Tam jim asi padl do rukou a byl zabit nožem."
„Pak," poznamenal Roger Hinsdale, „jde asi o bandu pirátů z Halifaxu, kteří právě uprchli, když jsme dorazili do Queenstownu…"
„Ničemové!" zvolal Tony Renault. „A nebyli polapeni, pane poručíku?"
„Podle posledních zpráv se po nich nenalezla ani stopa," odpověděl důstojník. „Nicméně je nemožné, že by opustili Irsko, a dříve nebo později budou zatčeni…"
„To si musíme přát, pane," prohlásil Harry Markel chladným tónem, z něhož ani na okamžik nevyšel.
A když se John Carpenter vrátil s Cortym na příď, řekl mu tlumeným hlasem:
„Náš kapitán je chlapík…"
„Ano," odpověděl Corty, „a půjdu za ním všude, kam nás povede!" Důstojníci tlumočili panu Pattersonovi a vyznamenaným poklony, jež jim uložila paní Kathleen Seymourová. Ta paní se velice těšila na jejich návštěvu a jejím živým přáním bylo podržet je na Barbadosu co možná nejdéle, nebudou-li se příliš zdržovat na ostatních Antilách, kde jsou netrpělivě očekáváni.
Jménem svých druhů odpověděl Roger Hinsdale, který prosil důstojníky, aby projevili paní Kathleen Seymourové jejich vděčnost za to, co učinila pro Antilian School. Pak vše ukončil pan Horatio Patterson jednou z oněch bohatých a zároveň pohnutých řečí, jež byly jeho tajemstvím a do jejíhož konce vpletl nedopatřením u takového muže velmi vzácný verš z Horatia a verš z Virgila.

Důstojníci se rozloučili s kapitánem a cestujícími, kteří je potom doprovodili k žebřI'ku a vstoupili do svého člunu. Než se však odrazili, řekl poručík:
„Mám za to, kapitáne Paxtone, že Alert bude zítra na ostrově St. Thomas, protože mu tam chybí už asi jen padesát mil?…“
„Také si myslím,“ odpověděl Harry Markel.
„Potom vás ohlásíme depeší, jakmile dorazíme na Barbados…“ „Děkuji vám, pane, a prosím, abyste vyslovil mou úctu veliteli Essexu.“
Člun odrazil od lodi a ani ne za minutu urazil vzdálenost dělící jej od návěštní lodi.
Harry Markel a cestující pak pozdravili velitele, stojícího na můstku a tento pozdrav byl opětován.
Člun byl vytažen, zazněl ostrý hvizd a Essex se opět hnul plnou parou na jihozápad. Hodinu po té bylo vidět na obzoru jen kotouč jeho dýmu.
Pokud se týká Alerta, ten zamířil k ostrovu St. Thomas.
Tak byli Hany Markel a jeho spojenci upokojeni vzhledem k návštěvě z Essexu. Nikdo ani v Anglii ani na Antilách neměl ani tušení, že se jim podařilo uchýlit se na loď a že touto lodí je právě Alert… Zdálo se tedy, že jim štěstí bude přát až do konce… Odváží se drze k tomuto souostroví, budou tam přijati s poctami, půjdou od ostrova k ostrovu, neobávajíce se už, že budou poznáni, dokončí tuto pouť poslední zastávkou na Barbadosu a pak se nevydají na zpáteční cestu do Evropy! … Den po odplutí už Alert nebude Alertem!… Hany Markel už nebude kapitánem Paxtonem a nebude mít na lodi ani pana Pattersona, ani žádného z jeho mladých spolucestujících! … Odvážný podnik bude mít úspěch a nadarmo bude policie piráty z Halifaxu hledat v Irsku!…
Tato poslední část plavby se odbyla za nejpříznivějších podmínek. Nádherná pohoda za stálých pasátních větrů umožňovala plout se vším plachtovím, dokonce i s vrcholovými plachtami.
Pan Horatio Patterson se rozhodně otužil. Časem mu trochu prudší zakymácení nebo zhoupnutí způsobilo sotva malou nevolnost. Mohl dokonce zaujmout své místo u stolu a odložit třešňové jádro, které vytrvale držel v ústech.
„Máte pravdu, pane…“ opakoval mu Corty. „Proti mořské nemoci pomůže jen tohle…“
„Také si to myslím, příteli,“ odpovídal mentor, „a naštěstí jsem hojně zásoben těmito jádry, díky předvídavé paní Pattersonové.“
Tak skončil den. S jakou netrpělivostí čekali na vyplutí, s takovou netrpělivostí nyní čekali na připlutí. Už už by byli rádi vkročili na první z Antilských ostrovů.
Ostatně, když se blížili k souostroví, oživovaly moře četné lodi, parní i plachetní; jedny mířily do Mexického zálivu Floridskou Minou, jiné pluly z něho, směřujíce do různých přístavů staré pevniny. Jaká to byla radost pro tyto chlapce ohlašovat, potkávat je, vyměňovat pozdravy s vlajkami anglickými, americkými, francouzskými, španělskými, nejobvyklejšími v těchto končinách!
Před západem slunce plul Alert po sedmnácté rovnoběžce ve výšce St. Thomas, od něhož jej dělilo už jen asi dvacet mil. To znamenalo několikahodinovou plavbu.
Avšak ne bez důvodu se nechtěl Harry Markel v noci odvážit mezi řadu ostrůvků a úskalí, která vroubí hranice souostroví a na jeho rozkaz dal John Carpenter ubrat plachet. Lodní mistr dal svinout chocholíky, bramové plachty, šípovou plachtu na zadním stěžni a brigantinu a Alertovi zbyly obě plachty vrcholové, plachta přední a plachty příďové.
Noc nebyla nikterak přerušena. Vítr brzy utichl a následujícího dne vstalo slunce na velmi čistém obzoru.
K deváté hodině se ozval výkřik v ráhnoví hlavního stěžně.
Tony Renault tam opakoval zvučným a radostným hlasem: „Země vpravo vpředu… země, země!“

XIII. KAPITOLA
St. Thomas a Svatý Kříž

Již dříve bylo řečeno, že Západní Indie obsahuje neméně než tři sta ostrovů a ostrůvků. Ve skutečnosti přísluší název ostrova jen čtyřiceti dvěma buď pro jejich rozměry, nebo pro jejich zeměpisnou důležitost. Z těchto čtyřiceti dvou ostrovů se jenom na devět měli dostat vyznamenaní z Antilian School.
Všechny patří ke skupině, označené jménem Malé Antily a ještě zvláštněji jménem Návětrné ostrovy. Angličané je dělí na dvě části: první, jež se táhne od Virgin Islands na severu po Dominiku, se nazývají Leeward Islands; druhou, která se od Martinique prostírá po Trinidad, nazývají Windward Islands.
Není třeba přijmout toto pojmenování. Tento souhrn ostrovů, který ohraničuje na západě středozemské americké moře, zasluhuje jména Návětrných ostrovů, neboť dostává první závan pasátů, které vanou od východu na západ.
Sítí těchto ostrovů se cedí vody Atlantického oceánu a Antilského moře. Elisée Reclus (1830-1904 francouzský zeměpisec, univerzitní profesor v belgickém Bruselu) je mohl přirovnat k pilířům nesmírného mostu, mezi nimiž se ženou proudy, čeřící Mexický záliv.
Tento záliv není možné směšovat s vlastním Antilským mořem: jsou to dva velmi odlišné bazény, které mají svůj zvláštní útvar a nestejnou plochu; jeden měří tisíc patnáct set čtverečních kilometrů, druhý téměř tisíc devatenáct set kilometrů čtverečních.
Je známo, že Kryštof Kolumbus objevil roku 1492 Kubu, největší ostrov z Antil, když napřed uviděl ostrovy Conception, Ferdinandinu a Isabellu, na nichž janovský plavec vztyčil španělský prapor.
Přesto měl za to, že jeho karavelly (středověká plachetní loď) přistály u nejzazších končin Asie, u Země koření, a zemřel, aniž by věděl, že vkročil na novou pevninu.
Od té doby se o nadvládu nad Antilami přely různé evropské mocnosti, válkami, krvavými a děsnými řežemi, boji,

obnovovanými opět a opět, a není dokonce ani jisté, zda je nyní dosaženo konečných výsledků (Je známo, co se stalo s ostrovy Kubou a Portorikem od španělsko-americké vlády r. 1898).
Ať tomu bylo jakkoliv, nyní lze sestavit tento přehled:
Nezávislý ostrov: Haiti - San Domingo.
Ostrovů, náležejících Anglii: sedmnáct.
Ostrovů, náležejících Francii: pět a polovina ostrova St. Martin. Ostrovů, náležejících Holandsku: pět a druhá polovina ostrova St. Martin.
Ostrovy, náležející Španělsku: dva.
Ostrovy, náležející Dánsku: tři.
Ostrovů, náležejících Venezuele: šest.
Ostrov, náležející Švédsku: jeden.
Pokud se týká jména Západní Indie, daného Antilám, vzniklo z omylu, jehož se dopustil Kryštof Kolumbus při svých objevech.
Vskutku, toto souostroví od ostrůvků Sombrero na severu po Barbados na jihu, tvořící souhrn Malých Antil, se rozkládá na prostoře šest tisíc čtyři sta osm čtverečních kilometrů. Anglie z nich má tři tisíce pět t set padesát, Francie dva tisíce sedm set sedmdesát sedm, Holandsko jedenaosmdesát.
Obyvatelstvo těchto ostrovů čítá celkem sedm set devadesát dva tisíc obyvatel, z nichž čtyři sta čtyřicet osm tisíc náleží Anglii, tři sta třicet šest tisíc Francii a osm tisíc dvě stě Holandsku.
Dánská država zasahuje spíše na skupinu Virgin Islands; Dánsku tam patří rozloha tři sta padesát devět čtverečních kilometrů a třicet čtyři tisíc obyvatel; Anglii sto šedesát pět čtverečních kilometrů a pět tisíc dvě stě obyvatel.
Celkem mohou být Virgin Islands považovány za část Malých Antil. Byly zabrány Dány roku 1671, a leží většinou v dánské državě v Západní Indii. Jsou označeny jmény St. Thomas, Sv. Jan a Sv. Kříž. Na prvním se narodil jeden z mladých stipendistů, šestý vyznamenaný ze soutěže Antilian School, Niels Harboe.
U tohoto ostrova měl zakotvit Harry Markel ráno 26. července po šťastné plavbě, která trvala pětadvacet dní. Odtud bude Alert postupovat na jih, aby se zastavil u ostatních ostrovů.
Jakkoliv má St. Thomas omezené rozměry, je jeho přístav výtečně chráněn a prostorný. Padesát lodí s velikou nosností tam může pohodlně kotvit. Proto se o něho neustále přeli angličtí a francouzští flibustýři (V 17. století námořní lupiči v Západní Indii; vznikli z francouzských osadníků na ostrově St. Christoph, kteří povstali r. 1625 proti Španělům a založili velikou námořní sílu) v době, kdy evropská loďstva bojovala v těchto končinách a brala a odnímala si navzájem Antilské ostrovy, jako divoké šelmy se rvou o kořist, která vzbudila jejich dychtivost.
Christian Harboe žil na ostrově St. Thomas a oba bratři neměli už po několik let příležitost se spatřit. S jakou netrpělivostí oba očekávali příjezd Alerta, je pochopitelné.
Christian Harboe byl starší o jedenáct let. Jako jediný příbuzný, kterého měl Niels na ostrově a patřil mezi nejbohatší obchodníky; měl velmi sympatickou povahu, jevil onu půvabnou zdrženlivost, která je příznačná severským národům. Usadil se v dánské osadě a převzal velký závod svého strýce, matčina bratra, velkoobchod s potravinami, látkami, atd. Nebylo to ještě tak dlouho, co se veškerý obchod na ostrově St. Thomas nacházel v rukou židů. Byl široce rozvětven, jakkoliv válka ty končiny ustavičně vzrušovala, a zvláště, když obchod s otroky byl definitivně zakázán. Jeho přístav Charlotta-Amalie byl brzy prohlášen za svobodný přístav a to přispělo k jeho rozkvětu. Poskytoval vážné výhody všem lodím, ať už byly jakékoliv národnosti. Nacházely tam bezpečný útulek před pasáty a bouřemi zálivu, díky výšce ostrova, úzké kose země, o níž se tříštilo vlnobití širého moře a ostrůvků, na němž byla zbudována nábřeží a skladiště uhlí.
Když Alert, ohlášený semafory, spatřil předhoří Covell a Molhenters, obeplul konec kosy a ostrůvek a zanechal vlevo Signal, veplul do kruhovité nádrže, otevřené na severu, na jejímž pozadí se tyčily první domy města. Když rozmotali sedm až osm loket řetězu, zůstal trojstěžník stát nad hlubinou čtyř až pěti metrů.
Reclus poznamenal, že poloha ostrova St. Thomas je ze všech nejvýtečnější, neboť ostrov zaujímá příznivé místo na hlavní křivce Antil, tam, kde se „rozdávání na všechny strany souostroví může provádět nejsnadněji“.
Proto je pochopitelné, že hned od začátku tento přístav vábil pozornost flibustýrů a měl u nich přednost. Stal se tedy hlavním skladištěm podloudnického obchodu se španělskými osadami a brzy největším tržištěm na „ebenové dřevo“, totiž na černochy, koupené na africkém pobřeží a dovážené do Západní Indie. Proto živě přešel pod dánskou nadvládu a nikdy z ní nevyšel, protože byl přenechán finanční společnosti, která jej získala od braniborského kurfiřta, jehož dědicem byl právě dánský král.
Jakmile Alert zakotvil, dal se Christian Harboe dopravit na loď a oba bratři si padli do náruče. Potom, když si vyměnil stisk ruky s panem Horatiem Pattersonem a jeho druhy, řekl obchodník:
„Přátelé, doufám, že za svého pobytu v St. Thomas budete mými hosty… Jak dlouho se zde Alert zdrží?…“
„Tři dny,“ odpověděl Niels Harboe.
„Jenom?…“
„Bohužel, Christiane, a to k mé veliké lítosti, neboť je to tak dlouho, co jsme se neobjali…“
„Pane Harboe,“ řekl mentor, „přijímáme radostně váš vlídný návrh… Budeme vašimi hosty za svého pobytu na ostrově St. Thomas…, který se nemůže prodloužit…“
„V skutku, pane Pattersone, váš cestovní plán je vytčený…“
„Ano, paní Kathleen Seymourovou.“
„Znáte tu paní, pane Harboe?…“ otázal se Louis Clodion. „Ne,“ odpověděl obchodník, „ale slyšel jsem o ní často a na Antilách vychvalují její nevyčerpatelnou dobročinnost.“
Pak se obrátil k Harrymu Markelovi:

„Pokud se týká vás, kapitáne Paxtone, dovolte mi, abych vám jménem všech rodin těchto mladých cestujících vyslovil upřímné poděkování…
„Díky, které kapitán Paxton právem zasluhuje," pospíšil si připojit pan Patterson. „Jakkoliv nás moře zkoušelo, mě více než ostatní, nutno uznat, že náš statečný kapitán učinil všechno, co záviselo na něm, aby nám učinil plavbu jak klidnou, tak příjemnou…"
Harry Markel nebyl zvyklý rozplývat se v komplimentech a zdvořilostech. Snad mu překážel i Christian Harboe, jehož pohled se na něho upíral. Proto lehce sklonil hlavu a pouze odpověděl:
„Nevidím překážky v tom, aby cestující Alerta přijali pohostinství, které jim nabízíte, pane, nicméně s tou podmínkou, že neprodlouží zastávku přes stanovenou lhůtu…"
„Platí, kapitáne Paxtone," odpověděl Christian Harboe. „A proto hned dnes přijďte laskavě ke mně poobědvat s mými hosty…"
„Děkuji vám, pane," řekl Harry Markel. „Mám provést jisté opravy a nemohu zmeškat ani hodinu. Ostatně hodlám svoji loď opouštět co nejméně."
Pan Christian Harboe byl, jak se zdálo, překvapen chladným tónem této odpovědi. Zajisté se mezi námořníky a velmi často mezi kapitány anglického obchodního námořnictva vyskytují drsné povahy, lidé málo vybroušení, jejichž způsoby se nevytříbily při provozování jejich řemesla ve styku s hrubými lodníky. Nebylo pochyb, že jeho první dojem byl nepříznivý, když poznal Harryho Markela a jeho mužstvo. Ale Alert byl během cesty dobře řízen, plavba byla šťastná a to bylo hlavní. Půl hodiny po tom vystoupili cestující na nábřeží Charlotty - Amalie a zamířili do domu pana Christiana Harboea.
Jakmile odešli, poznamenal John Carpenter:
„Nuže, Harry, zdá se mi, že se dosud všechno podivuhodně daří!…" „Máš pravdu…" odpověděl Harry Markel. „Ale na svých zastávkách musíme zdvojnásobit svou opatrnost…"
„Budeme opatrní, Harry, a nikdo z nás nemá chuť uvést do nebezpečí tuto kampaň… Začala dobře a skončí rovněž tak…"
„Zajisté, Johne, pokud Paxtona na ostrově St. Thomas nikdo nezná. Ostatně budeš muset dávat pozor, aby nikdo z našich lidí nevystoupil na pevninu."
Harry Markel měl pravdu, když chtěl svému mužstvu zabránit, aby opustilo loď. Potloukajíce se po krčmách a výčepech, popíjejíce nadmíru - což činili vždy, když byli ponecháni sami sobě - mohli by tito lodníci vypustit nějaké podezřelé slovo a bylo lepší přísně je střežit na Alertu.
„To je správné, Harry," odpověděl John Carpenter, „a mají-li tolik chuti do pití, dá se jim dvojnásobná nebo trojnásobná porce… Nyní jsou cestující na tři dny na zemi a spotřebují-li naši lidé na lodi o něco více, na tom nezáleží!"
Avšak mužstvo Alerta, jakkoliv náchylné oddat se výstřednostem, odškodnit se v přístavu za újmy cestou, chápalo, že situace je vážná. Budou-li se mít na pozoru, neohrozí ji. Z toho důvodu bylo nutné rozhodnout se a vyhýbat se veškerému styku s obyvatelstvem ostrova, s námořníky různých národností, kteří navštěvují přístavní krčmy, vůbec se nevydávat v nebezpečí, že by některý z pirátů Halifaxu mohl být poznán od těchto dobrodruhů, kteří se potloukali po všech mořích. Harry Markel tedy výslovně rozkázal, aby jednak nikdo nevystupoval na pevninu a jednak, aby žádný cizinec nebyl vpuštěn na loď.
Obchodní dům pana Christiana Harboea stál na nábřeží. V této obchodní čtvrti se projednávalo mnoho obchodů, a pouze dovoz sem reprezentovalo obnos pět milionů šest set tisíc franků při počtu dvanáct milionů obyvatel.
Na tomto ostrově nebyli mladí cestující na rozpacích, jak se dorozumět, neboť se zde mluví španělsky, dánsky, holandsky, anglicky a francouzsky a mohli mít za to, že se dosud nacházejí v učebnách Antilian School pod vedením pana Ardagha.
Rodinný příbytek pana Christiana Harboea ležel asi míli za městem na svahu hory, která se amfiteatrálně zvedala nad moře.
Tam jsou roztroušeny v rozkošné poloze vily bohatých osadníků ostrova mezi nádhernými stromy tropického pásma. Vila Christiana Harboea byla v tomto překrásném koutě světa jednou z nejkomfortnějších a nejelegantnějších.
Před sedmi lety si vzal pan Christian Harboe za ženu mladou Dánku z jedné z nejlepších rodin osady a z tohoto manželství se narodila dvě děvčátka. Jak přivítala mladá žena svého švagra, kterého ještě neznala, a jeho přátele, kteří jí byli představeni! Pokud se týká Nielse, strýc nikdy neobjímal a neUbal své neteře s takovou rozkoší a tak srdečně!
„Jak jsou roztomilé!… Jak jsou roztomilé!…" opakoval.
„A proč by nebyly?" prohlásil pan Horatio Patterson, „talis pater… talis mater… quales filiale!" (Takový otec… taková matka… jaké dcery!)
A citát došel všeobecného souhlasu.
Mladí cestující a on byli ubytováni ve víle, dost prostorné, aby jim poskytla pohodlné pokoje. Tam se mohli chutným obědem zotavit po lodní kuchyni, málo rozmanité přes talent Ranyaha Cogha. A jak příjemný byl odpočinek za horkých denních hodin ve stinných zahradách, obklopujících příbytek pana Christiana Harboea! Za denních rozhovorů se často rozmlouvalo o rodinách, zanechaných v Evropě, o Nielsovi Harboeovi, jenž, už bez rodičů, se vrátí k bratrovi, až se studia skončí. Bude pracovat v jeho obchodním závodě a pan Christian Harboe zamýšlel založit odbočku na ostrově Sv. Jan, sousedícím se St. Thomas, který nabídli Dánové kdysi Spojeným státům za obnos pět milionů piastrů - a ta nabídka nebyla přijata.
Tam se na počátku usadili osadníci, když se zdálo, že St. Thomas nestačí rozvoji obchodu. Avšak protože ostrov Sv. Jan měří pouze tři francouzské míle na délku a dvě na šířku, takže brzy také nestačil a přesídlilo se na Sv. Kříž.
Pan Christian Harboe několikrát začal o kapitánovi Alerta, o jeho mužstvu a předsudky, které snad měl, brzy zmizely, když ho pan Patterson ujistil, že personál lodi zasluhuje spravedlivou pochvalu.

Je pochopitelné, že se konaly výlety po ostrově St. Thomas, který stojí za to, aby jej turisté navštívili. Je to porfyrovitý ostrov, velmi zvlněný ve své severní části a bohatý na nádherné pahorky, z nichž nejvyšší činí do výše čtrnáct set stop nad mořskou hladinou.
Mladí výletníci chtěli zdolat vrchol tohoto pahorku a tento únavný výstup byl bohatě odměněn krásnou podívanou, která se naskytla jejich zrakům. Oči dohlédly až k Sv. Janovi, podobnému veliké rybě, plující na hladině antilského moře mezi ostrůvky, které jej obklopovaly - Hans Lellikem, Loangem, Buekem, Sabou, Savanou a v dáli se prostírala hladina, třpytící se ve slunečních paprscích.
St. Thomas je celkem jen ostrov o rozloze osmdesát šest čtverečních kilometrů, tedy, jak poznamenal Louis Clodion, sotva sto dvaasedmdesátkrát větší nežli Martovo pole v Paříži.
Když strávili tři dny ve víle Harboe, vrátili se cestující na Alerta, kde bylo všechno přichystáno k odplutí. Pan a paní Harboeovi je doprovodili na loď. Tam jim pan Patterson poděkoval za laskavé pohostinství a oba bratři se naposledy objali.
Hned večer 28. července zvedl trojstěžník kotvy, rozvinul plachty a za přispění severovýchodního větru zamířil na jihozápad, k ostrovu Sv. Kříže, kde měl učinit druhou zastávku.
Šedesát mil, které dělí oba ostrovy, urazili za třicet šest hodin. Když, jak už bylo řečeno, se osadníci, kteří měli málo místa na ostrovech St. Thomas a Sv. Jan, chtěli usadit na Sv. Kříži, jehož rozloha obnáší dvě stě osmnáct čtverečních kilometrů, našli tento ostrov v moci anglických flibustýrů, kteří se tam usadili v polovině 17. století. Proto s nimi museli začít bojovat; nastaly četné a krvavé zápasy, které skončily ve prospěch velkobritských dobrodruhů. Avšak tito lidé, spíše piráti než osadníci, se již od počátku oddávali potulkám po těch končinách a zanedbávali úplně veškeré zemědělství.
Roku 1750 se podařilo Španělům zmocnit se Sv. Kříže, když odtud vyhnali Angličany.
Neudrželi ho však a za několik měsíců byla slabá posádka, hájící ostrov, přinucena ustoupit před francouzským sborem.
V té době se začalo na Sv. Kříži rozvíjet zemědělství. Avšak než se mohlo začít, bylo nutné spálit husté pralesy ve vnitrozemí; tyto požáry uvolnily a obohatily půdu.
Díky těmto pracem, pokračujícím půl druhého století, se Alert zastavil u ostrova zajímavě obdělaného a majícího rozsáhlé zemědělství.
Je samozřejmé, že tam již nebyli Karibové, kteří ostrov obývali před jeho objevením, ani Angličané, kteří jej obývali zpočátku, ani Španělé, kteří následovali po nich, ani Francouzi, kteří učinili první kolonizační pokusy. V polovině 17. století tam nebyl nikdo. Protože osadníci tak byli zbaveni obchodu a výhod podloudnictví, rozhodli se ostrov opustit.
Svatý Kříž zůstal neobydlen třicet sedm let, do roku 1733. Potom jej Francie prodala Dánsku za sedm set padesát tisíc livrů a od té doby je jeho osadou.
Když z Alerta uviděl ostrov, manévroval Harry Markel tak, aby se dostal do přístavu Barnes, jeho hlavního města, čili dánsky Christiantoedu. Leží v pozadí malého zálivu na severním pobřeží. Pokud se týká druhého města Sv. Kříže, Friederichstoedu, spáleného kdysi vzbouřenými černochy, to bylo vystavěno na západním břehu.
Ve Friederichstoedu se narodil Axel Wickborn, druhý laureát konkurzu. Nyní už tam neměl příbuzné. Od dvanácti let bydlela jeho rodina, která prodala nemovitosti, které měla na ostrově, v Kodani.
Když tedy při této zastávce nebyli ničími hosty, přijali je dobře staří přátelé Wickbornovy rodiny. Zůstali po většinu času na zemi a každý večer se vraceli spát na loď.
Je velmi zajímavé prohlédnout si tento ostrov, který projeli v povoze. Pokud trvalo otroctví, nadělali si tam plantážníci veliký majetek a Sv. Kříž lze považovat za nejbohatší z Antil. Progresivní zemědělství zužitkovalo půdu až po temena pahorků. Mělo tři sta padesát plantáží, každou na sto padesát jiter, byly spravovány dokonale a měly velice vycvičené lidi. Dvě třetiny půdy byly věnovány pěstování cukru a průměrně se sklízelo na jitro šestnáct centů, nepočítajíce melasu.
Mimo cukr se ročně do Evropy vyváželo osm set balíků bavlny.
Turisté se ubírali po pěkných cestách, vroubených palmami, které spojovaly každou vesnici s hlavním městem. Terén, svažující se mírně na sever, zvolna stoupal od severozápadního pobřeží po horu Eagle, která je vysoká čtyři sta metrů.
Je nutné přiznat, že při pohledu na tento tak krásný a tak úrodný ostrov prožívali Louis Clodion a Tony Renault živou lítost, že si jej Francie neudržela ve svém bohatém antilském panství. Za to Niels Harboe a Axel Wickborn si libovali, že Dánsko koupilo velmi šťastně, a měli jen jediné přání: aby Sv. Kříž, patřící Angličanům, Francouzům a Španělům, patřil definitivně jejich vlasti.
Celkem mělo Dánsko při své rozloze v Evropě mimo kontinentní blokádu, při níž byla Kodaň bombardována anglickým loďstvem, to štěstí, že se nezúčastnilo dlouhých a krvavých bojů mezi Francií a Anglií na počátku předešlého století. Protože bylo mocností druhého řádu, netrpělo její území invazí evropských armád. Výsledek tohoto stavu věcí byl, že dánské antilské osady neprožily ony strašné války, které se vedly za Atlantickým oceánem. Mohly pracovat v míru a pojistit si šťastnou budoucnost.
Nicméně osvobození otroků, prohlášené r. 1862, přivodilo zprvu jisté zmatky, které musela osadní vláda potlačit násilím. Osvobození měli důvod ke stížnostem v tom směru, že sliby, které jim byly dány, nebyly dodrženy - mezi jinými slib, že jim bude do úplného vlastnictví odevzdána jistá část pozemků. Odtud vyšly reklamace, které neměly žádný výsledek a nakonec povstání černochů, které roznítilo požár na několika místech ostrova.
Když Alert navštívil christianstoedský přístav, nebyly styky mezi osadníky a osvobozenými ještě definitivně uspořádány. Nicméně ostrov požíval úplného klidu a turisté nebyli na svých výletech nikdy vyrušeni. O rok později by tam zastihli vzpouru v nejvyšším vyvrcholení a to tak vážnou, že rodné město Axela Wickborna bylo černochy spáleno.

Je nutné poznamenat, že od sedmi nebo osmi let ubylo obyvatelstva Sv. Kříže následkem ustavičné emigrace, která je zmenšila o pětinu.
Při zastávce byl dánský guvernér, který sídlí střídavě šest měsíců na ostrově St. Thomas a šest měsíců na Sv. Kříži, na Sv. Janovi, kde se obávali zmatků. Nemohl tedy mladým Antilanům uspořádat takové přivítání, které je očekávalo na všech Antilách. Ale nařídil, aby jim co nejvíce byla usnadněna prohlídka ostrova, a jeho rozkazy byly zcela uposlechnuty.
Proto, než odpluli, list, napsaný panem Horatiem Pattersonem a jeho nejkrásnějším písmem - list, podepsaný devíti vyznamenanými - tlumočil Jeho Excellenci nejvřelejší ruky.
1. srpna vyplul Alert z christianstoedského přístavu. Pak, vyplul ze soutěsek a zamířil za jemného větru na východ, k ostrovu St. Martin.

XIV. KAPITOLA
St. Martin a St. Bartholomew

Alert vyplul na širé moře a směřoval k východu. Vskutku St. Martin a ostrovy Sombrero, Anguilla, Barboude a Antigua jsou nejzazší body antilského řetězu na severovýchodě Návětrných ostrovů.
Když se dostal z krytu ostrova Sv. Kříže, zachytil trojstěžník pasáty, které vanuly s jistou silou. Musel lavírovat na dosti neklidném moři. Nicméně Alert mohl nechat rozvinuté spodní plachty, plachty košové a bramové. Často musel provádět obraty. Několikrát bylo Tonymu Renaultovi a Magnusovi Andersovi dovoleno držet kormidlo, na což byli velmi hrdí.
Vzdálenost mezi Sv. Křížem a St. Martin není větší než dvě s{ě námořních mil. Za nejpříznivějších okolností ji může plachetní loď urazit za dvacet čtyři hodin, je-li rychlá. Avšak za nepříznivého větru a při plavbě proti proudu směřujícího do Mexického zálivu, se cesta o třetinu prodloužila.
Mimo to Alert viděl téměř pořád četné parní nebo plachetní lodi. Tyto končiny jsou velmi navštěvovány a mezi ostrovy od St. Thomas po Trojici probíhá čilá plavba.
Pokud se týkalo Harryho Markela, ten nevycházel z obvyklé obezřetnosti; chránil se dostat se na dovolanou nebo na dohled k těmto lodím; raději čekal pod větrem, aby se vyhnul všemu spojení s nimi. Tato obezřetnost působila jeho mužstvu uspokojení. Když všechno šťastně dopadlo při zastávkách na St. Thomas a Sv. Kříži, bylo možné doufat, že tomu tak bude i na ostatních ostrovech? Proto se John Carpenter, Corty a ostatní vzpamatovali z prvních úzkostí a důvěra, kterou v nich vzbuzoval jejich velitel, se projevovala ještě zřejměji, než kdy jindy. Nicméně by už raději viděli konec těchto potulek po Antilách.
Za této plavby proti větru a moři pocítil pan Patterson sice jistou nevolnost, avšak za pomoci třešňového jádra si neměl proč naříkat.
Mimo to v červenci a srpnu se není co obávat velikých nepohod - jedině bouří, které vyvolávají silná horka tropického podnebí. Antilské podnebí je podivuhodně vyrovnáno a rozdíly na sloupci teploměru obnášejí jen dvacet stupňů. Ostrovy souostroví, vystavené větru ze širého moře, nejvíce trpí poruchami v ovzduší. Jiné, jako Sv. Kříž, St. Eustach, St. Christoph a Grenadina, omývané vodami Karibského moře, jsou méně stíhány bouřemi. Ostatně většina přístavů na Návětrných ostrovech ústí na západ nebo na jihozápad a poskytují bezpečný útulek před silným vlnobitím ze širého moře.
Večer 3. srpna již pokročil, když se Alert, jež se opozdil kvůli pasátním větrům, objevil na dohled ostrovu St. Martin. Nicméně čtyři nebo pět mil před kotvištěm mohli mladí laureáti spatřit nejvyšší vrchol ostrova, který je vysoký pět set osmdesát pět metrů a jehož zlatily ještě poslední sluneční paprsky.
Jak známo, patří St. Martin Holandsku a Francii. Z toho plyne, že Francouzi i Holanďané z Alerta tam měli najít kousek své vlasti v Západní Indii. Avšak měl-li Albert Leuwen vkročit na rodnou půdu, nemělo tomu tak být u Louise Clodiona a Tonyho Renaulta, z nichž jeden pocházel z Guadeloupe, druhý z Martinique. Ve Philsburgu, hlavním městě ostrova, se narodil mladý Holanďan a v tom přístavu zakotví trojstěžník.
Protože je nyní francouzsko-holandský, má St. Martin jako přední stráž na severozápadě malý ostrov Anguillu, který se St. Christophem a Nevisem náleží k témuž prezidentství. Jsou odděleny jen úzkým průlivem, jehož hloubka nepřevyšuje pětadvacet až třicet metrů. Není tedy nemožné, že podmořské dno, které je převážně korál ovité, se zvýší ustavičnou prací nálevníků až k mořské hladině, dokonce snad i sopečným úkazem. Za těch okolností pak utvoří St. Martin a Anguilla jediný ostrov.
Co se pak stane s tímto francouzsko-holandským ostrovem?… Budou tam všechny tři národnosti žít v dobré shodě? Zaslouží spíše nežli poslední z antilského řetězu, aby se nazýval Trojicí, a bude tam vládnout mír ve stínu tří vlajek?…
Následujícího dne vstoupil na trojstěžník lodivod a uvedl jej soutěskami do philburského přístavu.
To město leží na úzkém pobřeží, dělícím polokruhovitou zátoku od dosti rozlehlé skaliny, kde se dobývá hojně sůl. Solné bažiny, hlavní bohatství ostrova, jsou tak vydatné, že jejich roční výnos obnáší neméně než tři miliony šest set tisíc hektolitrů.
Ovšem jistý počet těchto bažin vyžaduje stálé udržování. Vypařování probíhá tak rychle, že by brzy vyschly. Proto - a tak je tomu i u philsburské skaliny - je nutné prokopat občas úzkou kosu, která ji ohraničuje směrem k moři a napustit do ní dostatek mořské vody.
Albert Leuwen neměl na St. Martin žádného člena rodiny. Asi od patnácti let bydleli všichni v Rotterdamu v Holandsku. I on opustil Philsburg jako mladý, odebral se do Evropy a nezachoval si vzpomínky na ostrov. Ze všech antilských laureátů jedině Hubert Perkins měl příbuzné, kteří zůstali na anglickém ostrově Antigua. A tak pro Alberta Leuwena to tedy bude jen příležitost vkročit znovu a bezpochyby naposledy na rodnou půdu.

Ať již patří St. Martin Francii nebo Holandsku, není třeba mít za to, že tam britský živel není zastoupen. Z celkového počtu asi sedmi tisíc obyvatel je tam tři tisíce pět set Francouzů; ale Angličanů je tam tři tisíce čtyři sta.!
Je vidět, kolik zbývá Holanďanů.
Svoboda obchodu je na ostrově St. Martin veliká a správní autonomie téměř úplná. Odtud pochází skutečný rozkvět. Že doly ostrova jsou v rukou francouzsko-holandské společnosti, na tom nezáleží. Angličané majf jiná odvětví obchodu, zvláště všechny, co se týká spotřebních předmětů, a jejich dobře zásobené závody mají stále dobrý odbyt.
Alertova zastávka u St. Martin trvala jen čtyřiadvacet hodin, aspoň v philsburském kotvišti.
Tam se nemuseli ani Harry Markel ani jeho lidé obávat, že budou poznáni. Tohoto nebezpečí se museli spíše obávat na anglických Antilách - St. Lucy, Antigua, Dominica, kam až se měli odebrat a zvláště na Barbadosu, v sídle paní Kathleen Seymourové, kde bude pobyt stipendistů z Antilian School asi delší.
Pan Patterson a jeho mladí svěřenci se mohli jen procházet po dlouhé ulici, která tvoří toto město Philsburg, jehož domy se tyčí na úzkém pobřeží na západě při pokraji moře.
Zdálo se, že jakmile skončí návštěva Alberta Leuwena, bude moci Alert rozvinout plachty. Avšak Louis Clodion a Tony Renault si jako Francouzi živě přáli navštívit francouzskou část ostrova v jeho severní končině, zaujímající téměř dvě třetiny celé jeho plochy.
Jejím hlavním městem je Marigot - na tom jménu, jak je vidět, není nic holandského. Proto je pochopitelné, že Louis Clodion a Tony Renault měli velikou chuť strávit v Marigotu aspoň den.
Mentor v tom ohledu svolil, ostatně tento výlet v cestovním plánu nic nezmění.
Nedivte se tedy, že tento důstojný muž dal zcela přirozenou odpověď.
„Protože zde Albert kráčel po holandské půdě," řekl, „proč by Louis a Tony, Arcades nevkročili na francouzskou půdu?"
Z toho důvodu vyhledal pan Horatio Patterson Harryho Markela a zmínil se mu o návrhu, který podporoval svojí autoritou.
„Co si o tom myslíte, kapitáne Paxtone?" otázal se.
Harry Markel by z jistých důvodů nerad rozmnožoval počet zastávek. Avšak tentokrát neměl důvod, aby odepřel dopravit své cestující na jiné místo ostrova. Vypluje-li večer, bude Alert následující den v Marigotu, odkud se za osmačtyřicet hodin vypluje k St. Bartholomew.
Tak se stalo. Pátého v devět hodin večer trojstěžník vyplul pod vedením philsburského lodivoda. Noc byla jasná, měsíc téměř v úplňku, moře klidné, chráněné výšinami ostrova, podél jehož břehu bylo možné plout ve vzdálenosti ani ne čtvrt míle. Příznivý vítr umožňoval plout se všemi rozvinutými plachtami.
Cestující zůstali na palubě až do půlnoci, navnaděni touto noční plavbou; pak se vrátili do svých kajut a probudili se teprve, když Alert spouštěl kotvy.
Marigot je obchodnější město než Philsburg. Leží na břehu průlivu, spojujícího zátoku a Simpsonský rybník. Tento souhrn tvoří velmi bezpečný přístav, dobře chráněný proti vlnobití ze širého moře. Navštěvují jej ve velkém počtu lodi, pro dalekou plavbu i pro pobřežní plavbu, které vábí výsady, jež jim Marigot zabezpečuje. Je to nejdůležitější město ostrova St. Martin.
Ostatně cestující nemuseli této cesty litovat. Měli podíl na výtečném přijetí, které uchystali francouzští občané svým dvěma krajanům. Sympatie, které jim prokazovali, nečinily rozdíl mezi národnostmi a při banketu, který uspořádaly úřady města, bylo vidět jen Antilany, shromážděné kolem téhož stolu.
Toto uvítání uspořádal jeden z předních obchodníků města, pan Anselm Guillon. Bylo pozváno asi čtyřicet osob a přirozeně i kapitán Alerta byl vybídnut k účasti na hostině.
Pan Guillon se odebral na loď a požádal Harryho Markela, aby se zúčastnil banketu, který se bude ještě ten den odbývat v zasedací síni městské rady.
Nicméně, jakkoliv byl odvážný, nechtěl Harry Markel přijmout pozvání. Nadarmo spojil pan Patterson své naléhání s naléháním pana Guillona. Oba nezviklali pevné rozhodnutí, jež učinil kapitán Alerta. Na ostrově St. Martin právě jako na ostrovech St. Thomas a Sv. Kříž nehodlal opustit svou loď a nedovolil žádnému ze svých lidí vystoupit na pevninu.
„Budeme litovat vaší nepřítomnosti, kapitáne Paxtone," prohlásil pan Guillon. „Vše dobré, co o vás říkali tito mladí lidé, péče, jejímž předmětem jsou za této plavby Alerta, touha, kterou mají, aby vám veřejně mohli prokázat svoji vděčnost, tyto důvody mě přinutily, abych na vás naléhal, a lituji, že nemám úspěch."
Harry Markel se chladně uklonil a obchodník se dal dopravit nazpět na pobřeží.
Nutno dodat, že právě jako na pana Christiana Harboea, na něho neučinil kapitán Alerta příznivý dojem. Tato drsná a divoká tvář, v níž násilnický a bezuzdný život zanechal své stopy, byla skutečně schopná, aby vzbudila antipatii, ne-li už nedůvěru. Avšak jak neuvěřit řečem cestujících a pana Horatia Pattersona, když vychvalovali kapitána Paxtona?… Cožpak ho paní Kathleen Seymourová nezvolila?… Ta paní se jistě rozhodla teprve po solidních informacích a dobrém doporučení…
Mimoto bylo zapotřebí velmi málo, aby situace Harryho Markela a jeho bandy byla ohrožena a dokonce ztracena. Ovšem tato okolnost mohla jen zvýšit důvěru pana Guillona a marigotských úředníků v kapitána a jeho mužstvo.
Vskutku, den před připlutím Alerta se v Marigotu ještě nacházela anglická briga Firefly. Její kapitán znal dobře pana Paxtona a vychvaloval jeho vlastnosti, jako člověka a námořníka. Kdyby se dozvěděl, že sem Alert připluje, nepochybně by na něj počkal, a s jakou radostí by pak stiskl ruku svému starému příteli! Avšak Firefly odplula a bylo velmi pravděpodobné, že se v noci minula s Alertem západně od ostrova.
Ve své rozmluvě se pan Guillon zmínil Harrymu Markelovi o kapitánovi Fireflya lze si představit, jaká úzkost se tohoto zločince zmocnila při pomyšlení na nebezpečí, do něhož by se dostal v přítomnosti kapitána Firefly.
Nyní byla briga na širém moři, plula do Bristolu a nebyla naděje, že se s ní setkají cestou po Antilách.

A když o tom Harry Markel řekl Johnu Carpenterovi a Cortymu, ti nedokázali potlačit své dojmy.
„To jsme krásně vyvázli!…“ opakoval lodní mistr.
„Nezmiňuj se o tom ostatním,“ připojil Harry Markel. „Bylo by zbytečné děsit je a nechť jsou opatrnější než kdy jindy…“
„Skutečně bych byl už raději pryč z těchto proklatých Antil!“ řekl Corty. „Zdá se mi, že na každé větvi vidím viset oprátku!“
Corty měl pravdu a kdyby se briga Firefly nacházela v marigotském přístavu, v den, kdy se tam dostal Alert, bylo by veta po Harrym Markelovi a jeho kumpánech.
Banket, tak vybraný jako radostně přijatý, se konal večer. Nechyběli ani přípitky kapitánu Paxtonovi. Mluvilo se o první části cesty, vykonané za příznivých podmínek. Bylo vysloveno přání, aby druhá část nezaostala za první. Mladí Antilané si z návštěvy v Západní Indii odnesou nezapomenutelné vzpomínky, když se nadýchají trochu rodného vzduchu.
Při zákusku povstal Louis Clodion a pronesl vřelý dík panu Guillonovi a úředníkům osady za jejich sympatické přivítání a spojil Francii, Anglii, Dánsko, Holandsko a Švédsko, zastoupené u tohoto stolu, v témže souzvuku bratrství.
Pak došlo na pana Horatia Pattersona, který se neustále účastnil více než obyčejně četných, velmi četných přípitků, pronášených po každém jídle. Mentor tedy povstal se sklenkou v ruce a ujal se slova.
Jakýkoliv latinský citát, který lze vplést do umělých vět, splynul z řečníkových rtů. Mluvil o upomínkách, trvanlivějších než bronz, které v něm zanechá tato slavnost, aere perennius podle Horatia, o štěstí, které napomáhá odvážným, audentes fortuna juvat podle Virgila. Je šťastný, že může pronést své komplimenty veřejně, coram publico. Nicméně nemůže zapomenout na vlast, od níž ho nyní dělí celý oceán, a dulces reminisceuter Argos, ale rovněž nezapomene už na uspokojení samolibosti, které našel na Antilách, a ve své poslední hodince si bude moci opakovat: At in Arcadia ego, neboť Antily jsou kusem této Arkadie, která byla sídlem nevinnosti a štěstí. Konečně si vždy přál navštívit toto nádherné souostroví, hoc erat in votis, opakoval s Horatiem, už citovaným, kam až, si parva licet componere magnis - podle Virgila už jmenovaného - on, hospodář Antilian School, právě vkročil téměř čtyři sta let po Kryštofovi Kolumbovi.
Posuďte úspěch, jehož docílil pan Horatio Patterson, a výkřiky bravo, které ho zahrnuly, když se posadil. Pak naplnili všichni své sklenice na počest paní Kathleen Seymourové. Navzájem si stiskli ruce a stipendisté se vrátili do přístavu.
Když se opět ocitli na lodi - k desáté hodině večer - ač bylo moře klidné jako jezero, možná, že se panu Pattersonovi zdálo, že Alert pociťuje houpavé a kymácivé otřesy. Byl přesvědčen, že je bude méně cítit ve vodorovné poloze, a odebral se do své kajuty, kde se svlékl s pomocí úslužného Wagaha a usnul tvrdým spánkem.
Celý následující den byl věnován procházkám po městě a okolí.
Na turisty čekaly dva povozy, kterým chtěl pan Anselm Guillon
dělat průvodce. Přáli si navštívit místo, kde byla r. 1648 podepsána smlouva o ostrově mezi Francií a Holandskem.
Šlo o to, aby dorazili k pahorku, ležícímu východně od Marigotu a majícímu významné jméno hory Smíření.
Když tam dorazili, sestoupili výletníci u paty pahorku z povozů a bez problémů na něj vystoupili. A potom odzátkovali a vyprázdnili na památku smlouvy z roku 1648 několik lahví šampaňského, přinesených z povozu.
Je samozřejmé, že mezi těmito mladými Antilany panovala úplná shoda. Možná, že si Roger Hinsdale v duchu myslel, že St. Martin a ostatní ostrovy budou jednoho dne anglickou osadou. Ale Albert Leuwen, Louis Clodion a Tony Renault si bratrsky stiskli ruce, přejíce oběma národům věčnou shodu.
Pak, když oba Francouzi připili Jeho Veličenstvu Vilémovi III., holandskému králi, zvedl také Holanďan sklenici na počest prezidenta Francouzské republiky. Oba přípitky byly přijaty nadšenými vivat a hurá všech jejich přátel.
Nutno poznamenat, že pan Horatio Patterson se za této výměny blahopřání a poklon neujal slova. Včera bezpochyby vyčerpal pokladnici své vrozené výmluvnosti anebo aspoň bylo záhodno nechat ji odpočinout si. Ovšem když ne rty, tedy aspoň srdcem se jistě připojil k tomuto mezinárodnímu projevu.
Po návštěvě nejzajímavějších partií v této části ostrova, po snídani na břehu a po obědě pod stromy nádherného lesa se turisté vrátili do Marigotu. Potom, když se rozloučili s panem Anselmem Guillonem, vůči němuž neskrblili díkem, se vrátili na loď.
Všichni - a pan Patterson s nimi - měli čas napsat domů. Doma věděli už 26. července, že Alert dorazil na St. Thomas. Bylo jim to oznámeno depeší a nepokoj, vzniklý z několikadenního opoždění, rázem pominul. Nicméně bylo vhodné o všem rodiny informovat a dopisy, napsané toho večera a podané druhý den na poštu, vezme za čtyřiadvacet hodin poštovní loď do Evropy.
V noci se nic nepřihodilo. Nic nevyrušilo chlapce ze spánku po tak namáhavém dni. Avšak možná, že Johnu Carpenterovi a Cortymu se zdálo, že poškození přimělo brigu Firefly vrátit se do přístavu… což se naštěstí pro ně nestalo.
Následujícího dne už v osm hodin vyplul Alert z marigotského přístavu využívajíce odlivu a zamířil k St. Bartholomew.
Ačkoliv bylo moře trochu nepokojné, neměla loď, pokud by byla kryta ostrovem, trpět přílišnými otřesy. Ovšem, až mine Philsburg, nebude Alert už chráněn vysokými hřebeny ostrova St. Martin proti vlnobití ze širého moře. Také v ústí mezi oběma ostrovy jej z boku napadla vlna a musel dokonce ubrat plachet, aby se příliš nezmítal.
I když se však plavba protáhne, zpozdí se o několik hodin a trojstěžník se jistě následující den za úsvitu objeví u St. Bartholomew.
Jako obyčejně se cestující účastnili prací, když šlo o uvolnění nebo napnutí lan. Tony Renault a Magnus Anders drželi střídavě kormidlo - byli to dva hotoví kormidelníci, zcela na svém místě, nenechávající loď uchýlit se ani na tu ani na onu stranu, s pohledem upřeným na kompas.
K páté hodině večerní byla na jihozápadě ohlášena loď, plující tak rychle, že mohla předstihnout Alerta, jehož směrem

se ubírala.
V tu chvíli se ke kormidlu postavil Corty, protože úmyslem Harryho Markela bylo vyhnout se blízkosti tohoto parníku. Alert se tedy uchýlil o čtvrt, aby se s ním nesetkal.
Parník byla francouzská válečná loď - což poznali podle vlajky, se kterou si pohrával vítr na jeho hlavním stěžni - patřící do kategorie malých státních křižníků. Louis Clodion a Tony Renault by byli šťastni, kdyby jej mohli pozdravit a přijmout jeho pozdrav. Ale nejmenší vzdálenost, která dělila obě lodi, byla díky manévru Harryho Markela dobrou míli, a proto nebylo na místě vztyčit vlajku.
Pokud se týká křižníku, který plul plnou parou na severozápad, zdálo se, že míří na některý z ostrovů Antil. Bylo ostatně možné, že se ubírá do některého z jižních přístavů Spojených států amerických, například Key Westu na konci Floridy, kde se zastavují lodi všech národností.
Ostatně křižník brzy zanechal Alerta za sebou a před západem slunce z něho na obzoru zmizel poslední dým.
„Šťastnou cestu," řekl John Carpenter, „také máme to potěšení, že se už nikdy nesetkáme… Nerad pluji v doprovodu válečných lodí…"
Právě jako já se nerad nacházím mezi strážníky…!" připojil Corty. „Ti lidé vypadají, jakoby se nás ptali, odkud přicházíte a kam jdete, a není vždy záhodno jim to povědět."
Ostrov St. Bartholomew - jediný, který vlastní v Západní Indii Švédsko - leží na konci řady, kterou tvoří anglický ostrov Anguilla a francouzsko-holandský ostrov St. Martin. Jak bylo řečeno, postačilo by, aby se mořské dno zvedlo asi o osmdesát stop, aby všechny tři ostrovy splynuly v jediný, jehož celková délka by obnášela sedmdesát pět kilometrů. Nuže, při těchto mořských dnech sopečné povahy by nebylo divu, kdyby toto zvednutí v budoucnosti nastalo.
A při té příležitosti poznamenal Roger Hinsdale, že by se toto zvednutí mohlo rozšířit na celé Antily, jak na Návětrné ostrovy, tak na Závětrné ostrovy. Což kdyby se ovšem v době ještě velmi vzdálené tyto ostrovy navzájem spojily a utvořily by jakousi rozlehlou pevninu od ústí Mexického zálivu, která by snad dokonce splynula s americkou pevninou?… V jakých poměrech by se pak ocitla, kdyby tam Anglie, Francie, Holandsko a Dánsko chtěly udržet svou národní vlajku?…
Zcela pravděpodobně by zakročil princip Monroeovy doktríny, aby zjednal shodu mezi mocnostmi, tím že by otázku rozřešil ve prospěch Spojených států. Amerika Američanům a jen Američanům! Brzy by připojili novou hvězdu k těm padesáti, které se tehdy pyšnily na praporu Unie!
Pokud se týká ostrova St. Bartholomew, ten by se měl pro své velmi malé rozměry nazývat vlastně jen ostrůvkem, neboť jeho délka nepřevyšovala tři a půl francouzské míle a plocha obnášela jedenadvacet čtverečních kilometrů.
St. Bartholomew byl chráněn tvrzí Gustav. Jeho hlavní město Gustavia, město malé důležitosti, by mohlo získat na významu, neboť leželo na místě důležitém pro pobřežní plavbu mezi malými Antilami těchto končin. Tam se před devatenácti lety narodil Magnus Anders, jehož rodina se před patnácti lety usadila v Goteborgu ve Švédsku.
Tento ostrov byl střídavě chráněn různými vlajkami. Od roku 1648 do roku 1784 byl francouzský. Potom jej Francie postoupila Švédsku výměnou za povolení skladiště na Kattegatu v Goteborgu a za některé jiné politické výhody. Avšak ačkoliv se stal skandinávským následkem této smlouvy a kdysi byl osídlen Normany, zůstal francouzský svými aspiracemi, svými zálibami, svými mravy a je pravděpodobné, že jím bude vždy.
Když zmizelo slunce za obzorem, nebylo St. Bartholomew ještě vidět. Protože ležel nanejvýš ještě asi dvacet mil odtud, nebylo pochyb, že u něho Alert zakotví na úsvitě, ačkoliv vítr utichl večer a ačkoliv se v noci mohlo plout jen pomalu. Nicméně již ve čtyři hodiny ráno opustil mladý Švéd svou kajutu a vyšplhal se až do ráhnoví bramového stěžně. Magnus Anders prý chtěl ohlásit svůj ostrova spatřil krátce před šestou hodinou hlavní vápencový masiv, který jej ovládá uprostřed výškou tři sta deset metrů. Pak zvolal: „Země!…" hlasem tak zvučným, že se jeho druhové vyřítili na palubu.
Alert ihned zamířil k západnímu pobřeží St. Bartholomew, tak aby se ocitl před přístavem Carenage, hlavním, či lépe řečeno, jediným na ostrově.
Ačkoliv se vítr zmírnil a bylo nutno lavírovat, plul trojstěžník dost rychle a tou měrou, jak se pohyboval vpřed, shledával, že vody jsou klidnější.
Krátce po sedmé hodině zřetelně spatřili na pahorku skupinu několika lidí v místech, kde osada vztyčovala vlajku se švédskými barvami.
„To je pravidelný obřad každého rána," prohlásil Tony Renault, „a švédská vlajka bude pozdravena ranou z děla…"
„Divím se," poznamenal Magnus Anders, „že se to už nestalo!… Obyčejně se to stává při východu slunce a nyní je slunce již tři hodiny nad obzorem!"
Tato poznámka byla správná a celkem bylo možné se tázat, jestli je to skutečně zmíněný obřad.
Přístav Gustavia poskytoval lodím o ponoru dva až tři metry výtečné kotviště, chráněné mělčinami, o něž se tříštilo vlnobití ze širého moře.
Pozornost mladých cestujících upoutala nejdříve přítomnost křižníku, který potkali včera. Kotvil uprostřed přístavu, ohně zhasnuty, plachty svinuty jako loď, která se chce po jistou dobu zdržet. To potěšilo Louise Clodiona a Tonyho Renaulta, kteří si slibovali, že se odeberou na loď, když si budou jisti, že tam budou dobře přijati. Avšak pohled na tento křižník byl velmi nepříjemný Harrymu Markelovi i jeho kumpánům a možná, že je též znepokojoval.
Alert byl už jen asi čtvrt míle od přístavu a i kdyby chtěl, jaký důvod by mohl udat Harry Markel, aby tam nevpluli, protože St. Bartholomew byl jednou ze zastávek podle cestovního plánu?… I když se mu to nelíbilo - i když sám méně znepokojen nežli John Carpenter a ostatní - učinil obrat, aby vplul do soutěsky, když v tom zazněla rána z děla. Zároveň byla na pahorku vztyčena vlajka.
Jaké bylo jejich překvapení - překvapení, které se u Magnáše Anderse změnilo v úžas - když jeho druhové a on poznali, že to nejsou barvy švédské, nýbrž trojbarevná francouzská vlajka!

Pokud se týká Harryho Markela a mužstva, i když ti jevili jisté překvapení, co jim záleželo na tom, je-li to vlajka té či oné země?…
Znali jen jedinou, černou pirátskou vlajku, tu, pod níž bude plout Alert, až se bude potulovat končinami Tichého oceánu!
„Francouzská vlajka!…“ zvolal Tony Renault.
„Francouzská vlajka?…“ opáčil Louis Clodion.
„Cožpak se kapitán Paxton zmýlil,“ poznamenal Roger Hinsdale, „a zavezl nás omylem na Guadeloupe nebo Martinique?“
Harry Markel se omylu nedopustil. Alert právě opravdu dorazil k St. Bartholomew a tři čtvrtě hodiny po té zakotvil v přístavu Gustavia.
Magnus Anders tím byl velmi sklíčen. Až dosud na ostrovech St. Thomas, Sv. Kříž a St. Martin viděli Dánové a Francouzi vlát vlajku své vlasti a ten den, kdy on měl vkročit do švédské osady, tam už švédská vlajka nevlála…
Všechno se vysvětlilo. Ostrov St. Bartholomew byl právě postoupen Francii za obnos dvou set sedmdesáti sedmi tisíc pěti set franků.
Tento postup byl schválen osadníky, kteří byli téměř vesměs normanského původu a ze tří set jedenapadesáti hlasů se vyslovilo tři sta padesát pro připojení.
Ubohý Magnus Anders se tomu ovšem nemohl vzepřít a byly zajisté vážné důvody, které přiměly Švédsko zříci se své jediné državy v Západní Indii. Proto mohl jen statečně čelit osudu a potom se naklonil k uchu svého přítele Louise Clodiona a řekl:
„Celkem vzato, pokud bylo nutné, aby přešel pod jinou vlajku, je nejlepší, že tato vlajka je vlajka francouzská!“

Díl druhý

I. KAPITOLA
Antigua

Nebylo třeba se obávat, že se toto vyvlastnění St. Bartholomew ve prospěch Francie, která zbavila Švédsko jeho jediné antilské osady, bude opakovat i u ostrova Antigua v neprospěch Spojeného království. Když Magnus Anders nezastihl svůj rodný ostrov již pod skandinávským označením, najde Hubert Perkins svůj v osadním držení Velké Británie.
Anglie se nevzdává ráda svých držav, má dlouhé zuby a je spíš náchylná jak z pudu tak z prospěchářství zmocnit se jiných držav, ať ostrovních, nebo na pevnině. Ona ostatně držela a drží dosud většinu Západní Indie a kdo ví, zda budoucnost neukáže ještě některou jinou, chráněnou vlajkou britských ostrovů?…
Avšak Antigua vždycky nenáležela lačnému Albionu. Zprvu byla obývána Indiány Kariby a to až do počátku 17. století, potom upadla do rukou Francouzů.
Ale důvod, který přinutil domorodce opustit ji, přinutil také Francouze po několikaměsíční okupaci vrátit se na ostrov St. Christoph, odkud přišli. Ostrovu Antigua moc chybí řeky. Sotva tam najdete jezírka, oživovaná nakrátko dešťovou vodou. Nuže, pro potřeby osady by bylo nutné zbudovat na zachycení této vody objemné cisterny.
To pochopili a učinili Angličané r. 1632, když se usadili na tomto ostrově. Tyto nádrže byly zřízeny za nejvýhodnějších podmínek. Venkov mohl být bohatě svlažován a protože se půda hodila k pěstování tabáku, věnovali se plantážníci hlavně tomuto pěstování - což zabezpečilo rozkvět ostrova.
Roku 1668 vypukla válka mezi Anglií a Francií. Výprava, sestavená na Martinique, odplula na Antiguu. Útočníci zničili plantáže, odvedli černochy a po celý rok byl ostrov tak pustý, jakoby nikdy neměl ani jediného obyvatele.
Bohatý osadník z Barbadosu, plukovník Coddington, nechtěl, aby práce, provedené na ostrově, vyšly nazmar. Odebral se tam s mnoha lidmi, přivolal osadníky a začal vedle tabáku pěstovat cukr, vrátil tím ostrovu jeho bývalý rozkvět.
Plukovník Coddington byl potom jmenován generálním velitelem všech Povětrných ostrovů, které byly podřízeny Anglii. Jako energický administrátor uspíšil veliký rozmach zemědělství a obchodu anglických osad a tento rozmach po něm neměl ochabnout.
Svým příchodem na Alertovi, měl spatřit Hubert Perkins Antiguu právě tak kvetoucí jako onoho dne, kdy ji opustil před pěti lety, odebíraje se do Evropy za vzděláním.
Vzdálenost mezi St. Bartholomew a Antiguou není delší než sedmdesát až osmdesát mil. Avšak když Alert vyplul na širé moře, zdrželo jeho plavbu trvalé bezvětří, po kterém následoval dost slabý vítr. Minul St. Christoph, ostrov, o nějž se přely Anglie, Francie a Španělsko a jehož Utrechtský mír r. 1713 odevzdal definitivně Angličanům. A jméno Christoph má po Kolumbovi, který jej objevil po Desiradě, Dominice, Guadeloupe a ostrovu Antigua. Je to podpis velikého janovského mořeplavce na této nádherné stránce Západní Indie.
St. Christoph, který měl tvar kytary a domorodci ho nazývali „úrodným“, byl pro Francouze a Angličany „matkou Antil“. Mladí cestující se nemohli vynadivit jeho přírodním krásám, když pluli podél pobřeží ve vzdálenosti ani ne čtvrt mÍle. Saint Kitts, jeho hlavní město, leží u paty Opičí hory na západním břehu zátoky mezi zahradami a palmovými háji. Sopka, jejíž jméno Misery bylo zaměněno jménem Liberty od osvobození otroků, zvedá do výše patnácti set metrů svou hmotu, z jejíž boků vystupují chumáče sirných výparů. Ve dvou vyhaslých kráterech se zachycují deště, které zabezpečují úrodnost ostrova. Rozkládá se na ploše sto sedmdesát šest čtverečních kilometrů; jeho obyvatelstvo čítalo asi třicet tisíc lidí a pěstovala se tam hlavně cukrová třtina, jejíž cukr byl první jakosti.
Jistě by bývalo velmi příjemné pobýt čtyřiadvacet hodin na St. Christophu, navštívit jeho pastviny a kultury. Ale vedle toho, že si to Harry Markel nikterak nepřál, bylo nutné dbát na cestovní plán a opravdu, žádný z rodáků Antilian

School nebyl rodákem z tohoto ostrova.
Ráno 12. dubna byl Alert ohlášen semafory Antiguy, kterou tak pojmenoval Kryštof Kolumbus na památku jednoho z valladolidských kostelů. Nebylo možné ji spatřit na velikou vzdálenost, neboť má jen prostřední výšku a její nejvyšší bod nepřesahuje výšku dvou set sedmdesáti metrů. Pokud se týká rozměrů Antiguy, jsou poměrně značné v přirovnání k ostatním Antilám; mají totiž rozlohu dvě stě sedmdesát devět čtverečních mil.
Když spatřil britskou vlajku u vchodu do přístavu, pozdravil ji Hubert Perkins mohutným hurá, do něhož se mísilo hurá jeho druhů.
Alert přirazil k ostrovu na severním pobřeží, kde ležel přístav a město.
Harry Markel tyto končiny dobře znal. Proto si nevyžádal služby lodivoda. Jakkoliv byl přístup do zátoky obtížný, vnikl do ní odvážně, Fort James minul vlevo, předhoří Lobloly vpravo a zakotvil tam, kde lodi, které nemají ponor větší než čtyři až pět metrů, nacházejí výtečné kotviště.
V pozadí této zátoky se objevilo hlavní město Saint John, v němž žilo šestnáct tisíc obyvatel. Toto město s ulicemi jako šachovnice, které se protínají v pravém úhlu, mělo příjemný vzhled a leželo v zeleni uprostřed nádhery horkého zeměpásu.
Sotva se Alert objevil v ústí zátoky, oddělil se od přístavního můstku člun a hnán čtyřmi vesly, zamířil k trojstěžníku.
Je zcela pochopitelné, že Harry Markel a jeho kumpáni pocítili v té chvíli nový nepokoj, celkem dost oprávněný.
Cožpak se nemohli obávat, že se anglická policie dozvěděla o krvavém dramatu, jehož jevištěm byl Alert ve Farmarském zálivu, že byly nalezeny ostatní mrtvoly, možná i mrtvola kapitána Paxtona?… A pak - kdo je muž, který koná jeho funkci na Alertu?…
Všichni se brzy upokojili. Tento člun přivážel rodinu mladého cestujícího. Jeho otec, matka a obě malé sestřičky neměli trpělivost vyčkat, až vystoupí z lodi. Už několik hodin očekávali loď a vstoupili na ni ještě dříve, nežli Alert zcela zakotvil a Hubert Perkins padl rodičům do náruče.
Ostrov Antigua byl v administračním ohledu hlavním místem prezidentství, které obsahovalo ještě sousední ostrovy Barbudu a Redondu. Zároveň mělo hodnost hlavního místa ve skupině anglických Antil, sloučených pod jménem Lieward Islands, což značí Návětrné ostrovy, od Virgin Islands po Dominiku.
Na ostrově Antigua sídlil guvernér, představitelé výkonné a zákonodárné rady, jmenovaní z poloviny korunou, z poloviny volení. Je nutné zaznamenat, že v ní bylo méně voličů nežli funkcionářů. Jak bylo tedy patrné, nebylo toto složení voličských sborů vlastní jen francouzským osadám.
Pan Perkins, jeden z členů výkonné rady, pocházel od starých osadníků, kteří následovali plukovníka Coddingtona a jeho rodina nikdy ostrov neopustila. Když doprovodil syna do Evropy, vrátil se do svého sídla na ostrově.
Představování proběhlo jak se sluší hned, jakmile Hubert Perkins objal svého otce, matku a sestřičky. Panu Horatiovi Pattersonovi se dostalo stisku ruky od pana Perkinse jako prvnímu a jeho mladí svěřenci byli poctěni rovněž tak. Ale poklony paní Perkinsové vynesly mentorovi kvetoucí zdraví cestujících Alerta - část z těchto poklon však považoval mentor za svou povinnost přenechat kapitánu Paxtonovi.
Harry Markel je ostatně přijal s obvyklou chladností. Potom pozdravil a odebral se na příď, učinit opatření k zakotvení.
Pan Perkins se otázal nejdříve pana Pattersona, jak dlouho potrvá zastávka u ostrova.
„Čtyři dny, pane Perkinsi," prohlásil pan Patterson. „Naše dny jsou sečteny, jak se obecně říká o lidském životě, a jsme podřízeni programu, od něhož se nesmíme odchýlit."
„To je velmi krátká doba," poznamenala paní Perkinsová.
„Zajisté, drahá," odpověděl pan Perkins, „leč trvání cesty je omezeno a na programu máme ještě několik Antil…"
„Ars longa vita brevis," (Umění trvá dlouho, život krátce) připojil pan Patterson, který uznal za vhodné přidat při této příležitosti toto latinské přísloví.
„Ať je to jakkoliv," řekl pan Perkins, „pan Patterson a přátelé mého syna budou za svého pobytu zde mými hosty…"
„Pane Perkinsi," poznamenal do toho Roger Hinsdale, „je nás deset…"
„A zajisté," připojil pan Perkins, „by můj příbytek byl příliš malý, než aby vás všechny pojal, mladí přátelé!… Najmeme tedy pokoje v hotelu a jíst budete u našeho stolu."
„V tom případě," navrhl Louis Clodion, „by snad bylo lepší zůstat na Alertu mimo Huberta, pane Perkinsi?… Ve dne budeme náležet plně vám od východu do západu slunce."
Tato kombinace byla nejlepší a pan Patterson ji schválil. Avšak Harry Markel by si zřejmě přál, aby se cestující ubytovali na zemi. Loď by byla méně vystavena návštěvám, jejichž příchodu se stále obával.
Mimoto byl kapitán rovněž pozván k rodinnému stolu v obydlí pana Perkinse. Jako obyčejně se omluvil a Hubert dal svému otci na srozuměnou, že veškeré naléhání je zbytečné.
Když člun odvezl Huberta, začali cestující uvádět do pořádku své záležitosti a napsali několik listů, které s sebou měl vzít večer poštovní parník do Evropy. Z nich je nutno uvést nadšenou zprávu pana Horatia Pattersona, kterou obdrží paní Pattersonová asi za dvacet dní. Jeden list byl poslán řediteli Antilian School, 213 Oxford Street, Londýn, Velká Británie a pan Julian Ardagh v něm měl najít jak přesné tak i důkladné informace o stipendistech paní Kathleen Seymourové.
Zatím končil Harry Markel své obraty, dbajíce jako při dřívějších zastávkách na to, aby Alert zakotvil uprostřed přístavu. Lidem, kteří dopraví cestující na pevninu, nebude dovoleno vystoupit na břeh. On sám půjde na zemi pouze v den připluti a v den odplutí, aby vyřídil náležité formality v námořní kanceláři.
K jedenácté hodině byl přichystán veliký člun.
Dva lodníci u vesel a Corty u kormidla dopravili hosty pana a paní Perkinsový na nábřeží.
Čtvrt hodiny na to seděli všichni u bohatě prostřeného stolu v komfortním příbytku v horní čtvrti a hovor byl zaveden na příhody po cestě.

Jako pětačtyřicátník byl pan Perkins, jehož vousy a vlasy šedivěly, důstojného chování, sympatického zevnějšku, upřímného pohledu dokonalé vlastnosti, které se jednoho dne jistě objeví i u jeho syna. Nikdo v osadě nebyl váženější nežli on, třeba jen pro služby, které konal jako pravá ruka výkonné rady. Byl zároveň mužem majícím vkus a velmi zkušený ve všem, co se týkalo historie Západní Indie, a mohl panu Horatiovi Pattersonovi podat v tomto ohledu přesné informace a autentické důkazy. A buďte si jisti, že ten by si neodepřel uchýlit se k panu Perkinsovi a obohatit tak svůj cestovní zápisník, který vedl právě tak řádně jako své účetní knihy.
Paní Perkinsové, rodilé kreolce, šlo na čtyřicátý rok. Tato roztomilá, úslužná, lidumilná paní, se věnovala plně výchově svých dvou dcerušek, Betty a Mary, starých deset a dvanáct let. Lze si představit radost, kterou měla ta výtečná matka, když opět spatřila svého syna, když ho stiskla v náručí po jeho čtyřleté nepřítomnosti. Avšak, jak bylo řečeno při snídani, blížila se chvíle, kdy se Hubert vrátí na Antiguu, kterou jeho rodina nikdy nechtěla opustit. Za rok se dovrší jeho čas na Antilian School.
„Budeme ho postrádat," prohlásil John Howard, který měl strávit ještě dvě léta v ústavu na Oxford Street, „Hubert je dobrý přítel…"
„Na něhož si zachováme výtečnou vzpomínku," připojil Louis Clodion.
„Kdo ví, nebudete-li mít příležitost setkat se s ním později?…" poznamenal pan Perkins. „Možná, že se někteří z vás, mladí přátelé, vrátí na Antily?… A až bude Hubert v obchodním závodě, oženíme jej…
„Co možná nejdříve," poznamenala paní Perkinsová.
„Hubert ženatý!…" zvolal Tony Renault. „Ah, to bych rád viděl!…"
„Eh, proč bys mi nešel za svědka?" odpověděl Hubert s úsměvem. „Nežertujte, mladíci," napomenul je vážně pan Patterson. „Základ celé společnosti, manželství, je nejúctyhodnější institucí tohoto světa."
V tomto ohledu nebylo možné se přít. Avšak paní Perkinsová začala přirozeně hovořit o paní Pattersonové. Požádala o zprávy o této paní. Mentor odpověděl s vybranou slušností. Brzy od ní dostane dopis, možná na Barbados, než vyplují na zpáteční cestu. A pak vyndal z kapsy fotografii, kterou měl neustále při sobě, a s jistou pýchou ji ukázal. „To je podobizna dobré a půvabné ženy," řekla paní Perkinsová. „A důstojné choti pana Horatia Pattersona," připojil pan Perkins. „Je družkou mého života," odpověděl pan Patterson, lehce dojat, „a vše, oč prosím nebesa, je, abych ji při návratu našel takovou, jakou je nyní…"
Kdo by mohl říci, co míní pan Patterson posledními slovy?… Pronesl je značně přitlumeným hlasem a nikdo jim nevěnoval žádnou pozornost.
Po snídani šli na prohlídku ostrova, pak na procházku okolím. Nicméně dopřáli si hodinu odpočinku v krásné zahradě vilky pod velikými stromy. Pan Perkins podal panu Pattersonovi zajímavé zprávy o zrušení otroctví na ostrově Antigua. R. 1842 prohlásila Anglie její osvobození a to zcela opačně, než se dělo v jiných osadách, bez přechodných opatření, aniž by černoši uvykli tomuto novému životu.
Akt ovšem ukládal jisté závazky, které měly zmírnit jeho účinek, ale černoši, téměř ihned vyproštění z těchto závazků, měli všechny výhody a všechny nevýhody úplné svobody.
Ovšem tato náhlá změna byla usnadněna situací pánů a otroků, kteří tvořili skutečné rodiny. Proto, ačkoliv aboliční akt rázem osvobodil čtyřiatřicet tisíc černochů, zatím co v osadě bylo jen 2000 bělochů, nevznikaly žádné výstřednosti, nevznikaly žádné násilné výjevy. Na obou stranách zavládla dokonalá shoda a osvobození si přáli jen zůstat na plantážích jako sluhové nebo dělníci. Je nutné připojit, že osadníci projevovali velikou péči o blahobyt bývalých otroků. Zabezpečili jim živobytí pravidelnou a výnosnou prací: zbudovali pro ně pohodlnější příbytky než chýše z antanu. Tito černoši, lépe odívaní, jedli, místo aby se živili pouze kořínky a nasolenými rybami, čerstvé maso a jejich výživa tím doznala šťastné zlepšení.
Byl-li výsledek výtečný pro barevné lidi, pak pro osadu byl neméně výtečný a její rozkvět narostl do velkých rozměrů. Výnosu veřejného majetku přibývalo, zatím co správních výdajů ubývalo ve všech směrech.
Za svých výletů po ostrově se pan Patterson a jeho svěřenci podivili při pohledu na pole, pozoruhodně obdělávaná. Jaká úrodnost byla na pláních z vrstvy vápence! Všude dobře udržované farmy, sledující veškerý pokrok zemědělství! Pamatujeme si, že na ostrově Antigua bylo málo vody, a proto bylo nutné zbudovat rozsáhlé cisterny na zachycování dešťové vody. V tom ohledu měl pan Perkins příležitost podotknout, že, pokud dali domorodci ostrovu jméno Yacama, „Řinoucí se", učinili to asi v ironickém smyslu. Nyní jeho nádrže dostačují pro různé potřeby města i venkova.
Zavodnění, rozumně sestavené, bylo provedeno ke všeobecné spokojenosti. Ostrovu zajišťovalo zdravé prostředí, zabezpečovalo jej do budoucna proti suchu, které již dvakrát, r. 1779 a 1784, přivodilo nezměrné pohromy. Osadníci se ocitli v postavení trosečníků, kteří už nemohou utišit muka žízně a když ne lidí, tedy aspoň zvířat na ostrově zahynuly tisíce.
To vypravoval pan Perkins a ne bez oprávněného uspokojení ukazoval svým hostům tyto cisterny, obsahující dva miliony pět set tisíc krychlových metrů, což znamenalo pro ostrov větší průměr, než u nejednoho velikého evropského města.
Výlety, podnikané pod vedením pana Perkinse, se neomezily pouze na okolí hlavního města. Ostatně byly vždy sestaveny tak, aby se cestující každý večer mohli vrátit na Alerta.
Tak turisté navštívili druhý přístav Antiguy, English Harbour, ležící na jižním pobřeží. Tento přístav, byl kdysi opatřen válečnými loděmi, kasárnami a arzenály, určenými k obraně Antiguy. Ve skutečnosti se skládal ze skupiny kráterů, jejichž niveau ponenáhlu kleslo a do nichž vnikla mořská voda.
V procházkách, hostinách a siestách v Perkinsově vile čtyři dny, stanovené pro zastávku, rychle uplynuly. Hned ráno se dávali na cestu a ač bylo v tu dobu veliké horko, chlapci jím příliš netrpěli. Potom, zatímco Hubert Perkins zůstal u rodičů, vraceli se jeho druhové na loď zotavit se po únavě v ložích kajut. Ostatně šuškal Tony Renault, že, nevrací-li se Hubert na loď s nimi, to proto, že je v tom cosi - například jeho sňatek s mladou kreolkou, a že se sňatek odbude před

odplutím do Evropy…
Smáli se těmto fantaziím a důstojný pan Patterson je bral zcela vážně.
Den před odplutím, 15. srpna, se Harry Markel polekal za následujících okolností.
Odpoledne přistál u lodi člun, jenž odrazil od anglické brigy Flag, která dorazila z Liverpoolu. Jeden z lodníků brigy vystoupil na palubu a přál si mluvit s kapitánem.
Bylo by velice nesnadné odpovědět mu, že se kapitán právě nenachází na lodi, protože od té doby, co Alert zakotvil, neopustil ho Harry Markel ani jednou.
Harry Markel pozoroval tohoto muže oknem své kajuty. Slyšel ho a střežil se ukázat se. Stejně ho neznal a nebylo pravděpodobné, že by on znal jeho. Ale bylo možné, že tento lodník plul někdy s kapitánem Paxtonem, velitelem Alerta, a nyní ho chtěl navštívit.
V tom spočívalo nebezpečí - nebezpečí všech zastávek - a skončí to teprve ten den, až Alert opustí Barbados a nebude muset přistát u žádného z Antilských ostrovů.
Corty přijal tohoto lodníka, jakmile vkročil na palubu.
„Chcete mluvit s kapitánem Paxtonem?…“ otázal se ho.
„Ano, příteli,“ odpověděl lodník, „pokud on velí Alertovi z Liverpoolu?…“
„Znáte ho?…“
„Ne, ale mám přítele, který se nachází v jeho mužstvu.“
„Ah, a jmenuje se?…“
„Forster… John Forster.“
Když zaslechl tato slova, vyšel Harry Markel, plně uspokojen, právě tak jako Corty.
„Jsem kapitán Paxton,“ řekl mu.
„Kapitáne…“ řekl mu lodník a zvedl ruku k čepici.
„Co chcete?…“
„Stisknout ruku příteli.“
„Jmenuje se?…“
„John Forster.“
Harry Markel měl v první chvíli chuť odpovědět, že se John Forster utopil v Yorské zátoce. Vzpomněl si však, že nešťastníka, jehož mrtvola vyplula na břeh, nazval Bobem. Ztráta dvou lodníků před odplutím by se zdála bezpochyby cestujícím Alerta podezřelá.
Harry Markel tedy pouze odpověděl: „John Forster na lodi není…“
„Není zde? …“ opáčil lodník, který byl velice překvapen. „A přece jsem si myslel, že ho zde najdu…“
„Není zde, říkám vám, či spíše už zde není…“
„Přihodilo se mu nějaké neštěstí?…“
„Onemocněl, když jsme měli vyplout a musel vystoupit z lodi.“ Corty se nemohl dost vynadivit duchapřítomnosti svého velitele. Avšak kdyby byl lodník Flaga znal kapitána Paxtona, asi by celá záležitost pro Harryho Markela a jeho kumpány dopadla špatně.
Lodník tedy jen řekl: „Díky, kapitáne!“ a sestoupil do člunu, velmi zarmoucen, že se neshledal s přítelem.
A když byl kus od lodi, zvolal Corty:
„Namouvěru, hrajeme zde velmi nebezpečnou úlohu!…“
„Možná, ale stojí za to!“
„Nevadí!… U všech čertů, Harry, raději bych byl už na širém Atlantickém oceánu!… Tam už bychom se nemuseli ničeho obávat…“ „To přijde, Corty… Zítra se Alert vydá opět na moře…“
„A odpluje?…“
„Na Guadeloupe, to je francouzská osada, která je pro nás méně nebezpečná, než anglická osada.“

II. KAPITOLA
Guadeloupe

Vzdálenost, která dělí Antiguu od Guadeloupe, nebo lépe řečeno od skupiny ostrovů tohoto jména, je jen sto až sto dvacet mil.
Za obyčejných okolností by Alert mohl být, podporován pasátními větry, když opustí přístav ráno 16. srpna, za čtyřiadvacet hodin u cíle.
Louis Clodion tedy mohl jen doufat, že již za úsvitu následujícího dne se na obzoru objeví první výšiny francouzských Antil.
Nebylo tomu tak. Bezvětří, či spíše slabý vítr zadržely plavbu lodi, i když rozvinula veškeré plachtoví. A také se dostali do krátkého a protivného vlnění přes nedostatečný vítr. To pocházelo z toho, že tato část ostrova, velmi otevřená širému moři, už nebyla chráněna ostrovy. Vlnobití, rušené několika protiproudy, se tříštilo, než dosáhlo Montserratských skal. I kdyby byl Alert býval podporován silným větrem, nebyl by se vyhnul prudkým otřesům této plavby. Z toho vyplývalo, že pan Horatio Patterson vyslovil jisté pochybnosti o účinku třešňových jader jako prostředku proti mořské nemoci.
Přesně vzato, Harry Markel by také mohl veplout za Montserrat, kde už bylo vlnobití méně silné. Ale mohl by se vystavit příliš častým setkáním s jinými loděmi, čemuž se chtěl rozhodně vyhnout. Mimo to by se cesta prodloužila asi o sto třicet mil. Bylo by nutné sestoupit až k jižnímu konci Guadeloupe, obeplout je a potom se vydat, možná proti větru, k Pointe-a-Pitre.
Guadeloupe se skládá ze dvou velikých ostrovů.

Západní ostrov je vlastní Guadeloupe; Karibové jej nazvali Curucuera. Oficiálně se nazývá Basse-Terre (Nížina), jakkoliv je její reliéf ze skupiny nejvyšší; toto jméno pochází spíš od její polohy vůči pasátním větrům.
Východní ostrov je na mapách zachycen jako Grande-Terre (Veliká země), ačkoliv jeho plošný obsah je menší nežli plošný obsah druhého ostrova. Celková rozloha obou ostrovů je šestnáct set tři čtvereční kilometry a má sto třicet šest tisíc obyvatel.
Basse Terre a Grande Terre jsou odděleny říčkou slané vody, jejíž šířka kolísá mezi třiceti až sto dvaceti metry a kterou mohou plout lodi o ponoru asi sedmi stop. Alert by tímto průchodem, který je nejkratší, mohl proplout za nejvyššího přílivu, a to by ještě opatrný kapitán neudělal. Proto Harry Markel zamířil na širé moře východně od souostroví. Tato plavba trvala čtyřicet hodin místo čtyřiadvaceti a teprve ráno 18. srpna se trojstěžník objevil v ústí zátoky, kam se vlévá solná říčka a v jejímž pozadí leží Pointe-a-Pitre.
Nejdříve musel proplout řadou ostrůvků kolem nádrží, které tvoří přístav a kam vede přístup úzkým a klikatým průlivem.
Pět let uplynulo od té doby, co rodina Louise Clodiona opustila Antily, mimo bratra jeho matky, který zůstal v Pointe-a-Pitre. S dětmi se rodiče usadili ve Francii, v Nantes, kde řídil pan Clodion veliký loďařský závod pro dálné cesty. Mladý Louis si tedy zachoval vzpomínku na svůj rodný domov, odkud odešel až v patnácti letech, a hodlal po něm provést své druhy.
Protože cestovali od východu, spatřil Alert nejdříve předhoří de la Grande-Vigie na Grande-Terre, nejsevernější z celého souostroví, pak předhoří des Gros-Caps, pak předhoří de L'Anse aux Loups, potom záliv St. Marguerrity a zcela na jihozápadním konci Grande Terre předhoří des Chateaux.
Louis Clodion mohl ukázat na východním pobřeží město Moule, třetí v osadě co do velikosti, s deseti tisíci obyvateli. Tam vyčkávají lodi s nákladem cukru na příznivé příležitosti k vyplutí na moře, které v těchto končinách působí takové pohromy.
Než obepluli předhoří na jihovýchodě Grande-Terre, shlédli cestující Desiradu, druhou francouzskou Antilu, první, která se ohlašuje na lodích, plujících z Evropy, a jejíž vrchol vysoký dvě stě sedmdesát osm metrů je vidět na velikou vzdálenost.
Desiradu minul po levé straně a potom plul Alert podél předhoří des Chateaux a odtamtud bylo možné spatřit na jihu jiný ostrov, Petite Terre, který je částí guadeloupského souostroví.
Avšak aby se celek přehlédl úplně, bylo by nutné sestoupit jižněji až k Marie Gaslante, o rozloze sto šedesát tři čtverečních kilometrů s počtem čtrnáct tisíc obyvatel a pak navštívili hlavní město Grosbourg, Saint Louis a Vieux Fort.
Konečně dále na západě téměř v téže šířce leží malé souostroví des Saintes, obydlené asi dvěma tisíci obyvatel a o rozloze čtrnáct čtverečních kilometrů. Skládá se ze sedmi zřetelných ostrovů nebo ostrůvků, nad nimiž převládá hora Chameau vysoká tři sta šestnáct metrů, a považuje se za nejzdravější sanatorium na Antilách.
Administrativně je Guadeloupe rozdělena na tři arrondissementy. Obsahují část St. Martin, která patří Francii vedle holandské části, ostrov St. Bartholomew, který Švédsko právě postoupilo Francii, les Saintes, závisející na arrondissementu Basse-Terre, hlavní město ostrova téhož jména, Desiradu, která závisí na arrondissementu Pointe-a-Pitre, Marie Gaslante, hlavní město třetího arrondissementu.
Tento osadní departement je ve společné radě zastoupen třiceti šesti zástupci a v parlamentě jedním senátorem a dvěma poslanci. Jeho obchod znamená číslici vývozu padesát milionů a dovozu třicet sedm milionů - je to obchod, který se koná téměř výhradně s Francií.
Pokud se týká místního rozpočtu - pět milionů franků - ten se uhrazuje poplatky za vývoz koloniálního zboží a daní, uvalenou na spotřebu lihovin.
Strýc Louise Oodiona, bratr jeho matky, pan Henri Barrand, byl jedním z bohatých a vlivných guadeloupských majitelů plantáží. Bydlel v Pointe-a-Pitre a měl rozsáhlé polnosti v okolí města. Jeho bohatství, taktní chování, velmi sdílná povaha, velmi sympatická osobnost a obvyklý rozmar mu činily přátele z každého, s kým se stýkal. Byl to šestačtyřicátník, veliký lovec, veliký milovník sportu, projížděl na koni své rozsáhlé plantáže, hotový venkovský šlechtic, pokud lze toho názvu užít o osadníkovi Antil; navíc starý mládenec, strýc s dědictvím, „strýc z Ameriky“, s nímž mohli počítat jeho synovci a neteře.
Lze uhodnout, s jakou radostí a vzrušením sevřel do náruče Louise Clodiona, když dorazil Alert.
„Buď vítán, drahý Louisi,“ zvolal, „a jaké štěstí, že tě vidím opět po pětileté nepřítomnosti!… Změnil jsem se tak jak ty, stal se ze mě stařec, zatímco z tebe se stal mladý muž, dobrá!…“
„Strýčku,“ tvrdil Louis Clodion nadšeně, „jste stále stejný!“
„To je výtečné!“ pokračoval pan Barrand a obrátil se k cestujícím, shromážděným na vrchní palubě. „Buďte vítáni i vy, mladí přátelé mého synovce, a buďte si jisti, že osada je velmi potěšena, když může uvítat chovance Antilian School!“
Potom ten výtečný muž stiskl všechny ruce, které mu byly podány a obrátil se k Louisovi:
„Co otec, matka, děti…, vede se všem dobře tam v Nantes?…“ „Všem, strýčku, ale měl jste si sám vyžádat od nich zprávy…“
„Opravdu, dostal jsem předevčírem od sestry list. Smala se těší výtečnému zdraví!… A doporučují mi, abych tě dobře přijal… Pěkné doporučení od této drahé sestry!… Navštívím ji a její domácnost příští zimu…
„Ah, jakou radost nám uděláte, strýčku, neboť to už budou moje studie skončeny a bezpochyby budu v Nantes…“
„Ledaže bys byl zde, synovče, a sdílel můj život!… Mám v tom ohledu plány… Později uvidíme!“
V tom přistoupil pan Patterson, uklonil se obřadně panu Barrandovi a řekl:
„Dovolte mi, pane, abych vám představil své drahé svěřence…“
„Eh,“ zvolal plantážník, „to je… to musí být pan Patterson… Jak se daří, pane Pattersone?…“
„Co nejlépe po plavbě, která byla neustále trochu houpavá a kymácivá…
„Znám vás,“ přerušil ho pan Barrand, „jako znám všechny tyto žáky Antilian School, jehož jste almužníkem.“

„Pardon, pane Barrande, hospodářem…“
„Hospodář a almužník je totéž!“ odpověděl plantážník s veselým výbuchem smíchu. „Onen vede účty pro tento, tento pro onen svět!… A vede-li se účetnictví řádně…“
Tak mluvil pak Barrand a přitom přecházel od jednoho k druhému a nakonec stiskl ruku pana Horatia Pattersona tak silně, že, kdyby byl almužníkem, nemohl by mentor dva dny žehnat chovancům Antilian School!
A hovorný osadník pokračoval:
„Připravte se k vystoupení z lodi, přátelé!… Ubytujete se všichni u mne!… Můj dům je veliký a kdyby vás bylo stokrát víc, nevyjedli byste moje plantáže… I vy doprovodíte tyto mladé lidi, pane Pattersone… a také vy, chcete-li, kapitáne Paxtone!…“
Toto pozvání bylo zamítnuto jako vždycky. Avšak pan Barrand nenaléhal, protože se nerad opakoval.
„Avšak, pane Barrande,“ poznamenal pak mentor, „děkujeme vám z plna hrdla za pohostinství, nabídnuté s takovou… jak bych se vyjádřil?…“
„Nevyjadřujte se… Bude to lepší, pane Pattersone.“ „Kdybychom vám měli být na obtíž…“
„Mně být na obtíž… mně?… Cožpak vypadám jako člověk, jemuž je někdo na obtíž?… Ostatně, chci to!“
Proti této velitelské formuli nezbylo než uposlechnout.
Potom, když pan Patterson chtěl představit cestující podle všech pravidel, zvolal plantážník:
„Ale já znám všechny chlapce!… Noviny přinesly jejich jména a vsadím se, že se nezmýlím!… Podívejte, toto jsou Angličané, Roger Hinsdale, John Howard, Hubert Perkins… a stýkal jsem se s jejich rodinami na ostrovech St. Lucy, Dominica, Antigua…“
Třem Angličanům mohlo jen zalichotit toto prohlášení.
„A pak,“ pokračoval pan Barrand, „tento veliký blondýn je Albert Leuwen ze St. Martin…“
„Výborně, pane,“ odvětil mladý Holanďan a smekl.
„A tito dva chlapíci s dobrými tvářemi, kteří stojí opodál, to je Niels Harboe ze St. Thomas a Axel Wickborn ze Sv. Kříže… Vidíte, že se nezmýlím ani při jednom!… A ty, malý, s tím živým pohledem, jenž nemůžeš ani na okamžik setrvat na témže místě, nechť mně ďábel vezme, nemáš-li žíly plné francouzské krve.“
„Do poslední kapky,“ prohlásil Tony Renault, „ale narodil jsem se na ostrově Martinique…“
„Nuže… chybil jsi…“
„Jakže… chybil jsem?…“
„Ano! Narodí-li se Francouz na Antilách, má se narodit na Guadeloupe a ne jinde, neboť Guadeloupe… je Guadeloupe!…“
„Člověk se narodí, kde může!…“ zvolal Tony Renault a propukl ve smích.
„Dobře odpovězeno, šprýmaři,“ řekl pan Barrand, „a nemysli si, že se proto na tebe budu hněvat…“
„Aby se někdo hněval na Tonyho,“ řekl Louis Clodion, „to není možné!“
„A rovněž si nemyslete,“ pokračoval plantážník, „že chci podceňovat Martinique, Desiradu nebo ostatní francouzské ostrovy! Ale konečně jsem z Guadeloupe a tím je řečeno vše!… Pokud se týká onoho velikého secca tamhle s plavými vlasy… tak je to zajisté Magnus Anders…“
„Je to on, strýčku,“ odpověděl Louis Clodion, „a když jsme dorazili k St. Bartholomew, nenašel už svůj ostrov, neboť ten již nepatřil Švédsku …“
„Opravdu,“ řekl pan Barrand, „dozvěděli jsme se o tom z novin… Švédsko nám přenechalo svou osadu!… Nuže, Andersi, není třeba se proto příliš rmoutit!… Budeme s vámi zacházet jako s bratrem a nakonec poznáte, že Švédsko nemá lepší přítelkyni, než je Francie…“
Takový byl pan Henri Barrand, strýc Louise Clodiona. Hned při tomto první setkání ho mladí cestující poznali, jako by na jeho plantážích žili od narození.
Než odešel, připojil pan Barrand:
„V jedenáct hodin je snídaně… dobrá snídaně pro všechny!… Slyšíte, pane Pattersone?… Nepřipustil bych desetiminutové opoždění.“
„Spolehněte se, pane, na moji dochvilnost,“ odpověděl pan Patterson.
Pan Barrand s sebou do člunu vzal synovce, který jej dopravil na loď, když Alert dorazil.
Basse Terre má možná podmínky lepší než Pointe-a-Pitre. Leží při ústí Riviere-aux-Herbes, u nejzazšího výběžku ostrova, a možná, že vzbuzuje živěji obdiv návštěvníků svými domy, rozloženými amfiteatrálně, pěknými pahorky, které ji obklopují. Nicméně je pravděpodobné, že pan Henri Barrand to neuznával, neboť stavěl-li Guadeloupe jako první ostrov francouzských Antil, potom stavěl Pointe-a-Pitre jako první město Guadeloupe. Nerad si však připomínal, že Guadeloupe kapitulovala r. 1759 před Angličany, že přešla pod anglickou nadvládu v r. 1794 a 1810 a definitivně byla Francii vrácena teprve mírem z 30. května 1814.
Ostatně Pointe-a-Pitre si zasluhovala návštěvu mladých cestovatelů. Pan Barrand dovedl uplatnit její krásy s přesvědčivostí, která na ně dokázala přejít. Byl to předmět zvláštní vycházky a jeho hosté projeli městem na povozech, daných jim k použití. Za čtvrt hodiny dorazili k obydlí Rose Croix, kde je očekávali Louis Clodion a jeho strýc.
Ve velké jídelně této nádherné vily je očekávala výtečná snídaně, spíše důkladná nežli vybraná. A jak se na ni vrhla tato vyhladovělá mládež: byly tam celé čtvrti masa, ryby a zvěřina, zelenina, kterou dodaly plantáže, ovoce, natrhané ze stromů ve štěpnicích a káva první jakosti! A stálé vychvalování Guadeloupe a zvláště Pointe-a-Pitre s četnými přípitky a zdravicemi, pronášenými nevyčerpatelným Amphitryonem (v řecké báji syn tiryntského krále Alkaia), jemuž bylo třeba je oplácet.
Nicméně, ať tomu bylo jakkoliv, příroda učinila pro Basse- Terre více nežli pro Grande-Terre. Byla to krajina hornatá, které sopečné síly dodaly malebné vzezření, Grosse Montague, vysoká sedm set dvacet metrů, tři Manilly, které ji

převyšují o padesát, Karaiba, která dosahuje téměř téže výšky, pak uprostřed proslulá Soufriere, jejíž nejvyšší vrchol ční téměř do výše patnácti set metrů.
A jak by se mohla Grande-Terre přirovnávat k této krajině, tak bohaté na přírodní krásy, k tomuto malému antilskému Švýcarsku - ne-li jen v bohaté fantazii pana Barranda?… Byla to krajina plochá, řada málo zvýšených planin, kam až zrak dosáhl. Ostatně byla pro zemědělství neméně příznivá nežli její sousedka.
Proto učinil pan Horatio Patterson tuto zcela správnou poznámku: „Nechápu, pane Barrande, že právě tuto Basse-Terre ukoval strašlivý kovář Vulkán na své mytologické kovadlině - je-li přípustná tato metafora…“
„Při sklenici vína je všechno přípustné, pane Pattersone!…“ odvětil plantážník, zvedaje sklenici.
„Divím se, řekl bych,“ pokračoval mentor, „že tato Basse-Terre byla ušetřena otřesů, zatímco Grande Terre, vyšlá spíše z lichotné Neptunovy ruky, je jim zvláště vydána napospas…“
„Dobrá poznámka, pane hospodáři!“ odpověděl pan Barrand. „Ovšem tyto převraty měly stihnout Basse-Terre a ne Grande- Terre, neboť ano, spočívá jako hrnec na krbu, v němž hoří!… A přece z obou ostrovů trpěl náš více?… Co chcete?… Příroda se dopouští takových omylů a protože tu člověk nemůže nic pořídit, je nutné je přijmout. Proto opakuji, prosím vás, abyste mě doprovodili při posledním přípitku: na zdraví Grande-Terre, na rozkvět Pointe-a- Pitre…“
„A na počest našeho velkomyslného hostitele!“ připojil pan Patterson.
Ostatně tato přání již byla uskutečněna. Pointe-a-Pitre vzkvétala od svého založení stále přes útoky a invaze, které pustošily ostrov, přes požáry, jejichž obětí bylo město, přes strašlivé zemětřesení r. 1843, které si za sedmdesát vteřin vyžádalo pět tisíc obětí. Z města zbylo jen několik kusů zdí a průčelí kostela s orlojem, který se zastavil v deset hodin třicet pět minut odpoledne. Tato katastrofa se rozšířila na město Moule, na městečka Saint-Francois, Saint-Anne, Port Louis, Saint-Rose, na Bertrandův záliv, na Joinvi11e a dokonce i na Basse-Terre, nicméně zpustošenou méně nežli Pointe-a-Pitre. Zakrátko po té byly opět zbudovány nízké a oddělené domy. Nyní jsou sloučeny železnice, rozbíhající se paprskovitě z hlavního města, s cukrovary a jinými průmyslovými závody. A pak na všech stranách strmí blahovičníkové lesy, které stravují vlhkost půdy a zabezpečují dokonalou zdravost.
Jakou radost učinili všichni tito hosté svému hostiteli, když navštívili jeho panství, tak pozoruhodně udržované a na které byl tak hrdý! Díky důmyslně provedené zavlažovací soustavě slibovaly rozsáhlé sady cukrové třtiny vydatnou sklizeň.
Kávové plantáže, jimž se tak dobře dařilo na březích ostrova mezi dvěma sty a šesti sty metrů výšky, jak opakoval pan Barrand, plodily kávu, která předčila kávu z ostrova Martinique. Pak se procházeli poli kolem příbytku, pastvinami, které vodní síť udržuje ve svěží zeleni, bohatými lány aloe a plantážemi bavlníků, které mají dosud omezený význam, ale o jejichž úspěchu není pochyb, poli tabákovými, vyhraženými místní spotřebě a jejichž plodina podle slov ctihodného plantážníka se vyrovná kterémukoliv jinému antilskému tabáku; konečně poli maniokovými, batatovými, yamovými, štěpnicemi, kde byla hojnost ovocných stromů nejlepších druhů.
Je samozřejmé, že pan Barrand měl ve službách svobodný personál, hluboce mu oddaný, který by se raději vzdal všech výhod osvobození spíš, než by opustil panství Rose Croix.
Nicméně, jakkoliv byl výjimečný, nebyl by strýc Louise Clodiona chtěl připravit cestující Alerta o rozkoš navštívit některá zajímavá místa vlastní Guadeloupe, sousedky na západě. Proto dva dny po jejich příjezdu, 20. srpna, schválně najal parní člun, který na cestující čekal v přístavu Pointe-a-Pitre a dopravil je na Basse Terre na jižním pobřeŽÍ.
Jakkoliv bylo hlavním politickým místem souostroví, zaujímalo Basse-Terre teprve třetí místo mezi městy osady. Avšak, třebaže to pan Barrand nechtěl připustit, nemohlo k němu být přirovnáno žádné jiné město. Leželo při ústí Riviere-aux-Herbes, a rozkládalo se amfiteatrálně na návrší; jeho domy byly seskupeny mezi velkolepými stromy, vily byly roztroušeny po okolí a byly ustavičně osvěžovány zdravými vánky ze širého moře. Když chlapce na tomto výletu neprovázel jejich hostitel, aspoň Louis Clodion, který znal Basse-Terre, plnil podivuhodně úlohu průvodce. Ani na botanickou zahradu, která byla po Antilách proslulá, ani na Jacobovo sanatorium nezapomněli.
Tak uplynuly ty čtyři dny v procházkách a výletech, které nenechaly ani jedinou hodinu volnou. A jaké bohaté hody, a jaká vyhlídka, aspoň u pana Horatia Pattersona, byla na znetvoření a rozšíření žaludku, kdyby pobyt trval ještě o několik dní déle!… Ovšem nadešel okamžik k opětnému vyplutí. Tuto tak úslužnou, tak štědrou, tak srdečnou, slovem tak francouzskou pohostinnost najdou cestující Alerta zajisté i na ostrově Martinique. Přesto to nebude důvod, aby si nezachovali skvělé vzpomínky na Guadeloupe a upřímnou vděčnost za přijetí, jehož se jim dostalo od pana Henriho Barranda.
Nebylo ovšem třeba vyvolávat jeho žárlivost zmínkami o ostrově Martinique a ještě den před odplutím řekl panu Horatiovi Pattersonovi.
„Zlobí mě, že francouzská vláda, jak se zdá, nadržuje tomuto sokovi.“
„A jakápak je to přízeň, kterou jí věnuje?…“ zeptal se pan Patterson.
„Eh, mezi jiným,“ odpověděl pan Barrand, aniž se snažil zatajit svoji nespokojenost, „což nezvolila Fort-de-France za východiště linie svých transatlantických poštovních lodí?… Což mu bylo zcela přirozené, aby se jejich přístavištěm stala Pointe-a-Pitre?“
„Zajisté,“ odpověděl pan Patterson, „a mám za to, že Guadeloupané mají právo si stěžovat…“
„Stěžovat si,“ zvolal plantážník, „a kdo bude dbát na jejich stížnosti?..“
„Cožpak nemáte zástupce ve francouzském parlamentě?“
„Jednoho senátora… dva poslance…“ odpověděl pan Barrand, „a ti dělají všechno možné na uhájení zájmů osady!…“
„To je jejich povinnost,“ odpověděl mentor.
Večer 21. srpna doprovodil pan Barrand své hosty zpět na Alerta.
Potom naposledy políbil svého synovce, stiskl všem jeho druhům ruku a řekl:
„Hleďte, neučinili byste lépe, kdybyste strávili ještě týden na Guadeloupe, místo abyste šli na ostrov Martinique?“

„A můj ostrov?…“ zvolal Tony Renault.
„Tvůj ostrov, chlapče, neodpluje a vyhledáš jej při jiné cestě!“ „Pane Barrande,“ namítl pan Patterson, „vaše nabídka nás nekonečně dojímá… a děkujeme vám z celého srdce… Ale je nutné podřídit se programu paní Kathleen Seymourové…“
„Budiž… běžte tedy na Martinique, moji mladí přátelé!“ odpověděl pan Barrand. „A zvláště se mějte na pozoru před hady!… Jsou jich tam tisíce a dopravili je tam prý Angličané, než odevzdali ostrov Francouzi…
„Je to možné?…“ odpověděl mentor. „Ne, nikdy bych neuvěřil, že jsou moji krajané schopni takové zlomyslnosti…“
„To je historické, pane Pattersone, to je historické!“ řekl plantážník.
„A necháte-li se tam uštknout, provede to aspoň britský had…“
„Ať už britský nebo ne,“ prohlásil Louis Clodion, „budeme velmi opatrní, strýčku!“
„Abych nezapomněl,“ otázal se pan Barrand, když už už chtěl opustit loď, „máte dobrého kapitána?“
„Prvního řádu,“ odpověděl pan Patterson, „a můžeme s ním být zcela právem spokojeni… Paní Kathleen Seymourová by nemohla zvolit nikoho lepšího.“
„Tím hůř,“ odpověděl velmi vážně pan Barrand a zavrtěl hlavou. „Tím hůř?… A proč prosím?“
„Protože kdybyste měli špatného kapitána, snad by Alert najel na břeh, když bude opouštět přístav a já bych měl potěšení zdržet vás v Rose Croix několik týdnů.“

III. KAPITOLA
Dominica

Když trojstěžník vyplul ze zátoky Pointe-a-Pitre, zvedl se východní vítr, příznivý směru, kterým měla loď plout, aby se dostala k Dominice asi sto mil jižněji. S rozvinutým plachtovím se Alert vznášel jako racek po hladině tohoto jiskérkujícího moře. Při stálém větru by mohl tu vzdálenost urazit za čtyřiadvacet hodin. Ale tlakoměr stoupal pomalu - což věstilo bezvětří a plavbu dvojnásob prodlouženou.
Alert byla dobrá loď a - to je nutné opakovat - velel jí kapitán, který znal své povolání důkladně a měl mužstvo, které se už osvědčilo. Přání pana Henriho Barranda tedy nemělo vyhlídky, že by se uskutečnilo. I za nepohody by se byl Harry Markel vydal na moře bez obavy, že najede na skaliska zátoky, a cestující by tedy nemohli využít pohostinnosti nabídnuté jim plantážníkem z Rose Croix.
Jakkoliv měla být plavba za těchto podmínek zdlouhavá, začala aspoň za okolností co nejšťastnějších.
Když opustili Pointe-a-Pitre a zamířili k jihu, minula loď souostroví des Saintes, kterému vévodil vrch vysoký tři sta metrů. Zcela zřetelně spatřili tvrz, která na něm ležela, a na ní vlál francouzský prapor. Les Saintes jsou stále v obranném stavu jako posunutá citadela, která chránila pobřeží poblíž Guadeloupe.
Ze všech nejvíce se neustále vyznamenávali Tony Renault a Magnus Anders, pokud šlo o lodní práce. Vykonávali hlídky jako skuteční lodníci a to i v noci, ať si mentor, stále znepokojený nerozvážností těchto dvou chlapců, namítal cokoliv.
„Svěřuji vám je, kapitáne Paxtone,“ opakoval stále Harrymu Markelovi. „Pomyslete si jen, kdyby se jim tak něco nepříjemného stalo!…
Když je vidím šplhat se v lanoví, zdá se mi, že budou… jak bych to řekl?…“
„Smeteni?“
„Ano… smeteni zahoupáním nebo zakymácením a kdyby spadli do moře!… Pomyslete na moji zodpovědnost, kapitáne!“
A když Harry Markel odpověděl, že je nenechá, aby se dopustili neopatrnosti, že jeho odpovědnost není menší než odpovědnost pana Pattersona, děkoval mu pohnutými výrazy, jež se hrubě dotkly chladnosti nepravého Paxtona.
Potom následovala nekonečná napomenutí mladému Švédovi a mladému Francouzovi, kteří odpovídali:
„Nebojte se, pane Pattersone… Držíme se pevně…“
„Ale kdyby se vaše ruce pustily, spadli byste…“
„De brancha in brancham degringolat atque facit puf (Z větve na větev se řítí a udělá bác!) jak praví klasik!…“ zadeklamoval Tony Renault.
„Labuť Mantovská se nikdy nedopustila takového hexametru!…“ namítl pan Patterson, zvedaje ramena k nebi.
„Nuže, měla se ho dopustit,“ odsekl neuctivý Tony Renault, „neboť konec je nádherný: atque facit tuf!“
Oba přátelé vyprskli smíchem.
Nicméně důstojný mentor se mohl upokojit: pokud byli Tony Renault a Magnus Anders odvážní až do krajnosti, byli také obratní jako opice. Ostatně nad nimi bděl John Carpenter, i když jen z obavy, že by jejich odměna zmizela s nimi. A pak bylo jen potřeba, aby nějaká nehoda přinutila Alerta k nějaké dlouhé zastávce na některém z Antilských ostrovů, a kdyby si ten nebo onen z obou chlapců zlomil některou končetinu, zdrželo by se odplutí.
Jinak je nutné zaznamenat, že mužstvo se zřídka stýkalo s cestujícími. Tito si dokonce mohli všimnout, že lodníci se jich nejčastěji straní, že se s nimi nesnaží sblížit, což námořníci obyčejně rádi dělají. Jenom Wagah a Corty navazovali hovor, ostatní se chovali rezervovaně, jak jim uložil Harry Markel. Když byli někdy Roger Hinsdale a Louis Clodion překvapeni tímto chováním, všimli si několikrát, že lodníci umlkají, jakmile se k nim blíží, ale to bylo všechno a nemohli mít vůbec žádné podezření.
Pokud se týká pana Pattersona, ten nebyl schopen, aby si něčeho takového všiml. Konstatoval, že plavba se koná podle něho za odpovídajících okolností - což byla ostatně pravda - a nyní si blahopřál, že může měřit palubu, aniž by se musel každou chvíli zachycovat.
Bezvětří trvalo a teprve k páté hodině ráno 24. srpna spatřil Alert, hnaný slabým severozápadním větříkem, Martinique. Hlavní město kolonie, které se jmenuje Ville-des-Roseaux, mělo asi pět tisíc obyvatel. Leží na východním pobřeží

ostrova, jehož výšiny jej chrání od příliš častých a prudkých pasátů. Avšak přístav není dostatečně chráněn proti vlnobití ze širého moře. Loď tam musí zakotvit a mužstva jsou stále připravena změnit kotviště při prvních známkách nepohody.
Protože měl Alert na Dominice pobýt několik dnů, Harry Markel raději, a to ne bez důvodu, ve Ville-des-Roseaux nezastavil. Na konci ostrova se v témže směru nachází znamenitá rejda, portsmouthská rejda, kde se lodě nemusí obávat uragánů ani cyklonů, které tyto končiny často pustoší.
V Portsmouthu se narodil před osmnácti lety John Howard, čtvrtý vyznamenaný ze soutěže, a měl nyní najít vzkvétající město, z něhož učiní budoucnost důležité obchodní středisko.
V neděli cestující vkročili na Dominiku a kdyby bylo 3. listopadu, bylo by to ve výroční den jejího objevení Kryštofem Kolumbem roku 1492. Slavný mořeplavec pojmenoval ostrov Dominica na počest tohoto dne, svěceného na obou karavellách.
Dominica je důležitou anglickou osadou, protože se rozkládá na sedm set padesáti čtyřech čtverečních kilometrech, měří tedy dvanáct francouzských mil na délku a šest na šířku. Nyní má třicet tisíc obyvatel, kteří vystřídali Kariby z dobyvatelské doby. Španělé se tam zprvu nesnažili usadit, ačkoliv kotliny ostrova byly úrodné, voda výtečná, lesy bohaté na stavební dřevo.
Rovněž jako její sestry ze Západní Indie prošla Dominica postupně rukama různých evropských mocností. - Na počátku 17. století byla francouzská. První osadníci tam zavedli pěstování kávy a bavlny, v r. 1622 obnášel jejich počet tři sta čtyřicet devět, k nimž přistoupilo tři sta třicet osm otroků, narozených v Africe.
Zpočátku žili Francouzi s Kariby, jejichž počet nepřevyšoval tisíc, v dobré shodě. Tito domorodci pocházeli ze silného a pracovitého národa, nikoliv však z národa černochů, nýbrž spíše z národa Indiánů, kteří obsadili Guayany a severní končiny Jižní Ameriky.
Je nutné podotknout, že na celém Antilském souostroví neexistuje jazyk, kterým mluví, naprosto totožný s jazykem, jímž mluví muži. Je to dvojí nářečí; jedno je - pro ženy - aronacké, druhé - pro muže - galibské. Tito krutí a nehostinní domorodci založili, ačkoliv měli jisté náboženské znalosti, oprávněnou pověst lidojedů a možná, že jméno Karib znamená lidojed. To ovšem nemohlo omluvit ukrutnosti, jichž se vůči nim dopustili španělští dobyvatelé.
Když se však tito Karibové vydávali na nepřátelské vpády na různé ostrovy souostroví ve svých pirogách, vyhloubených sekerou ze stromového kmene a protože, Indiáni byli hlavně obětí jejich krvežíznivosti, bylo nutné je vyhladit. Proto od objevení Antil téměř úplně vymizeli z národa, který předčil národ ze severu; zbyl jen malý počet typů na ostrově Martinique, a na St. Vincent. Pokud se týká Dominiky, kde nebyli tak důsledně pronásledováni, tam se jejich počet omezil asi na třicet rodin.
Nicméně, jakkoliv Evropané přísahali Karibům vyhlazení, neštítili se používat je ve svých osobních bojích. Několikrát si z nich Angličané a Francouzi učinili strašlivé pomocníky, když využívali jejich bojové pudy, ačkoliv byli připraveni je později zničit.
Zkrátka, hned za prvních dob po dobytí získala Dominica dostatečnou osadní důležitost, aby vzbudila choutky a přivábila flibustýry.
Po Francouzích, kteří tam založili první závody, upadl ostrov do moci Angličanů, později Holanďanů. Bylo tedy možné, že by se tam Roger Hinsdale, John Howard, Hubert Perkins, Louis Clodion, Tony Renault a Albert Leuwen mohli dovolávat předků, kteří zde byli zabiti před dvěma nebo třemi stoletími.
R. 1745, když vypukla válka mezi Anglií a Francií, přešla Dominica do rukou Angličanů. Nadarmo francouzská vláda energicky protestovala, domáhajíce se navrácení této osady, pro niž obětovala tolik lidí i peněz. Dokonce se jí nepodařilo ani vymoci, aby jí byla vrácena Pařížským mírem r. 1763, a zůstala pod řasnatou vlajkou Velké Británie.
Nicméně Francie tyto okolnosti nepřijala, aniž by se pokusila o odvetu. R. 1778 se vydal markýz de Bouillé, guvernér na ostrově Martinique, na moře; s eskadrou se zmocnil Ville-des-Roseaux a uhájil své državy do roku 1783. Avšak Angličané se objevili v silnějším počtu a Dominica opět upadla pod britskou nadvládu, tentokrát definitivně.
Uklidněte se mladí angličtí, holandští a francouzští vyznamenaní z Alerta nehodlali obnovit dřívější boje a dovolávat se pro svou vlast držení tohoto ostrova. Pan Horatio Patterson, muž dbalý získaných práv, jakkoliv byl Anglosas, nemusel zakročit ve sporu tohoto druhu, který by ohrozil evropskou rovnováhu.
Nanejvýš šest let žila rodina Johna Howarda, když opustila město Portsmouth, v Manchesteru v Lancashiru. Chlapci zůstaly některé vzpomínky na ostrov, neboť mu už bylo dvanáct let, v době, kdy pan a paní Howardovi opustili osadu, kde nezanechali žádné příbuzné. John Howard tam nemohl najít ani bratra jako Niels Harboe na ostrově St. Thomas, ani strýce jako Louis Clodion na Guadeloupe. Mohl se tam však setkat s některým přítelem své rodiny, který určitě přichystá žákům Antilian School dobré přijetí.
Ovšem i v nedostatku přátel nebo aspoň lidí, kteří měli obchodní styky s panem Howardem, slíbil si syn při příchodu do Portsmouthu, že vykoná návštěvu, která mu ležela na srdci. Nepůjde ovšem o tak srdečné přijetí jako u pana Christiana Harboea na ostrově St. Thomas, ani o bohaté pohostinství jako u pana Henriho Barranda na Guadeloupe. Avšak nicméně John Howard a jeho druhové budou vítáni několika řádnými lidmi.
Zde v Portsmouthu ještě žila se svým starým mužem stará černoška, která bývala ve službách Howardovy rodiny a jejíž skromná existence byla touto rodinou zabezpečena.
A kdo bude nadšen, dokonce více než nadšen - hluboce dojat, až spatří opět tohoto velikého chlapce, kterého nosila kdysi v náručí?… Bude to Kate Grindahová. Ani její muž ani ona se nenadají této návštěvy… Nevěděli ani, že se Alert zastaví na Dominice, že se malý John nachází na jeho palubě a pospíší si, aby je navštívil.
Jakmile Alert zakotvil, dali se jeho cestující dopravit na zem. Za tohoto osmačtyřicetihodinového pobytu na Dominice se každý večer vrátí na loď a omezí se na vycházky kolem města. Jeden z člunů je měl vždy dopravit nazpět na loď.
Opravdu, Harry Markel byl rád, že tomu tak bude, aby se vyhnul veškerému styku s lidmi v Portsmouthu s výjimkou

vyřízení námořních formalit. V anglickém přístavu se více než v kterémkoliv jiném mohl obávat ze setkání s osobami, které znaly kapitána Paxtona nebo některého lodníka z jeho mužstva. Harry Markel umístil Alerta v určité vzdálenosti od nábřeží a zakázal vystupovat na pevninu. Ostatně potom, protože nemusí obnovovat své zásoby mimo mouku a čerstvé maso, provede svá opatření, aby se to stalo co možná nejopatrněji.
John Howard si uchoval dost přesné vzpomínky na Portsmouth a proto mohl být svým přátelům dobrým průvodcem. Ti věděli o jeho úmyslu napřed obejmout staré Grindahovy v jejich malém domku.
Proto jakmile vystoupili z lodi, prošli městem a zamířili na předměstí, jehož poslední domy sousedily s venkovem. Procházka nebyla dlouhá. Po čtvrthodině stanuli všichni u skromné chýše čistého zevnějšku, obklopené zahradou, vysázenou ovocnými stromy a zakončené voliérou, kde se hemžili pernatci.
Stařík pracoval na zahradě, stařenka byla uvnitř a právě vyšla, když John otvíral branku v plotě.
Kate nemohla zadržet radostný výkřik, když poznala chlapce, kterého šest let neviděla!… I kdyby ho neviděla dvacet let, stejně by ho poznala, tohoto prvorozence rodiny!… To se dalo poznat srdcem, ne očima!
„Ty…, ty…, Johne!“ opakovala a tiskla chlapce v náručí.
„Ano…, já…, dobrá Kate…, já!“
A stařík se ozval:
„Ano…, je to on…“
„Ano…, jsem to já!“
A nebylo možné říci něco jiného. Potom oba manžele obklopili přátelé Johna Howarda a objali se s nimi zase oni.
„Ano…“ opakoval Tony Renault, „jsme to my… Cožpak nás ne poznáváte?…“
Museli všechno vysvětlit a říci, proč připlul Alert na Dominiku… jedině kvůli staré černošce a jejímu muži!… Důkazem toho bylo, že první návštěva platila jim!… A rovněž pan Horatio Patterson, neskrývaje své pohnutí, stiskl srdečně ruku oběma starým lidem!…
Pak propukl obdiv Kate nad „jejím chlapcem“. Jak vyrostl!… Jak se změnil!… Jaký je to hezký hoch!… Nicméně ho ihned dobře poznala!… A stařík váhal!… Vzala ho do náruče…, plakala radostí a pohnutím…
Pak bylo nutno podat zprávu o celé Howardově rodině, otci, matce, bratrech a sestrách!… Všem se vedlo dobře.
Mluví se tam často o Kate a jejím muži?… Nezapomíná se na ni ani na něho… John Howard jim také každému odevzdal dárek, který každému z nich přivezl. Pokud zde Alert bude, nevynechá John Howard ani jediný den, jediné ráno, aniž by obejmul tyto hodné lidi. Potom dostali skleničku tafie, jamajského rumu, a rozešli se.
Vycházky, které podnikali John Howard a jeho druhové po okolí Portsmouthu, je přivedly k úpatí hory Diablotimu, na niž vystoupili. Z vrcholku jejich zrak obsáhl celý ostrov. Mentor byl dost utrmácený, když usedl na temeni, ale považoval za svoji povinnost vypůjčit si z Virgilových Georgik tento citát:
„Velut stabuli custos in montibus olim considit scopulo (Jako hlídač stáda v horách kdysi usedl na vrcholu)…“
Jak poznamenal šprýmař Tony Renault, i když se pan Patterson nenacházel na skutečné hoře a i když nebyl pastýř, custos stabuli, citát mohl být schválen.
Z vrcholu Diablotinu přehlédl jeho zrak dobře obhospodařovanou rovinu, která zabezpečovala důležitý obchod s ovocem, nemluvíce o síře, které dodával ostrov hojnost. Pěstování kávovníku, nyní značně pokročilé, se stalo hlavním bohatstvím ostrova.
Následujícího dne navštívili mladí cestující Ville-des-Roseaux, které mělo pět tisíc obyvatel, málo obchodů, velmi příjemný vzhled, které však anglická vláda „stihla ochrnutím“, abychom užili běžného výrazu.
Odplutí Alerta bylo stanoveno, na následující den, 26. srpna. Proto šel John Howard k páté hodině, zatímco se mladí turisté naposledy procházeli po pobřeží severně od města, ještě jednou navštívit starou Kate.
Ubíral se jednou z ulic, vedoucích po nábřeží, když ho oslovil jakýsi muž, asi padesátiletý, zřejmě vysloužilý námořník, který ukázal na Alerta a řekl:
„To je hezká loď, mladý pane, a pro námořníka je rozkoší ji pozorovat.“
„Skutečně,“ odpověděl John Howard, „loď je stejně hezká jako
dobrá a právě koná šťastnou plavbu z Evropy na Antily.“
„Ano, vím… vím,“ odpověděl námořník, „jako také vím, že jste syn pana Howarda, u něhož sloužili stará Kate a její muž…“
„Znáte je?…“
„Jsme sousedé, pane Johne!“
„Nuže, jdu jim dát sbohem, neboť zítra odplujeme…“
„Už zítra?…“
„Ano… Máme ještě navštívit Martinique, St. Lucy, Barbados…“ „Vím…, vím…, vím… Ale řekněte mi, pane Johne, kdo velí na Alertovi?…“
„Kapitán Paxton.“
„Kapitán Paxton?…“ opáčil lodník. „Eh, znám ho… znám ho…“
„Znáte ho?“
„Jestli ho zná Ned Butler?… To si myslím!… Pluli jsme spolu na Northumberlandu po jižních mořích… je to asi patnáct let… tenkrát byl teprve prvním důstojníkem… je asi čtyřicetiletý, je to pravda?“
„Asi,“ odpověděl John Howard. „Poněkud omezeného vzrůstu?“
„Nikoliv, spíše veliký a statný…“
„Rudovlasý?…“
„Ne… černovlasý.“
„To je zvláštní!…“ prohlásil lodník. „A přece si ho pamatuji, jako kdybych ho měl před sebou…“

„Nuže," pokračoval John Howard, „znáte-li kapitána Paxtona, běžte ho navštívit… Bude šťasten, když bude moci stisknout ruku kamarádovi z cest…"
„To učiním, pane Johne…"
„Ale dnes a to bez prodlení… Alert odpluje zítra časně ráno…"
„Díky za vaši radu, pane Johne, a zajisté nenechám Alerta odplout, aniž bych navštívil kapitána Paxtona."
Oba se rozloučili a John Howard zamířil do horní městské čtvrti. Pokud se týká námořníka, ten vskočil do člunu a dal se dopravit na trojstěžník.
Bylo to vážné nebezpečí pro Harryho Markela a jeho mužstvo. Tento Ned Butler znal kapitána Paxtona, protože se spolu plavili dva roky, a co řekne, co si pomyslí, až se ocitne tváří v tvář Harrymu Markelovi, který se zřejmě bývalému prvnímu důstojníkovi Northumberlandu vůbec nepodobal?
Když zastavil lodník u žebříku na pravém boku, zakročil Corty, procházející se po palubě.
„Eh pane co chcete…," zvolal
„Promluvit s kapitánem Paxtonem."
„Znáte ho?…" otázal se živě Corty, mající se stále na pozoru. „Znám-li ho?… Pluli jsme spolu po jižních mořích…"
„Ah, skutečně?… A co chcete kapitánovi Paxtonovi?…" „Pohovořit si s ním, nežli odpluje… Shledání vždy způsobí radost, je to tak, kamaráde?…"
„Zajisté."
„Vystoupím tedy na loď."
„Kapitán Paxton ale na lodi není."
„Počkám na něho."
„To by bylo zbytečné… Vrátí se teprve velmi pozdě večer."
„To je smůla!" řekl lodník.
„Ano… to je smůla!"
„Ale zítra, nežli Alert zvedne kotvy…"
„Možná… chcete-li!…"
„Zajisté, chci spatřit kapitána Paxtona právě jako on by chtěl spatřit mě, kdyby věděl, že jsem zde…"
„O tom nepochybuji…" odpověděl ironicky Corty.
„Řekněte mu, kamaráde, že Ned Butler… Ned Butler z Northumberlandu mu přišel popřát dobrý den…"
„Stane se…"
„Tedy na shledanou!"
„Na shledanou!"
A Ned Butler odrazil člun a dal se dopravit nazpět na nábřeží. Jakmile se vzdálil, odebral se Corty do kajuty Harryho Markela a všechno mu řekl.
„Je zcela zřejmé, že tento lodník zná kapitána Paxtona…" řekl. „A že zítra ráno opět přijde," připojil Corty.
„Ať si přijde! … My už zde nebudeme!…"
„Alert má odplout teprve v devět hodin, Harry…"
„Alert odpluje v příhodnou chvíli!…" odpověděl Harry Markel.
„Ale cestujícím o této návštěvě ani slovo!"
„Dobrá, Harry! Nevadí, dal bych svůj podíl na odměně za to, abychom opustili tyto končiny, kde nás nic dobrého nečeká…"
„Ještě dva týdny trpělivosti a opatrnosti, Corty, víc není zapotřebí."
Když se pan Horatio Patterson a jeho svěřenci vrátili na loď, bylo už deset hodin. John Howard se rozloučil se starou Kate a jejím manželem. Že byl mnohokrát obejmut a že jeho rodině bylo vzkazováno mnoho pozdravů, je zcela zřejmé.
Po únavném dni pociťovali cestující velikou potřebu natáhnout se na svá lůžka a už se chystali do svých kajut, když se John Howard zeptal, jestli nepřišel lodník, který se jmenuje Ned Butler, který si přál obnovit známost s kapitánem Paxtonem.
„Ano," odpověděl Corty, „ale kapitán byl zrovna na zemi v námořní kanceláři."
„Zítra se tedy bezpochyby tento Butler vrátí ještě před odplutím Alerta?"
„To je domluveno," odpověděl Corty.
Čtvrt hodiny na to se salonem rozléhalo hlasité chrápání, jaké mohla vydávat jen tlupa hodně unavených spáčů, mezi nimiž převládalo barytonové oddechování pana Pattersona.
Cestující tedy neslyšeli lomoz, který nastal, když se ke třetí hodině ráno Alert pohnul, aby odplul z Portsmouthu.
A když se šest hodin na to objevili opět na palubě, byli už pět nebo šest mil od Dominiky a Magnus Anders a Tony Renault zvolali: „Cože, to už jsme vypluli?"
„A kotvy jste zdvihli bez nás?…" připojil Tony Renault.
„Obával jsem se změny počasí," odpověděl Harry Markel, „a chtěl jsem využít větru, vanoucího ze země…"
„Dobrá," řekl John Howard, „ale ten statečný Butler, který by vás tak rád viděl, kapitáne Paxtone…"
„Ano… Butler… pamatuji se… pluli jsme spolu," odpověděl Harry Markel, „ale nemohli jsme čekat!…"
„Ubohý muž," řekl John Howard, „to ho zabolí! Ostatně nevím, jestli by vás poznal… Líčil vás jako velikého muže s rudými vousy…"
„Je to stařec, který už ztratil paměť," poznamenal jenom Harry Markel.
„To jsme zase vyvázli!…" zašeptal Corty kapitánovi do ucha.
„Ano," odpověděl John Carpenter, „a to dvojnásob…, když jsme už skoro viseli!"

IV. KAPITOLA
Martinique

Tomuto nebezpečí právě Harry Markel unikl. Ještě třikrát, mu bude vystaven. Bude se mu moci vždy vyhnout?… V první části jeho pirátského života až do dne, kdy jeho kumpáni a on byli zatčeni na Halifaxu, pak se znova objevilo při útěku z queenstownského žaláře, a při získání Alerta. Od té doby se jich stále drželo a zvláště nyní, kdy se Harrymu Markelovi podařilo vyhnout se setkání s Nedem Butlerem. Pokud se týká podoby kapitána Paxtona, kterou popsal lodník a která se tak lišila od jeho podoby, tomu nepřikládal žádnou důležitost. Cestující už na to nemysleli. Důvěřoval ve svou hvězdu a půjde až na konec své dobrodružné a zločinné výpravy.
To ráno, jak už bylo řečeno, byla Dominica, z níž bylo vidět jen poslední výšiny, už pět nebo šest mil na jih a nebyla by ani teď viditelná, kdyby vítr zesílil.
Vzdálenost tohoto ostrova od ostrova Martinique je téměř taková jako vzdálenost Guadeloupe od Dominiky. Nuže, jeho hory jsou dost vysoké a za krásného počasí je možné je vidět na vzdálenost šedesáti mil. Nebylo možné, že budou spatřeny před západem slunce. V tom případě dorazí Alert už zítra do Fort-de-France, hlavního města, kam měl namířeno.
Ostrov byl rozdělen do devíti kantonů, měl dvacet devět obcí, dva arrondissementy, Saint Pierre a Fort-de-France.
Obloha byla nádherná, moře zářivé, všechno prosyceno slunečními paprsky. Ani jediný mráček neplul prostorem. Sotva bylo patrné dlouhé a pravidelné vlnění, přicházející ze širého moře. Tlakoměr byl příznivý .
Za těch okolností tedy bylo možné mít za to, že Alert neurazí za hodinu více než pět nebo šest mil. Proto dal Harry Markel rozvinout vrcholové plachty na hlavním a předním stěžni a plachty podpěrné, jednoduše všechny plachty trojstěžníku.
Tony Renault a Magnus Anders nebyli poslední, kdo šplhali po lanových žebřících do košů, aniž by přitom museli lézt kočičí dírou, kdo vystoupili až na bramová ráhna a uvolňovali konce vrcholových plachet, zatímco jejich druhové je utahovali.
Skutečně, až bude práce skončena, zda tito odvážní chlapci sestoupí na palubu a nezůstanou raději ve stěžňoví?
Mentor seděl na vrchní palubě v pohodlné proutěné lenošce s měkkou poduškou a zdálo se, že je hrdý na své mladé svěřence. Ne že by nebyl znepokojen, když je viděl prohánět se v ráhnoví, a že by opomíjel na ně volat, aby se dobře drželi. Ostatně to vše v něm vzbuzovalo nadšení. Ah, kdyby zde byl u něho ředitel, pan Julian Ardagh, kdyby spolu mohli vyměnit několik vět, jakou chválu by pronášelo chovancích Antilian School! A co vše bude moci pan Patterson vypravovat, až se vrátí, až bude odevzdávat rejstn'k, obsahující účty této podivuhodné cesty!
A není divu, že v okamžiku, kdy Tony Renault a Magnus Anders dosáhli vrcholu stožárů, mu v přítomnosti Johna Carpentera uklouzl tento citát:
„ Ir itur a astra…“ (takto se jde ke hvězdám)
„Co to znamená, pane?…“ zeptal se lodní mistr.
„To znamená, že stoupají k obloze.“
„A kdo tak tato slova zamotal?“
„Božský Virgil.“
„Znal jsem člověka, který se tak jmenoval, jistého negra, který byl nosičem uhlí na transatlantických lodích…“
„To nebyl on, příteli…“
„Nuže, tím lépe pro vašeho Virgila, neboť toho mého pověsili!“ Ten den Alert potkal několikrát lodě, konající pobřežní plavbu mezi Antilami, ale nepřiblížil se k nim.
Harry Markel se nyní obával, že na několik dnů zavládne bezvětří, což zpozdí jeho připlutí na Martinique.
Nicméně projevuje-li vítr náchylnost k utišení, neutichl hned zvečera. Jakkoliv byl slabý, zdálo se, že se udrží po celou noc. Vál ze severovýchodu, a bude pro Alerta, který rozvinul vrchní plachty, což se obyčejně nestává mezi západem a východem slunce, příznivý.
Než prostor naplnila tma, snažili se cestující marně spatřit vrchol Mont Pelée, činící do výšky třináct set padesát šest metrů nad mořskou hladinou. K deváté hodině se tedy odebrali do svých kajut, jejichž dveře zůstaly kvůli horku otevřeny.
Nikdy jim noc nepřipadala klidnější a již v pět hodin ráno byli všichni na palubě.
A najednou zvolal Tony Renault, ukazujíce na výšinu na jihu: „Mont Pelée je tamhle!… To je on… poznávám jej!“
„Poznáváš jej?…“ opáčil Roger Hinsdale tónem, v němž byla patrná jistá nedůvěra…
„Zajisté!… Proč by se měl měnit během pěti let?… Hleďte…, tři temena Carbetu!…“
„Nutno doznat, Tony, že máš dobré oči…“
„Výtečné!… Říkám vám, že je to Mont Pelée… který však není úplně holý… (Slovní hříčka: pelée ve francouzštině znamená holý, lysý.) Je zelený a lesnatý jako všechny hory mého ostrova!… A uvidíte na mém ostrově ještě jiné… překonáme-li horu Vauclin!… Ať tak nebo tak, budete se muset obdivovat mému ostrovu… nejkrásnějšímu z Antil!…“
Nechali ho vymluvit se, neboť ten živý chlapec měl břitkou vyřídilku. Všechno přehánění stranou - Tony Renault se příliš neodvažoval vychvalovat Martinique. Co do rozlohy zaujímal tento ostrov druhé místo mezi Antilami, měří totiž devět set osmdesát sedm čtverečních kilometrů a měl asi sto sedmdesát sedm tisíc obyvatel: deset tisíc bělochů, patnáct tisíc Asijců, sto padesát tisíc černochů a barevných lidí, pocházejících většinou z ostrova Martinique. Je zcela hornatý a pokrytý nádhernými lesy až po nejvyšší vrcholky. Pokud se týkalo zavodňovací sítě, potřebné k úrodnosti jeho půdy, ta umožňovala zápasit s horky tropického pásma. Většina jeho řek byla splavná a jeho přístavy byly přístupny lodím značné nosnosti.
V ten den vál vítr stále ještě slabě. Poněkud zesílil teprve odpoledne a hlídky postřehly předhoří Macoubu na severním

pobřeží ostrova.
Asi kolem jedné hodiny v noci získal vítr větší sílu a Alert, který nechal rozvinuté veškeré plachtoví, mohl dobře pokračovat v cestě, když plul kolem ostrova na západě.
Za prvního úsvitu se objevil pahorek Jacob, méně vzdálený od středu než Mont Pelée, jehož vrchol brzy vyvstal z nízkých ranních par.
K sedmé hodině se objevilo jakési město na pobřeží, téměř na severozápadním konci ostrova.
Vtom zvolal Tony Renault:
„Saint Pierre Martinique!“
A zazpíval z plna hrdla refrén staré francouzské písničky:
„To je země, která mě zrodila!“
V Saint Pierre se Tony Renault skutečně narodil. Avšak jeho rodina Martinique opustila, aniž by tam zanechala příbuzné, aby se usadila ve Francii.
Fort-de-France, ležící jižněji na témže pobřeží, u ústí zátoky téhož jména, se napřed jmenoval Fort Roque a byl hlavním městem ostrova. Avšak obchod se tam nerozvíjel tak dobře jako v Saint Pierre, které mělo dvacet šest tisíc obyvatel; obyvatel ve Fort-de-France bylo o dvě pětiny méně. Ostatními důležitými městy ostrova jsou na západním pobřeží Laurentin, na jihu Saint Esprit, Diamant, Menu a na konci ostrova Trinité.
V Saint Pierre, hlavním správním místě osady, nebyl výměnný obchod tak zatěžován vojenskými předpisy, jako ve Fort-de-France, který s tvrzemi Tribut a Mouillage zabezpečovaly obranu ostrova. (Zde je nutné se zmínit o pohromě, která o několik let později, dopoledne 8. května 1902, měla stihnout Martinique; zemětřesení a sopečné výbuchy zničily část ostrova. Saint Pierre, ležící dvaadvacet kilometrů od Fort-de-France, byl zasypán parami a popelem, který chrlil jícen hory Pelée. Tisíce obyvatel zahynuly udušením. Ostatně ostrov byl zpustošen jen na pobřeží, čelícím Karibskému moři, které je asi vulkanické.)
Bylo devět hodin ráno, když Alert zakotvil v kruhovité zátoce, kde se nacházel přístav. V pozadí bylo město, rozdělené přebroditelnou říčkou na dvě části, chráněné proti východním větrům vysokým pohořím.
Elisée Reclus ochotně opakuje, co řekl historik Dutertre o Saint Pierre, jednom z měst, na něž cizinec nezapomene.
„Vzezření krajiny je tak příjemné, temperatura tak příznivá a žije se tam v tak početné volnosti, že jsem neviděl ani jediného muže, ani jedinou ženu, kteří by se tam vrátili a neměli z toho velikou radost.“
A je pravděpodobné, že Tony Renault prožíval trochu této radosti, neboť se jevil ještě čilejší a okázalejší než kdykoliv jindy. Jeho druhové se na něj mohli spolehnout, že je provede po svém rodném ostrově. Že tam pobyt podle programu potrvá pouze čtyři dny, na tom nezáleželo. Při horlivosti a touze spatřit všechno, s dobrými nohami a pod vedením takového vůdce jako Tony Renault budou výlety stíhat výlety a rozšíří se i na hlavní město ostrova. Neučinit to by znamenalo procestovat Francii a nenavštívit Paříž, anebo, jak říká Tony Renault: „Jít do Dieppe a nespatřit moře!“
Takové záměry vyžadovaly úplnou volnost pohybu. Nesměli se omezovat na návrat do svých kajut každý večer. Noc strávit tam, kde se právě budou nacházet. Mělo to ovšem vyžadovat jisté náklady, ale hospodář Antilian School na ně měl dohlížet s takovou péčí, s jakou je bude zanášet do svého zápisníku. A pak vzhledem k obnosu, který měl dostat každý stipendista na Barbadosu, zda bylo na místě tolik se uskrovňovat?…
První den byl věnován městu Saint Pierre. Nejdříve obdivovali ze širého moře amfiteatrální vzhled města, - jeho šťastnou polohu mezi nádhernými skupinami palem a jiných tropických stromů, navštívili jeho vnitřek, hodný vnějšku. Nízké, žlutě zbarvené domy snad vůbec nevypadaly velkolepě; ale bylo nutné učinit je pevné a bezpečné, obrnit je proti zemětřesení, tak častému na Antilách, proti strašlivým uragánům jako z roku 1776, který způsobil tolik pohrom a zpustošil celý ostrov.
Tony Renault nezapomněl ukázat všem přátelům dům, kde se narodil před sedmnácti lety a z něhož bylo nyní učiněno skladiště koloniálního zboží.
Do roku 1635 byli Karibové jediní obyvatelé ostrova. V té době se tam usadil asi se stovkou lidí Francouz d'Esnambue, guvernér St. Christoph, a přinutil domorodce uchýlit se do hor a do lesů. Nicméně Karibové se nehodlali vzdát své državy bez odporu; spojili se s Indiány na sousedních ostrovech a zprvu se jim podařilo cizince vypudit. Ti však přivolali posilu, podstoupili nový boj a v posledním zápase ztratili domorodci sedm až osm set svých lidí.
Aby opět dobyli ostrov, učinili Karibové nový pokus; byla to válka úkladů a překvapení, vraždění po jednotlivci. Tehdy bylo rozhodnuto skoncovat s tímto strašlivým plemenem a po všeobecné řeži zůstali Francouzi pány ostrova.
Od té doby se zemědělské práce prováděly metodicky a horlivě. Bavlna, roucou, tabák, indigo, cukrová třtina; pak - od konce 17. století - kakaovníky se staly hlavním bohatstvím ostrova.
Při té příležitosti se zmíníme o historii, o níž vyprávěl Tony Renault a kterou si pan Patterson zaznamenal.
Roku 1718 zničil neobyčejně prudký uragán všechny kakaovníky. Nuže, v botanické zahradě v Paříži bylo několik těchto stromů, pocházejících z Holandska. Přírodovědci Desclieuxovi bylo uloženo dopravit na Martinique dvě odnože kakaovníků. Během plavby téměř úplně došla voda. Avšak z několika kapek své porce věnoval Desclieux jistou část svým odnožím, které, když se šťastně dostaly do přístavu, založily znova na ostrově plantáže.
„Cožpak totéž neučinil Jussien pro cedr, kterému se kdekdo obdivu je v pařížském Jardin des Plantes?…“ zeptal Louis Clodion.
„Ano… a je to krásné… velmi krásné,“ prohlásil pan Patterson
„Francie má veliký národ!“
Avšak r. 1794 upadl ostrov Martinique do rukou Angličanů a byl definitivně vrácen teprve mírem r. 1816.
Tenkrát se nacházela osada v situaci, která velmi nebezpečně vytvořila číselnou převahu otroků vůči jejich pánům. Vypukla vzpoura, vyvolaná zvláště do lesů uprchlými černochy. Bylo nutné uchýlit se k uvolnění a třem tisícům černochů byla udělena svoboda. Tito barevní lidé dovedli zplna využít svá občanská a politická práva. Již roku 1828

bylo na ostrově Martinique devatenáct tisíc svobodných černochů a mnozí z nich, pracujíce pro sebe, se stali majiteli části půdy.
Následujícího dne vystoupili turisté na Mont Pelée hustými lesy, pokrývajícími jeho úbočí. A jakkoliv toto vystoupení přivodilo jistou únavu, byli za ni Tony Renault a jeho druhové odměněni. Pohled obsáhl celý ostrov, členitý jako stromový list, který plul, jak se zdálo, po hladině tohoto tak modrého Antilského moře. Na jihovýchodě spojovala obě části ostrova úzká šíje, měřící sotva dva kilometry mezi pobřežními bažinami. První část vysílala do Atlantického oceánu poloostrov Karavell mezi přístavem Trinité a Gabionskou zátokou. Druhá, velmi hornatá, se zvedala až do výše pěti set metrů Vauc1inem. Pokud se týká ostatních vrchů, Robertova, Francoisova, Constantova a de la Plaine, ty malebně zvyšovaly reliéf ostrova. Konečně na jihozápadě se prostíral Diamantový záliv a na jihovýchodě se rýsovalo předhoří des Salines, které tvořilo jakoby řapík tohoto plujícího listu.
A jejich zrak byl tak okouzlen, že se mladí cestovatelé zprvu oddali němému obdivu. Ani pan Horatio Patterson ve své paměti nenašel jediný latinský verš na vyjádření svého obdivu.
„Co jsem vám říkal?… Co jsem vám říkal?…“ opakoval Tony Renault.
Z tohoto Mont Pelée bylo možné spatřit úrodnost ostrova, který byl zároveň jednou z nejzalidněnějších zemí, protože měl sto sedmdesát osm obyvatel na čtverečním kilometru.
Jestliže pěstování kakaovníků a barvivých dřev si uchovalo svou důležitost, velice se zmenšila produkce kávy a téměř docela zanikla. Pokud se týkalo plantáží s cukrovou třtinou, ty zabíraly neméně než čtyřicet tisíc hektarů a ročně dodávaly za osmnáct až dvacet milionů cukru, rumu a tafie.
Zkrátka, dovoz činilo dvacet dva miliony franků, vývoz dvacet jeden milion a téměř devatenáct set lodí dodávalo obchodu na ostrově Martinique značný ruch.
Ostatně ostrov měl několik průmyslových a zemědělských železnic, které spojovaly přístavy s hlavními továrnami. Mimo to měl síť sjízdných cest, jejíž délka převyšovala devět set kilometrů.
Následujícího dne, 30. srpna, se turisté za nádherného počasí odebrali po dobře udržované cestě do Fort-de-France. Kočár pojmul celý ten hlouček veselých chlapců s pletí silně ožehnutou větry Atlantického oceánu; překypovali radostí.
Po důkladné snídani v dobrém hotelu prošli hlavní město ostrova, ležící v pozadí veliké zátoky téhož jména a ovládané impozantní masou Fort Royalu. Navštívili arzenál a válečný přístav, které odnímaly tomuto městu veškeré průmyslové a obchodní vzezření. Tak jako v Americe i jako v Evropě bylo obtížné, aby vojenské a civilní činnosti postupovaly rovnoběžně. Proto byl veliký rozdíl mezi Saint Pierrem a Fort-de- France.
Toto město neuniklo oběma pohromám, které působily v Západní Indii tolik spoust. Utrpělo zemětřesením r. 1839, které si vyžádalo četné oběti, opět se zotavilo a nyní se táhnou nádherné promenády až na okolní návrší. Měli jste vidět lomozící hlouček potulovat se velkolepou alejí de la Savanne, která ústí u tvrze Saint Louis, potom obcházel náměstí, posázené palmami, uprostřed něhož se tyčila socha císařovny Josephine, korunované kreolky, na niž si zachoval ostrov Martinique tak milou vzpomínku, socha byla z bílého mramoru.
Po městě následovalo okolí a Tony Renault sotva popřál svým přátelům oddechu. Museli za ním na návrší, sousedící s Balatským cvičištěm, pak do sanatoria, vyhrazeného vojákům, kteří se tam měli aklimatizovat, když přijedou z Evropy. Konečně se výlet rozšířil až na teplá vřídla v okolí. A mimochodem je nutno poznamenat, že i když bylo na ostrově Martinique doposud hodně hadů, mentor a jeho svěřenci se dosud nesetkali ani s jediným z těchto jedovatých plazů.
Mladý Tony svým přátelům neodpustil ani výlet do městečka Lamentinu lesy, které kryly tuto část ostrova. A při té příležitosti se udála přínoda, která zasluhuje, abychom se o ní poněkud dopodrobna zmínili, neboť nic z toho, co se týká pana Horatia Pattersona, není třeba tutlat.
31. srpna, den před tím, než měl Alert odplout, zamířili výletníci, kteří si v noci dobře odpočinuli, na šíji, která spojovala obě poloviny ostrova. Cesta byla veselá jako vždy. Povozy s sebou vzaly nějaké zásoby, snídat se mělo v lesích, sousedících se šíjí.
Po několikahodinové jízdě sestoupili Tony Renault a ostatní z vozu, vešli do lesa a asi o půl kilometru dále se octli na mýtině, která se jim zdála zcela vhodná pro zastávku, než se pustí hlouběji do lesa.
Pan Patterson, méně hbitý, zůstal asi o sto kroků pozadu. Nestarali se o něj a jistě je brzy dohoní.
Avšak když už čekali deset minut a mentor se neobjevoval, postál Louis Clodion a vykřikl silným hlasem:
„Pane Pattersone!… Sem, pane Pattersone!“
Žádná odpověď nepřítomného, jehož nebylo mezi stromy vidět.
„Zabloudil snad?…“ otázal se Roger Hinsdale a rovněž povstal.
„Nemůže být daleko…“ odvětil Axel Wickborn.
A pak vykřikli všichni najednou:
„Pane Pattersone… pane Pattersone!“
Chlapců se zmocnila jistá úzkost a rozhodli se, že budou mentora hledat. Les byl dost hustý, takže bylo možné, a proto nemoudré, zabloudit v něm. A pak, ačkoliv se nemuseli obávat dravců, kteří na Antilách nejsou, vydává se člověk do nebezpečí, že se znenadání octne tváří v tvář nějakému strašlivému plazovi, jednomu z těch trigonokefalů, jejichž uštknutí usmrcuje.
Znepokojení bylo vskutku na místě, když půlhodinové pátrání nemělo vůbec žádný výsledek. Nadarmo volali jméno pana Pattersona stokrát všemi směry… Po panu Pattersonovi nebylo ani stopy.
Všichni vnikli do nejhlubšího lesa, když v tom spatřili chýši, jakýsi lovecký pavilónek, ukrytý pod stromy ve spleti břečťanu.
Hledal zde snad pan Patterson úkryt z toho či onoho důvodu? V každém případě byla chýše zavřená a dveře byly zvenčí zastrčeny dřevěnou závorou.

„Zde nemůže být…“ řekl Niels Harboe.
„Podívejme se přece,“ řekl Magnus Anders.
Odsunuli závoru a otevřeli dveře.
Chýše byla prázdná. Obsahovala jen několik náručí suché trávy, lovecký nůž v pochvě, visící na stěně, loveckou brašnu, několik kůží čtyřnožců a ptáků, rozvěšených v koutě.
Louis Clodion a Roger Hinsdale, kteří vešli do chaty, z ní vyšli téměř ihned na pokřik svých druhů.
„Tamhle je!… Tamhle je!“ opakovali ostatní.
Opravdu, asi dvacet kroků opodál u paty stromu ležel pan Patterson, natažený v celé své délce, klobouk na zemi, tvář křečovitě staženu, paže sevřeny, vzezření člověka, v němž není ani stopa života.
Louis Clodion, John Howard a Albert Leuwen se vrhli k panu Pattersonovi… Srdce mu tlouklo…, nebyl mrtev…
„Co se mu stalo?…“ zvolal Tony Renault. „Uštknul ho snad had?“
Ano, možná, že pan Patterson se dostal do křížku s jedním z trigonokefalů, tak rozšířených na ostrově Martinique a na obou ostatních ostrovech Malých Antil. Tito nebezpeční hadi, z nichž někteří bývají dlouzí šest stop, se liší pouze barvou kůže a lze si je snadno splést s kořeny, mezi nimiž se skrývají. Je tedy nesnadné vyhnout se jejich útokům, jak rychlým, tak náhlým.
Avšak, protože pan Patterson dýchal, bylo nutno učinit všechno, aby nabyl opět vědomí.. Když ho Louis Clodion vysvlékl, zjistil, že na těle nemá žádnou známku uštknutí. Jak si tedy vysvětlit, že se nacházel v tomto stavu a v obličeji se mu zračila hrůza?…
Nadzvedli mu hlavu, opatrně ji opřeli o strom, spánky mu namáčeli čerstvou vodou z řeky a do úst mu vpravili několik kapek rumu.
Konečně se jeho oči otevřely a z úst mu vyšla téměř nesrozumitelná slova:
„Had…, had?…“
„Pane Pattersone… pane Pattersone…“ odpověděl Louis Clodion a tiskl mu ruce.
„Had…, uprchl?…“
„Jaký had?..“
„Ten, jehož jsem spatřil ve větvích tohoto stromu?…“
„V jakých větvích?… Jakého stromu?…“
„Podívejte…, tamhle… Mějte se na pozoru!…“
Ačkoliv pronášel pan Patterson jen nesouvislé věty, nakonec pochopili, že se ocitl tváří v tvář obrovskému plazovi, ovinutému kolem větve stromu… že ho had fascinoval jako ptáka… Odporoval… odporoval… ale had ho přitahoval proti jeho vůli a když už se na něho vrhal, udeřil ho pan Patterson, veden pudem sebezáchovy, holí!… Co se s tímto hadem stalo?… Byl zabit?… Neplíží se trávou… latet anguis in herba (Číhá had v trávě?) ?“
Chlapci pana Pattersona upokojili. Ne… po hadovi nebyla ani stopa…
„Ano…, ano!…“ zvolal.
Vztyčil se a ruku vztaženou, opakoval zděšeným hlasem: „Tam!… Tam!…“
Všechny zraky zamířily do míst, kam ukazoval pan Patterson, který křičel:
„Vidím ho… vidím ho!“
Opravdu, z jedné ze spodních větví stromu viselo tělo trigonokefala největšího druhu, s ještě se blyštícíma očima, s dlouhým, rozeklaným jazykem visícím z tlamy; ale bylo schlíplé, nehybné a viselo jen za ocas, nevydávajíc známky života.
Rána holí od pana Pattersona byla rozhodně šťastná. Byla asi vedena neobyčejnou silou, když zabila hada tohoto vzrůstu. Ovšem po této prudké ráně už pan Patterson nevěděl, co se dál děje, omdlel a klesl u paty stromu.
Vítězi všichni poblahopřáli a nebylo divu, že ten si chtěl předmět svého vítězství vzít s sebou na Alerta s úmyslem dát ho vycpat při některé z příštích zastávek.
John Howard, Magnus Anders a Niels Harboe tedy hada vyprostili a dopravili ho na mýtinu. Tam se turisté vydatně posilnili a připíjeli panu Pattersonovi, potom si šli prohlédnout šíji. Tři hodiny po té nasedli opět do svých povozů, kam byl uložen i had a kolem osmé hodiny večer se vrátili do Saint Pierre.
Když cestující vstoupili na loď, dali John Carpenter a Corty vytáhnout tohoto nádherného plaza, na něhož pan Patterson neustále vrhal pohledy zděšení a uspokojení, a umístili ho v salonu. Jak vylíčí tuto příhodu paní Pattersonové a jaké čestné místo v knihovně Antilian School bude vyhrazeno tomuto pozoruhodnému a děsivému typu trigonokefalů z ostrova Martinique! Těchto výrazů hodlal mentor použít v příštím listě panu Julianu Ardaghovi.
Po dni, stráveném tak dobře - dies notanda lapillo (Den, který je nutno zaznamenat kamínkem), jak praví Horatio - zbývalo jen zotavit se zprvu dobrým obědem a pak dobrým spánkem, než se zítra odpluje.
To se také stalo. Nicméně, než se odebrali do kajuty, vzal Tony Renault přátele stranou a řekl jim, aby ho neslyšel pan Patterson: „Nuže… tohle je k popukání!“
„Co je k popukání?…“ zeptal se Hubert Perkins.
„Objev, který jsem právě učinil…“
„A co jsi objevil?…“
„Že nebude třeba dát vycpat hada pana Pattersona…“
„A proč?“
„Protože už je vycpaný!“
Byla to pravda a Tony Renault to právě poznal, když prohlížel zvíře. Ano, tento had byl jen lovecká trofej, zavěšená na větvích stromu u chýše. Neohrožený pan Patterson zabil už mrtvého hada!…
Ale domluvili se, že ho dají jakoby vycpat u některého preparátora na St. Lucy, aby nezarmoutili výtečného muže a že

mu ponechají veškerou slávu jeho vítězství.
Za úsvitu následujícího dne zvedl Alert kotvy a dopoledne ztratili cestující z očí výšiny ostrova.
O ostrově Martinique se dalo říci, že je „zemí vracejících se“, protože člověk má vždy chuť vrátit se tam, a možná, že ten či onen z chovanců Antilian School na to pomýšlel, protože neměl ani tušení o osudu, který je všechny očekával.

V. KAPITOLA
St. Lucy

Plavba z ostrova Martinique na St. Lucy probíhala pravidelně a rychle. Vítr vál ostře ze severovýchodu a Alert, který měl rozvinuté všechny plachty, urazil za den čtyřiadvacet mil, které dělí Saint Pierre od Castriesu, hlavního přístavu anglického ostrova.
A však St. Lucy měli spatřit teprve na sklonku dne a Harry Markel hodlal zastavit, aby do průlivu vplul za východu slunce.
V prvních dopoledních hodinách bylo ještě vidět nejvyšší vrcholy ostrova Martinique. Mont Pelée, kterou pozdravil Tony Renault při příchodu, se dostalo jeho posledního pozdravu.
Přístav Castries měl krásnou polohu na majestátním břehu. Byla to jakási rozsáhlá kotlina, do níž proniklo moře. I lodě se značným ponorem tam nacházely bezpečné kotviště. Město, amfiteatrálně rozložené, kupilo půvabně své domy až na okolní hřbety. Jako většina měst na Antilách směřovalo k západu, aby bylo chráněno před větry ze širého moře a nejprudšími atmosférickými výbuchy.
Není divu, že Roger Hinsdale pohlížel na svůj domov jako na ostrov, vynikající nade všechny ostatní ostrovy souostroví. Ani Martinique ani Guadeloupe se k němu nemohly přirovnávat. Tento mladý Angličan, dokonale plný britské domýšlivosti a trochu pyšného chování, při každé příležitosti vyvyšoval svou národnost, což u jeho druhů vyvolávalo úsměv. Nicméně na lodi ho neustále podporovali John Howard a Hubert Perkins, ovšem méně „britanizovaní“ nežli on. Avšak, když v žilách koluje anglosaská krev, je nutno připustit, že její krůpěje mají zvláštní cenu a není třeba se tomu obzvlášť divit.
Ostatně po příkladu Louise Clodiona a Tonyho Renaulta a snad z pocitu u něho zcela přirozeného se chystal dělat domácího pána na St. Lucy, kde jeho rodiče zaujímali vysoké postavení mezi předáky ostrova.
Ostatně tam měla rodina Hinsdaleova ještě značné državy, plantáže a cukrovary a vzkvétající zemědělské závody. Tento majetek spravoval správce, pan Edward Falkes, který byl vyrozuměn o brzkém příchodu mladého dědice a měl se mu nabídnout k dispozici po celou dobu pobytu.
Bylo řečeno, že Harry Markel nehodlal vplout do přístavu v noci. Proto, jakmile bylo moře nejvýš, dřív než se dal pocítit odliv, zakotvil v malém zálivu, aby nebyl stržen na širé moře.
Když nadešlo ráno, viděl Harry Markel, že bude s odplutím nutno několik hodin vyčkat. Vítr po půlnoci utichl a bezpochyby zavane od západu, až slunce vystoupí několik stupňů nad obzor.
Nicméně hned na úsvitě se objevili všichni - Roger Hinsdale první, pan Patterson poslední - na vrchní palubě, aby se nadýchali čerstvějšího vzduchu nežli v kajutách. Spěchali spatřit v plném světle toto pobřeží, které zahlédli včera ve večerním soumraku. A jestliže neznali dějiny ostrova, tak jen proto, že neposlouchali Rogera Hinsdalea se stejnou pozorností jako mentor.
Je nutné přiznat, že se dějiny St. Lucy moc neliší od ostatních ostrovů Západní Indie.
St. Lucy byla obydlena Kariby a probíhaly na ní zemědělské práce; Kryštof Kolumbus ji objevil v době, která není určitější než doba, kdy tam přišli první osadníci. Jisté je, že Španělé tam do roku 1639 nezaložili žádný závod. Pokud se týká Angličanů, ti ostrov ovládali jen osmnáct měsíců v polovině 17. století.
Avšak když Angličané vyhnali Kariby z Dominiky, jak už bylo řečeno, vzbouřily se sousední ostrovy. R. 1640 se vrhli zfanatizovaní domorodci na rodící se osadu. Většina osadníků byla povražděna a jenom ti, jimž se podařilo vstoupit na lodě a uprchnout, unikli řeži.
Deset let po tom se na St. Lucy usadilo čtyřicet Francouzů, vedených jistým Rousselanem, odhodlaným člověkem. Rousselan se dokonce oženil s Indiánkou, naklonil si domorodce svou inteligencí a obratností a po čtyři roky, až do své smrti, zabezpečil zemi bezpečnost.
Osadníci, kteří následovali po něm, se projevili jako méně obratní. Jednali krutě a nespravedlivě, vyvolali represe Karibů, kteří se potom mstili vraždami a drancováním. To byla vhodná doba pro Angličany, aby zakročili. Flibustýři a dobrodruzi vtrhli na St. Lucy, která mohla doufat, že opět nastane klid po Utrechtském míru, kterým byl ostrov prohlášen za neutrální.
„Tedy,“ otázal se Niels Harboe, „od té doby patří St. Lucy Angličanům?“
„Ano i ne,“ odpověděl Roger Hinsdale.
„Říkám, že ne,“ řekl Louis Clodion, který přečetl všechno, co se vztahovalo k tomuto antilskému ostrovu, u něhož se měl Alert zastavit. „Ne, neboť po Utrechtském míru dostal maršál d'Estrées povolení a poslal tam roku 1718 vojsko na ochranu francouzské osady.“
„Zajisté,“ namítl Roger Hinsdale. „Nicméně po stížnosti Anglie bylo toto povolení zrušeno ve prospěch vévody de Montagne…“
„Ano,“ odsekl Louis Clodion, „ale po nové stížnosti Francie bylo zrušeno i toto povolení…“
„A co je na tom, když tam angličtí osadníci zůstali?…“
„Zůstali tam, nicméně je pravda, že Pařížským mírem r. 1763 byla úplná a výhradní suverenita nad touto osadou přiřknuta Francii!“
To byla pravda a Roger Hinsdale, odhodlaný hájit svou věc, to musel uznat. Potom, za následující periody, se rozvíjela

St. Lucy pomocí četných závodů, založených okolními osadníky, z ostrovů Grenady! St. Vincent, Martinique. R. 1709 měl ostrov téměř třináct tisíc obyvatel, počítaje v to otroky, a r. 1772 přes patnáct tisíc.
Nicméně St. Lucy se nikdy neodtrhla od mocností, které se přely o vlastnictví nad ní, a Roger Hinsdale mohl připojit:
„Roku 1779 byl ostrov znovu zabrán generálem Abercrombiem a opět upadl pod britskou nadvládu…“
„To vím,“ řekl Louis Clodion, který nechtěl povolit, „ale smlouva z roku 1783 ho znovu vrátila Francii…“
„Aby se roku 1794 opět stal anglickým,“ prohlásil Roger Hinsdale, který byl připraven dát ránu k ráně.
„Nuže,“ zvolal Tony Renault, „drž se, Louisi, a řekni nám, že St. Lucy zase spatřila vlát francouzský prapor…“
„Zajisté, Tony, neboť byla r. 1802 uznána za francouzskou osadu…“
„Ne nadlouho,“ řekl Roger Hinsdale. „Po zrušení Amienského míru byla vrácena Anglii a to definitivně, jak je možné se domnívat…“
„Oh, definitivně…“ zvolal Tony Renault a otočil se velmi pohrdavě na patě.
„Zajisté, Tony,“ odpověděl Roger Hinsdale, který se rozehříval a chtěl do své odpovědi vložit veškerou ironii, „nebo máš snad v úmyslu se jí zmocnit zcela sám?“
„Proč ne?“ odsekl Tony Renault a tvářil se jako dobyvatel.
Jisté je, že Niels Harboe, Axel Wickborn a Magnus Anders neměli pražádný zájem na tomto sporu mezi Angličanem a Francouzem. Ani Dánsko ani Holandsko nikdy nepožadovaly část této tak sporné osady. A možná že by je Magnus Anders mohl zkrotit, kdyby ji byl požadoval pro Švédsko, které nemělo ze souostroví ani ostrůvek.
Avšak protože hrozilo nebezpečí, že se spor přiostří, zakročil pan Horatio Patterson vhodným quos ego (Vás já! Výhružka boha Neptuna větrům), vzatým z Virgila a jehož by Neptun nezapřel.
Potom řekl mírněji:
„Jen klidněji, mladí přátelé! Cožpak jdete do války?… Válka, to je metla na lidi!… Válka… Bella matribus detestala (války proklínají matky), což znamená…
„Správně francouzsky,“ zvolal Tony Renault, „ohavné tchyně (Nepřeložitelná slovní hříčka: francouzské belle-mere znamená česky tchyně)!“
A po této odpovědi propukl celý hlouček v hlasitý smích a mentor si zakryl tvář.
Zkrátka, všechno to skončilo stiskem ruky, u Rogera Hinsdalea trochu zdrženlivým a u Louise Clodiona velmi upřímným. Potom bylo mezi oběma národnostmi ujednáno, že Tony Renault neučiní pokus, aby vyrval St. Lucy z anglické nadvlády. Avšak Louis Clodion by právem mohl dodat a cestující na Alertu by brzy museli konstatovat de visu et de auditu (na vlastní oči a uši), že ačkoliv má St. Lucy nyní anglickou vlajku, udržela si nezničitelně francouzský ráz svými mravy, tradicemi a přirozenými pudy. Až vystoupí na St. Lucy, budou se moci Louis Clodion a Tony Renault domnívat, že kráčejí po půdě Désirady, Guadeloupe nebo ostrova Martinique.
Krátce po deváté hodině se zvedl vítr a vál ze širého moře, jak předpokládal Harry Markel. Ač jde o západ, je ten výraz správný, pokud se týká St. Lucy, která nebyla chráněna ani na východě ani na západě. Byla úplně osamělá mezi Antilským mořem a Atlantickým oceánem, a byla z obou stran vystavena zuřivosti větrů a vlnobití.
Alert ihned učinil přípravy k vyplutí. Jakmile byla jeřábem zvednuta kotva, trojstěžník se pohnul, rozvinul velikou košovou plachtu, přední plachtu a brigantinu, aby toto kotviště opustil a obeplul jeden z výběžků, uzavírajících přístav Castriesu.
Ten přístav se nazýval le Carénage a byl jedním z nejlepších v Antilském souostroví. Tím se vysvětluje houževnatost Francie a Anglie, s níž se o něj přely. Nyní byla právě dokončována stavba nábřeží, byly budovány loděnice a můstky, aby se vyhovělo všem požadavkům námořní služby. Nebylo pochyb, že le Carénage bude mít velikou budoucnost. Tam se přicházely parníky zásobit uhlím, dováženým z Anglie, z velikých skladišť, doplňovaných bez ustání loďstvem Spojeného království.
Pokud se týkalo St. Lucy, ta, ač se plošným rozsahem nevyrovná největším z Návětrných ostrovů, nicméně měří šest set čtrnáct čtverečních kilometrů a její obyvatelstvo čítalo čtyřicet pět tisíc obyvatel; z těch připadalo pět tisíc na hlavní město Castries.
Roger Hinsdale by byl zajisté šťastný, kdyby se zastávka protáhla na delší čas, než byl na ostatních Antilách, které už navštívili. Rád by svým druhům ukázal ostrov co nejpodrobněji. Avšak cestovní plán mu povoloval jen tři dny a bylo nutné se mu podřídit.
Ostatně tam už nebydlel žádný člen rodiny Hinsdaleových, která se definitivně usadila v Londýně. Nicméně majetek, který tam měla, byl značný a Roger tam měl být jako mladý landlord, (domácí pán) který přišel prohlédnout své panství.
Jakmile Alert k desáté hodině zakotvil v Carénage, dali se Roger Hinsdale a jeho druhové, doprovázeni panem Pattersonem, dopravit na pevninu.
Město se jim zdálo čisté se svými prostornými náměstími, širokými ulicemi a vždy tak kýženými stíny pod tímto žhnoucím antilským nebem. Nicméně měli dojem, o němž jsme se nedávno zmínili: připadalo jim více francouzské než anglické.
Proto se Tony Renault nemohl zdržet poznámky, kterou přijal Roger Hinsdale s jistým pohrdáním:
„Rozhodně jsme zde ve Francii!“
Cestující byli na můstku přivítáni správcem, který je měl doprovázet na jejich vycházkách. Pan Edward Falkes v nich neopomenul vzbudit podiv nad nádhernými plantážemi rodiny, hlavně nad poli s cukrovou třtinou, tak proslulými na St. Lucy, jejichž plodiny soupeří s plodinami ostrova St. Christoph, kde se sklízela nejlepší antilská cukrová třtina.
V osadě byl tehdy počet bělochů dost omezen - bylo jich sotva tisíc. Barevní měli většinu a přibylo jich zvláště od té doby, co bylo upuštěno od prací na Panamském průplavu, což je připravilo o zaměstnání.
Bývalé obydlí Hinsdaleových, kde nyní bydlel pan Edward Falkes, bylo prostorné a pohodlné. Leželo na konci města a mohlo pohodlně pojmout cestující Alerta. Roger, který by je rád pohostil, je vybídl, aby se tam ubytovali po dobu

zastávky. Každý bude mít svůj pokoj a pan Patterson dostane nejpěknější ze všech. Je samozřejmé, že se bude jíst společně ve veliké jídelně a že panské povozy budou turistům k dispozici.
Návrh Rogera Hinsdalea byl radostně přijat, neboť přes svou vrozenou pýchu byl mladý Angličan velkomyslný a úslužný, ačkoliv jednal vůči svým druhům vždy jaksi ostentativně.
Ostatně pociťoval-li jistou žárlivost, platila hlavně Louisi Clodionovi. V Antilian School byli stále soupeři a zápasili o první místo. Nezapomněli jsme, že se oba octli v čele soutěže o cestovní stipendia, „dead heat“, jak se říká na závodištích, ex aequo - říkal Tony Renault a překládal „na témže koni“, používaje k slovní hříčce slov equus a aequus (Equus - kůň; aequus - rovný, stejný) k velikému pohoršení nedůtklivého mentora.
Hned první den začali s výlety na plantáže. Nádherné lesy tohoto ostrova, jednoho z nejzdravějších ostrovů Antil, ho pokrývaly nejméně ze čtyř pětin. Vystoupili na horu Fortuné, vysokou dvě stě čtyřiatřicet metrů, na níž byly vystavěny kasárna, na hory Asabot a du Chazeau - jak je vidět, samá francouzská jména - kde bylo zbudováno sanatorium. Potom, ve středu ostrova, navštívili turisté Aiguilles de Sainte Alousie, vyhaslé krátery, které by se mohly jednoho dne probudit, neboť vody sousedních rybníků se tam stále udržovaly ve varu.
Toho večera po návratu řekl Roger Hinsdale panu Pattersonovi: „Na St. Lucy je nutno bát se trigonokefalů stejně jako na ostrově Martinique… Na našem ostrově jsou hadi… a to neméně nebezpeční…“
„Už se jich nebojím,“ prohlásil pan Patterson, který se tvářil velkolepě, „a dám při této zastávce vycpat toho svého…“
„Máte pravdu!…“ řekl Tony Renault a sotva si dokázal udržet vážný tón.
Proto dal následující den pan Falkes zanést strašlivého hada k jistému přírodovědci v Castries a Tony Renault vzal toho muže stranou, aby mu vysvětlil, oč jde. Had je již vycpán a to dlouhá léta… Nechtějí, aby pan Patterson něco věděl… Den před odplutím dá vycpavač hada opět dopravit na Alerta.
Než toho večera pan Patterson ulehl, napsal druhý dopis paní Pattersonové. Že z jeho pera vyplynulo na papír množství citátů z Horatia, Virgila a Ovidia, není divu a výtečná dáma na ně byla ostatně zvyklá.
Tento dopis, který měla následujícího dne odvézt poštovní loď do Evropy, popisoval s úzkostlivou důkladností podrobnosti této podivuhodné cesty. Byl přesnější než ve svém první listu, rozepisoval se o sebemenších příhodách a doprovázel je zcela osobními úvahami. Vyprávěl, jak byla vykonána šťastná cesta ze Spojeného království do Západní Indie, jak se mu podařilo překonat mořskou nemoc, jaké množství třešňových pecek, jimiž ho tak prozřetelně zásobila paní Pattersonová, zkonzumoval. Hovořilo uvítání na ostrovech St. Thomas, Sv. Kříži, St. Martin, Antigua, Guadeloupe, Dominica, Martinique, St. Lucy, než dojde k přijetí, které jim chystá šlechetná a velkomyslná paní Kathleen Seymourová na Barbadosu. Předpokládal, že zpáteční cesta proběhne opět za co nejpříznivějších podmínek. Ne, nemusí se obávat srážek, ztroskotání!… Atlantický oceán bude vůči cestujícím Alerta blahovolný a Aeolovy kožené měchy na ně nevyprázdní závan bouří!… Paní Pattersonová tedy nebude muset otevřít závěť, kterou její choť považoval za vhodné pořídit před odplutím, ani použít jiných tak prozřetelných opatření, která byla učiněna vzhledem k možnému věčnému rozloučení… Jaká byla?… To věděl jenom tento podivínský pár.
Potom začal pan Patterson vypravovat o velikém výletě na šíji ostrova Martinique, o objevení hada ve větvích stromu, o prudké ráně, kterou zasadil této obludě, monstrum horrendum, informe, ingens (obluda strašlivá, netvorná, nesmírná), které nebylo odňato světlo, nýbrž život!… A nyní je vycpán slámou, oči planoucí, chřtán otevřený, vyplazuje rozeklaný jazyk; prostě tento netvor je jedním z nejbezbrannějších!… Ten nádherný plaz bude budit veliký dojem, až se ocitne na patřičném místě v knihovně Antilian School.
V závorkách nutno připojit, že pozadí této příhody nemělo být nikdy odhaleno. Její tajemství zbožně zachovával i Tony Renault, ačkoliv měl několikrát chuť všechno říci. A sláva, kterou získal neohrožený mentor při této pamětihodné srážce s vycpaným hadem, zůstane úplná!
Pan Patterson ukončil ten dlouhý list odůvodněným a procítěným vychvalováním Alertova kapitána a jeho mužstva. Měl jen slova chvály pro výtečného stewarda, jemuž byla svěřena posluha v salonu a jehož péči zamýšlel štědře odměnit. Pokud se týká kapitána Paxtona, nikdy velitel lodi státního nebo obchodního loďstva nezasloužil více být nazýván Dominus secundum Deum, pánem po Bohu!
Konečně, když něžně zlíbal paní Pattersonovou, učinil pan Patterson pod posledními řádky dopisu onen podpis složitých klikyháků, který prozrazoval u toho důstojného muže skutečný talent ke krasopisu.
Teprve k osmé hodině následujícího rána se měli turisté vrátit na loď. Strávili tedy tento večer v domě, kde je chtěl Roger Hinsdale hostit do poslední chvíle.
Někteří přátelé pana Edwarda Falkese byli pozváni ke stolu a jako obyčejně po přípitcích na zdraví každého z hodovníků se připilo paní Kathleen Seymourové. Za několik dní se mladí stipendisté seznámí s touto velikou dámou… Barbados už není daleko… Barbados, poslední zastávka na Antilách, na něž si mladí laureáti uchovají věčnou vzpomínku!
Avšak toho odpoledne se seběhla tak vážná příhoda, že mužstvo lodi mohlo mít za to, že jeho situace je už už nenapravitelně ohrožena.
Jak známo, nechával Harry Markel své lidi vystoupit na zemi jen když bylo něčeho zapotřebí pro loď. Takto jednat mu velela nejobyčejnější opatrnost.
Avšak ke třetí hodině bylo nutno dopravit na loď čerstvé maso a zeleninu, kterou nakoupil kuchař Ranyah Cogh na trhu v Castriesu.
Harry Markel dal tedy spustit člun, aby dopravil kuchaře na břeh a s ním jednoho lodníka, jménem Morden.
Člun odrazil a několik minut po té zmizel za zádí Alerta.
Ve čtyři hodiny uplynulo čtyřicet minut od té chvíle, co jej lodní mistr poslal na břeh a člun se nevracel.
Z toho pramenil značný nepokoj u Harryho Markela, který s ním sdíleli John Carpenter a Corty. Co se stalo?… Proč toto zpoždění?…

Vzbudily snad zprávy, došlé z Evropy, podezření proti kapitánovi a mužstvu Alerta?…
Konečně krátce před pátou hodinou zamířil člun k lodi.
Avšak než přistál, vzkřikl Corty:
„Ranyah se vrací sám!… Morden s ním není…“
„Kde asi je?…“ otázal se John Carpenter.
„V některé krčmě, kde se asi zpil namol!…“ připojil Corty. „Přesto ho měl Ranyah dopravit nazpět,“ řekl Harry Markel.
„Ten prokletý Morden je schopen, aby vlivem jeho brandy nebo ginu řekl více, než je třeba!“
To se pravděpodobně stalo a dozvěděli se o tom i z úst Ranyaha Cogha. Zatímco se zabýval nákupy na trhu ve městě, opustil ho Marden, aniž by mu něco řekl. Byl popuzen pijáckou vášní, kterou nemohl ukojit hned na lodi, a zapadl do některé krčmy. Kuchař svého kumpána hledal. Marně prochodil krčmy v námořnické čtvrti! Nebylo možné dopadnout zlořečeného Mordena, kterého by spoutal na dně člunu.
„Je nutné ho najít stůj co stůj…“ zvolal John Carpenter.
„A nemůžeme ho nechat na St. Lucy!… Žvanil by… Když se napije, neví co mluví, a měli bychom brzy návěštní loď v patách!…“
Tyto obavy byly až příliš odůvodněné a Harry Markel se nikdy neocitl ve větším nebezpečí!…
Bylo tedy nutné vypátrat Mordena. Bylo to ostatně kapitánovým právem a povinností… Nemohl nechat na břehu jednoho ze svých lidí a vrátí mu ho, jakmile zjistí jeho totožnost. Ledaže by mluvil páté přes deváté.
Harry Markel se chystal na zem, aby požádal námořní kancelář, aby pátrala po zmizelém námořníkovi, když v té chvíli zamířil k Alertovi jakýsi člun.
V Carénage se právě nacházela staniční loď, pověřená policejní službou v přístavu.
Nuže, právě se blížil jeden z jejích člunů s půltuctem lidí a důstojníkem. Byl už asi jen půl uzlu od lodi, když Corty zvolal:
„Morden je tam!“
Opravdu, Morden „tam byl“ a to dvojnásob, dalo by se říci. Když se oddělil od kuchaře, zapadl do krčmy nejnižšího řádu. Brzy se opil na mol, sebrali jej a člun staniční lodi ho dopravil na Alerta, kam musel být vytažen jeřábem.
Když důstojník vystoupil na palubu, otázal se:
„Kapitán Paxton?…“
„To jsem já, pane,“ odpověděl Harry Markel.
„Tento opilec je asi jedním z vašich lodníků?“
„Ano, a již jsem ho chtěl dát hledat, neboť zítra máme zvednout kotvy…“
„Nuže, přivezl jsem vám ho… vidíte, v jakém stavu…“
„Bude potrestán,“ odpověděl Harry Markel.
„Ale…, nějaké vysvětlení, kapitáne Paxtone,“ pokračoval důstojník. „Při jeho opilosti mu uklouzly nesouvislé věty… Mluvil o kampaních na Tichém oceánu…, o lodi Halifax, o níž se nedávno mluvilo…, o Harrym Markelovi, který jí velel a o jehož útěku z queenstownského žaláře jsme se dozvěděli…“
Lze si představit, jaké úsilí musel Harry Markel vynaložit, aby se ovládl, aby nepozbyl chladnokrevnost, když slyšel důstojníka. John Carpenter a Corty, ovládajíce se méně, odvrátili hlavy a ponenáhlu se vzdálili. Naštěstí si důstojník nevšiml jejich zmatku a pouze se otázal:
„Co to znamená, kapitáne Paxtone?…“
„Nemohu si to vysvětlit, pane,“ odpověděl Harry Markel. „Tento Morden je opilec a když se napije, nikdo neví, co se v jeho hlavě děje…“
„Neplavil se tedy nikdy na Halifaxu?…“
„Nikdy, už přes deset let se plavíme po mořích spolu.“
„Proč potom tedy mluvil o Harrym Markelovi?…“ naléhal důstojník.
„Aféra Halifaxe způsobila veliký povyk, pane… Mluvilo se o útěku zločinců, když jsme opouštěli Queenstown… Mluvilo se o tom často i na lodi… Asi to utkvělo v paměti tohoto muže… To je jediné vysvětlení, které mohu podat…“
Celkem nic nemohlo v důstojníkovi vzbudit podezření, že před ním stojí Harry Markel, ani že toto mužstvo není mužstvem kapitána Paxtona. Ukončil tedy rozmluvu a řekl:
„Co učiníte s tímto lodníkem?…“
„Pošlu ho na osm dní na dno lodi, kde vystřízliví,“ odpověděl Harry Markel. „A kdybych neměl nouzi o lidi - ztratil jsem jednoho v Yorské zátoce - vysadil bych Mordena na St. Lucy… Ale nemám ho kým nahradit…“
„A kdy očekáváte své cestující, kapitáne Paxtone?…“
„Zítra ráno, neboť odplujeme za nejvyššího stavu moře.“
„Tedy šťastnou cestu!“
„Díky, pane.“
Důstojník opět vstoupil do člunu a člun se vzdálil, vraceje se ke staniční lodi.
Je samozřejmé, že Morden, který ve své zvířecí opilosti neslyšel a nechápal nic, byl do podpalubí dopraven mohutnými kopanci. Faktem bylo, že by bezmála všechno prozradil, když hovořil o Halifaxu a o Harrym Markelovi.
„Cítím doposud na svém obličeji studený pot!…“ řekl Corty a osušil si čelo.
„Harry,“ poznamenal John Carpenter, „měli bychom odplout hned v noci a nečekat na své cestující!… Je nám na těchto Antilách příliš horko!…“
„A jakmile odplujeme,“ odpověděl Harry Markel, „pochopí to, co řekl Morden!… Všechno bude odhaleno a tato staniční loď se rychle vrhne za námi!… Chcete-li být pověšeni, nedržím vás, ale já zůstanu!“
Následující den v osm hodin byli cestující na lodi. Bylo zbytečné vyprávět jim o včerejší události. Že se jeden z lodníků

opil, nemělo vůbec žádnou důležitost.
Zvedli kotvy, rozvinuli plachty a Alert vyplul z castriesského přístavu směrem na jih, k Barbadosu.

VI. KAPITOLA
Barbados

Jakkoliv doba, kdy Portugalci objevili Barbados čili Barbady, není přesně určena, je jisté, že jakási loď s britskou vlajkou tam stanula roku 1605. Ostrova se ujali jménem Jakuba I., anglického krále.
Ten akt byl ostatně pouze pro jméno. V té době nebyl na Barbadosu založen žádný závod, žádný osadník se tam neusadil ani prozatím.
Ten ostrov byl právě tak jako St. Lucy osamělý v řetězu Malých Antil. Mohlo by se říci, že k němu nepatří a dělí jej od něho hluboké propasti. Byla to náhorní rovina, zvedající se asi čtyřicet francouzských mil od St. Lucy, její sousedky na severu. Mezi nimi dosahovalo moře hloubky dva tisíce osm set metrů.
Barbados je korálového původu. Nálevníci jej ponenáhlu zbudovali a navršili nad hladinu oceánu. Jeho rozloha je šestnáct francouzských mil na délku a pět na šířku. Je pevný na svém neochvějném základě a pás obrovských úskalí obepíná ze dvou třetin jeho obvod.
Právě pro jeho osamělost bylo na počátku 17. století o vlastnictví Barbadosu méně sporů než o ostatní ostrovy Západní Indie. Díky zcela náhodné okolnosti na něj byla upoutána pozornost evropských mocností.
Anglická loď, vracející se z Brazílie, byla překvapena bouří opodál Barbadosu a musela hledat útočiště při ústí jisté řeky na jeho západním pobřeží. Velitel a mužstvo této lodi tam byli pozdrženi několik dní a měli kdy prohlédnout si ten ostrov, do té doby téměř neznámý, podivovali se jeho plodnosti; prošli lesy, které jej téměř celý pokrývaly a poznali, že by se jeho půda, kdyby byla obdělávána, velmi hodila k pěstování bavlny a cukrové třtiny.
Po návratu lodi do Londýna dostal koncesi na Barbados hrabě Marlborough a po dohodě s bohatým londýnským obchodníkem se na ostrově r. 1624 usadili plantážníci. Ti postavili první město, které nazvali Jamestown na počest svého guvernéra.
Ovšem již dříve obdržel hrabě Carlisle koncesi pro všechny Karibské ostrovy a považoval za oprávněné reklamovat Barbados pro sebe.
Z toho vznikl spor mezi oběma lordy, který se protáhl; byl neobyčejně ostrý a roku 1629 měl za následek, že Karel I., anglický král, uznal práva hraběte Carlislea.
Za doby náboženských zmatků ve Velké Británii bylo velké množství těch, kdo před nimi chtěli prchnout a Barbados měl velký prospěch z této emigrace, která zvýšila důležitost a rozkvět osady.
Když po Cromwellově diktátorství byl Karlovi II. vrácen trůn jeho otce, požádali osadníci tohoto krále, aby přijal suverenitu nad ostrovem a přislíbili, že budou koruně odvádět čtyřapůl procentní poplatek ze všech plodin ostrova. Nabídka byla příliš výhodná, než aby byla zamítnuta. 12. prosince 1667 byla tedy podepsána smlouva o připojení Barbadosu k osadním državám Velké Británie.
Od té doby ustavičně vzrůstal rozkvět ostrova. Již roku 1674 dosáhlo jeho obyvatelstvo počtu sto dvacet tisíc, aby ho pak poněkud ubylo, bělochů byla jen asi pětina oproti uvolněným otrokům následkem lakoty guvernérů. Nicméně pro svou polohu netrpěl Barbados nekonečnými boji Anglie s Francií a ostatně byl chráněn svými přirozenými náspy. Takže zatímco ostatní Antilské ostrovy většinou přešly postupně do různých rukou, Barbados, který se stal anglickým hned po svém objevení, jím zůstal stále co do jazyka i mravů.
Mimo to, jakkoliv závisel na koruně, není třeba mít za to, že nepožívá nezávislost. Jeho sněmovna měla dvacet čtyři členy, volených pěti tisíci voliči. Byl podroben moci guvernéra, zákonodárné rady a devíti členům, jmenovaným panovníkem; byl upravován výkonnou radou, v níž zasedal vedle hlavních funkcionářů člen Horní sněmovny a čtyři členové Dolní sněmovny. Ostrov byl rozdělen na jedenáct farností a měl rozpočet na šestnáct set tisíc liber šterlinků.
Vláda Barbadosu velela veškeré anglické námořní moci na Malých Antilách. Ačkoliv ostrov stál na pátém místě při své rozloze čtyři sta třicet čtverečních kilometrů, stojí na druhém místě co do počtu obyvatel a na třetím co do rozsahu svého obchodu. Jeho obyvatelstvo čítalo sto osmdesát tři tisíce lidí, z nichž třetina obývala Bridgetown s jeho předměstími.
Plavba z castrieského přístavu na St. Lucy a Bridgetownem na Barbados si vyžádala téměř osmačtyřicet hodin. Za příznivého větru a ovladatelného moře by byl Alert tuto vzdálenost urazil za poloviční dobu, ale vítr chvt1emi utichal a měnil směr a to nedovolilo ubírat se přímou cestou. Chvílemi se zdálo, že vítr bude vát na severozápad, což Harryho Markela přinutilo vzdálit se od antilských končin.
Bylo na místě se obávat, že hned první den se setkají s protipasáty ze západu. Za těch okolností by byl Alert zahnán na širé moře. Nuže, kdyby bylo nutné lavírovat celé dny, aby se dostali k pobřeží Barbadosu, kdo ví, zda by se Harry Markel nezřekl této poslední zastávky, jakkoliv by měla být výnosná pro něho a jeho kumpány!… Kdo ví, zda by neuprchl z těchto nebezpečných končin, zda by si konečně nezajistil bezpečnost a s lodí bez cestujících zamířil do moří Tichého oceánu?…
Nuže, nikoliv, při své odvážné povaze, jak ji známe, by Harry Markel odolal naléhání svého mužstva a uplatnil to, že Barbados musí být konečnou etapou; že cesta bude skončena za několik dní, že nebezpečí na tomto ostrově nebudou strašnější než na St. Lucy anebo na Dominice, což jsou anglické ostrovy stejně jako Barbados, a potom by dodal: „Při návratu bude Alert stát o sedm tisíc liber víc, neboť nehodím do moře sedm tisíc liber, ale hodím tam ty, kteří je na Barbadosu mají přijmout!“
Změny v ovzduší, kterých se obávali, nenastaly. Odpoledne vypukla jedna z oněch velikých bouří s prudkými údery hromu a přívalovým deštěm, které jsou na Antilách vzácností a působí tam často nepředvídané pohromy. Alert musel

několik hodin čekat na širém moři. Pak skončil živelný úkaz při západu slunce a počasí slibovalo klidnou noc.
Tento první den urazil Alert jen čtvrtinu vzdálenosti, která dělila oba ostrovy. Když ho bouře přinutila odchýlit se z cesty, doufal Harry Markel, že v noci dožene to, oč se opozdil.
Tak se věci udály. Směr větru se změnil a slabé přerušované pasáty se otočily na východ. Moře zůstalo drsné a až do úsvitu zachycovala loď vítr, takže ráno 6. září byla v půli cesty mezi oběma ostrovy.
Ten den probíhala plavba za příhodných podmínek střední rychlostí a večer se Alert nacházel nedaleko Barbadosu.
Tento ostrov, stejně jako Martinique, nebyl zdálky vidět. Byla to nízká země bez velikého zvlnění, která, jak už jsme poznamenali, vyvstala poznenáhlu nad mořskou hladinou. Její nejvyšší vrchol, Hillaby, nepřesahoval výšku tři sta padesát metrů. Kolem ostrova jako na St. Lucy rostou ustavičně korálové vrstvy a jeho vnější pás se na některých místech rozšiřoval na několik kilometrů.
Harry Markel tedy zamířil na západ a protože měl k ostrovu už jen patnáct mil, mohl k němu dorazit za několik hodin. Nicméně, nechtěl se odvážit do blízkosti příbojů, rozvinul jen několik plachet a čekal na úsvit, aby vplul do bridgetownského přístavu.
Následující den, 7. září, Alert zakotvil.
Dojem mladých cestujících, když se octli v tomto přístavu, byl stejný, jak líčí Elisée Reclus ve své tak dokumentované Geografii. Měli za to, že se octli v některém přístavu Anglie, Belfastu, nebo Liverpoolu. Nic z toho, co pozorovali v Amalia Charlotte na St. Thomas nebo v Pointe-a-Pitre na Guadeloupe nebo v Saint Pierre na ostrově Martinique. Podle výroku velkého francouzského zeměpisce se zdálo, že se palmy z tohoto ostrova vystěhovaly.
Ačkoliv má Barbados jen prostřední rozlohu, měl nicméně jistý počet dost důležitých měst, ležících na jeho pobřeží; Sperghstown, Hoistingtown, Hobetown, Hastings, lázeňské, dosti navštěvované místo. Všechna jsou právě tak anglická jako jejich jména.
Dalo by se říci, že Spojené království je tam poslalo rozložené na části a že bylo třeba je jen sestavit na patřičných místech.
Jakmile Alert spustil kotvy, prvním člověkem, který se objevil na lodi, byl jakýsi gentleman, vážný a korektní, v černém oděvu a klobouku vysokého tvaru.
Tato osobnost přinesla kapitánovi Paxtonovi a jeho cestujícím poklonu paní Kathleen Seymourové.
Byl to pan Well, správce, jenž se zdvořile uklonil a jehož pozdrav pan Patterson neméně zdvořile opětoval. Potom mezi sebou vyměnili několik vět a mladí laureáti se netajili živou touhou poznat zámeckou paní z Nording House.
Na to odpověděl pan Well, že, jakmile vystoupí na břeh, najdou příští hosté paní Kathleen Seymourové povozy, dané jim k dispozici, a že budou bez otálení dopraveni do Nording House, kde je očekává paní Kathleen Seymourová.
Pak se pan Well důstojně vzdálil, což dokázal pan Patterson plně ocenit; správce neopominul říci, že pokoje pro hosty Nording House jsou přichystány a že snídaně bude připravena v jedenáct hodin.
Bylo ostatně pravděpodobné, že zastávka Alerta u Barbadosu potrvá déle než u jiných ostrovů.
Cožpak nebylo přirozené, že si paní Kathleen Seymourová přála u sebe podržet po jistou dobu stipendisty Antilian School a mohli by jí oni potom odepřít toto potěšení?… A nebylo stejně přirozené, že ta výtečná paní jim chtěla ukázat tento ostrov, který považovala bezpochyby za nejkrásnější z celé Západní Indie?…
V půl jedenácté byli pan Patterson, oblečený do bezvadně černého oděvu, a jeho mladí svěřenci, oblečení do svých nejlepších oděvů, připraveni jít.
Veliký člun Alerta na ně čekal. Dali do něho složit velké množství vaků, zaujmuli svoje místa a člun se vrátil k lodi, jakmile je vysadil na nábřeží.
Tam čekaly, jak řekl pan Well, dva povozy s kočími na kozlíku a lokaji u dvířek.
Pan Patterson a jeho svěřenci ihned nasedli do povozů, které klusem odjely a po projetí obchodnickými ulicemi v sousedství přístavu, dorazily na fontabellské předměstí.
Byla to elegantní čtvrť, obývaná bohatými bridgetownskými obchodníky. Nádherné příbytky, bohaté vily se tam tyčily mezi stromy a ze všech těch rezidencí byla nejluxusnější bezesporu rezidence paní Kathleen Seymourové.
Bylo stanoveno, že za pobytu na Barbadosu se nikdo nevrátí na loď Harryho Markela, a tu spatří teprve v den odjezdu. Tomu to do jisté míry mohlo být jen vhod. Jakmile se cestující ubytují v Nording House, nepřijme Alert žádné návštěvy a nepravý kapitán Paxton bude méně v nebezpečí, že ho někdo pozná.
Avšak stejně ho ustavičně znepokojovala délka zastávky. Jestliže podle programu sestaveného paní Kathleen Seymourovou byly na návštěvu ostatních ostrovů Antil vymezeny dva až tři dny, nebyly mu známy úmysly této paní, pokud se týkalo Barbadosu. Bylo lehce možné, že Alert zůstane v Bridgetownu týden, popřípadě dva, tedy do 20. září. I když odpluje v té době a průměrná plavba z Ameriky do Evropy si vyžádá pětadvacet dní, vrátí se chovanci Antilian School v polovině října, téměř na začátku školního roku. Bylo tedy možné, že zastávka skončí teprve kolem dvacátého, což umožní hostům paní Kathleen Seymourové prohlédnout si důkladně ostrov.
O tom uvažovali Harry Markel a jeho kumpáni. Pokud měli doposud úspěch, když se vyhnuli návštěvě starého námořníka na Dominice, který chtěl stisknout ruku kapitánovi Paxtonovi, obrátí se na Barbadosu osud proti nim?…
V každém případě se Harry Markel bude mít na pozoru ještě mnohem více než kdy jindy. Odmítne každé pozvání do Nording House, které dostane. Ani jediný z jeho lidí nevystoupí na břeh. Tentokrát nebude mít Morden ani nikdo jiný příležitost jít se opít do bridgetownských krčem.
Panství Nording House bylo nádhernou državou značné důležitosti. Zámek stál ve stinném parku z nejkrásnějších stromů horkého zeměpásu. Kolem něho se rozkládaly plantáže na cukrovou třtinu a bavlníková pole; na severovýchodním obzoru se táhly lesy. Rybníky a řeky tam byly stále živeny čerstvou vodou, ačkoliv obdělání ostrova přivodilo úbytek dešťů, svlažovalo jej několik řek a četné studny, kde v malé hloubce bylo možné nalézt vodu.
Do prostorné haly zámku uvedl správce pana Patlersona a chlapce, zatímco černí sluhové se ujali jejich zavazadel a

odnášeli je do ,pokojů, určených pro hosty. Pak je pan Well zavedl do salonu, kde čekala paní Kathleen Seymourová. Byla to dvaašedesátiletá žena, měla bílé vlasy, modré oči, vlídné tváře, byla vysokého vzrůstu, měla vznešené a dobré vzezření, o němž pan Horatio Patlerson nemeškal užít Virgilova výrazu patuit incessu Dea (Po kroku se objevila bohyně). Tato paní je co nejsrdečněji přivítala a neskrývala velikou radost, kterou pociťovala, když přijímala laureáty ze soutěže Antilian School.
Roger Hinsdale odpověděl ve jménu svých přátel dobře naučeným, dobře předneseným proslovem, kterým byla paní Kathleen Seymourová okouzlena. Vyslovila se o tom vybranými výrazy a prohlásila k cestujícím Alerta, že budou jejími hosty po celou dobu svého pobytu na Barbadosu.
Pan Patterson odpověděl, že přání paní Kathleen Seymourové jsou pro ně rozkazem a protože mu podala ruku, složil na ni co nejuctivější polibky.
Paní Kathleen Seymourová, narozená na Barbadosu, patřila k bohaté rodině, které připadlo toto panství hned na počátku osady. Mezi její předky patřil lord Carlisle, jeden z koncesionářů ostrova. V té době musel každý vlastník pozemků ročně odvádět za čtyřicet liber bavlny. Odtud plynuly velmi značné příjmy, jež získávala tato panství a mezi nimi i panství Nording House.
Není zbytečné připomenout, že podnebí na Barbadosu bylo nejzdravější na Antilách. Horko mírnilo každodenně větry z moře. Nikdy tam neřádila žlutá zimnice, tak obecná a zhoubná na tomto souostroví. Tento ostrov se musel obávat jen prudkosti uragánů, obyčejně strašlivých a v těchto končinách častých.
Guvernér anglických Antil, sídlící na Barbadosu, si velmi vážil paní Kathleen Seymourové. Protože byla ženou šlechetného srdce, velkomyslná a lidumilná, ubožáci se nedovolávali její nevyčerpatelné dobročinnosti nadarmo.
Snídaně byla podávána v prostorném sále v přízemí. Na stole bylo mnoho plodin ostrova, ryb, zvěřiny, ovoce, jehož rozmanitost se vyrovnala jeho lahodnosti, a stolovníci po zásluze ocenili tento jídelní lístek.
Byli-li oni uspokojeni přijetím své hostitelky, ta pociťovala úplné uspokojení, když viděla kolem sebe tyto mladé cestující, jejichž tvář,e, ošlehané mořskými větry, dýchaly radostí a zdravím.
A když se při snídani mluvilo o délce pobytu na Barbadosu, odpověděla paní Kathleen Seymourová:
„Myslím, drahé děti, že nebude kratší než dva týdny. Dnes máme 7. září a odjedete-li dvaadvacátého, dá se předpokládat, že dorazíte do Anglie asi v polovině měsíce října… Doufám, že nebudete litovat svého pobytu na Barbadosu… Co o tom soudíte, pane Pattersone?…“
„Madam,“ odpověděl pan Patterson a uklonil se nad svým příborem, „naše dny náleží vám a můžete jimi disponovat podle libosti…“
„Pak, mladí přátelé, kdybych poslouchala jenom svoje srdce, bych vás už nenechala vrátit se do Evropy!… A co by řekly vaše rodiny?… Co by řekla vaše manželka, kdybyste se nevracel, pane Pattersone!…“
„Ten případ bych předvídal,“ odvětil mentor. „Ano… případ, že by Alert zmizel… že by uplynula léta, aniž by o mně byly nějaké zprávy…“
„Oh, to se nestane!“ tvrdila paní Kathleen Seymourová. „Vaše plavba sem byla šťastná a bude šťastná i při návratu… Máte dobrou loď… Kapitán Paxton je výtečný námořník…“
„Zajisté,“ připojil pan Patterson, „mohli jsme jeho chování vždy jen chválit!“
„Nezapomenu na něj,“ řekla paní Kathleen Seymourová.
„Právě tak, šlechetná paní, jako my nezapomeneme na den, kdy nám bylo popřáno složit vám poprvé svoje poklony, na onen dies alba notanda lapillo… a jak řekl Martiac hanc lucem lactea notet, anebo, jak řekl Horatio: cressa ne careat pulchra dies nota, anebo, jak řekl Statius creta signare diem…“
Naštěstí přestal pan Patterson na tomto posledním citátě a mladí stolovníci uznali za vhodné přerušit ho radostným hurá.
Že by paní Kathleen Seymourová pochopila tyto latinské formule, nebylo pravděpodobné, ale nemohla být na omylu co do úmyslu výmluvného deklamátora. A ostatně možná, že ani všichni laureáti neporozuměli větám, vypůjčeným z Martiala, Statia nebo Horatia. Vskutku, když osaměli, řekl mu Roger Hinsdale:
„Pane Pattersone, jak překládáte přesně creta signare diem?…“
„Ale zapisovat den tužkou, což znamená totéž jako zapisovat bílým kamínkem, lactea gemma… Jakže, vy, Rogere Hinsdale, jste neporozuměl, zatímco paní Kathleen Seymourová zajisté ano…“
„Oh!“ zvolal Tony Renault.
„Ano, ano!“ tvrdil mentor. „Tato podivuhodná latina se pochopí sama.“
„Oh!“ zvolal znova šibalsky Tony.
„Nač toto oh?“
„Protože latina, i když je podivuhodná, se nepochopí vždy sama, jak říkáte, pane Pattersone,“ tvrdil Tony Renault. „A počkejte, dovolte mi citovat vám jistou větu a otázat se vás, jak byste ji přeložil…“
Ten nenapravitelný chlapec chtěl zajisté opět uvést některý ze šprýmů, na které byl zvyklý a jeho druhové se nemýlili.
„Vida…, citujte…“ odpověděl pan Patterson a posunul si brýle doktorským posunkem.
„Je to věta: Rosam angelum letorum.“
„Ah,“ řekl pan Patterson překvapeně. „Od koho pochází tato věta?…“
„Od neznámého autora… ale na tom nezáleží! … Co může znamenat!…“
„Neznamená nic, Tony!… Jsou to slova bez ladu a skladu!… Rosam, růže ve čtvrtém pádě; angelum, anděl, letorum, šťastných, genitiv pluralis…“
„Prosím o prominutí,“ namítl Tony Renault, jehož zrak plál zlomyslností. „Tato věta má zcela přesný význam…“
„A znáte jej?…“
„Znám jej.“

„Ah!… Nuže… budu hledat," řekl pan Patterson, „budu hledat!"
A opravdu, měl hledat… a to ještě dlouho, jak uvidíme.
Od toho dne plynula zastávka samými výlety, na nichž často měla podíl i paní Kathleen Seymourová. Mohli vskutku spatřit nejen panství Nording House, nýbrž i ostatní krajiny na východním pobřeží. Bridgetown neměl jako jediný privilegia hostit mladé hosty bohaté dámy. Rozšířili své výzkumy až na město na pobřeží a paní Kathleen Seymourová měla opravdu radost nad poklonami, které ji skládali pro její ostrov.
Z toho vyplývalo, že při této zastávce cestující Alerta úplně zapomínali na svou loď. Ani jedenkrát neměli příležitost se na ni vrátit. Ostatně Harry Markel a ostatní byli neustále na stráži a ačkoliv je neohrozila žádná příhoda, hořeli touhou opustit Barbados co nejdříve. Na širém moři budou v bezpečí před veškerou možností a přivodí rozuzlení tohoto dramatu!
Bez přílišného nadsazování lze říci, že ostrov byl nesmírnou zahradou, bohatou na ovoce, bohatou na květiny. Z této zahrady, která je také zahradou zelinářskou, těžil zemědělský průmyslník hodně rýže, bavlny druhu „barbadeuse", hledané na různých evropských tržištích. Pokud se týká cukru, toho se vyrábělo značné množství. Dlužno připojit, že průmyslové závody se tam nacházely ve stálém rozkvětu. Vskutku, na Barbadosu bylo více než pět set továren.
Při různých příležitostech, když turisté navštívili jiná města a jejich výlet se protáhl, nemohli se téhož dne vrátit ani do Nording House. To bylo ovšem výjimkou a téměř každý večer se scházeli v salonech honosného sídla. Několikrát přišli ke stolu paní Kathleen Seymourové zasednout bridgetownští úředníci, Jeho Excellence guvernér, členové výkonné rady a několik vysokých hodnostářů.
Sedmnáctého byla veliká slavnost, k níž bylo pozváno asi šedesát osob - ta slavnost měla být zakončena ohňostrojem. Mladí laureáti bez rozdílu národnosti sklízeli všemožnou poctu.
A paní Kathleen Seymourová opakovala bez ustání:
„Nechci zde vidět ani Angličany, ani Francouze, ani Holanďany, ani Švédy, ani Dány… Ne, pouze Antilany, své krajany!…"
Po koncertě, při němž hrála výtečná hudba, bylo postaveno několik stolků pro whist a pan Horatio Patterson, partner paní Kathleen Seymourové, sehrál partii, o níž se dosud mluví v Západní Indii.
Tak uplynul čas tak rychle, že hosté Nording House mohli dny považovat za hodiny, hodiny za minuty. 21. září nadešlo, aniž to pozorovali. Harry Markel je dosud na lodi ani nespatřil. Ostatně brzy měli přijít, neboť odjezd byl stanoven na dvaadvacátého.
Avšak den před tím projevila paní Kathleen Seymourová přání navštívit Alerta. Bylo to veliké uspokojení pro Louise Clodiona a jeho přátele, kteří byli šťastní, že ji budou moci uctít na lodi jako je ona uctila na svém zámku. Tato výtečná paní chtěla poznat kapitána Paxtona, vyslovit mu svůj dík - a to tím spíše, že k němu měla prosbu.
Dopoledne tedy opustily povozy panství a zastavily se na bridgetownském nábřeží.
Veliký člun námořního ředitelství, jenž čekal u schodiště, dopravil návštěvníky na palubu.
Harry Markel bylo návštěvě zpraven správcem a jeho kumpáni a on by se jistě bez této návštěvy obešli; obávali se stále nějaké nepředvídané komplikace. Nuže, bylo nemožné se jí vyhnout.
„Ke všem čertům s těmito lidmi!…" zvolal John Carpenter. „Ano… ale později," odpověděl Harry Markel.
Paní Kathleen Seymourová byla přijata s ochotou a úctou, jež vyžadovalo její vynikající postavení na Barbadosu. A především adresovala kapitánovi výraz svých díků.
Harry Markel vložil do své odpovědi krajní zdvořilost. Pak, když zámecká paní Nording House připojila, že jako uznání za dobré služby jeho mužstva mu věnuje odměnu pět set liber, dal Corty znamení k hurá, jehož ohnivost se jí velmi upřímně dotkla.
Paní Kathleen Seymourová pak navštívila salon a kajuty. Toto zařízení ji uspokojilo, jak se zdálo, úplně. A jakých poklon se dostalo panu Horatio Pattersonovi, když ukázal strašlivého hada, ovinutého v děsivé poloze kolem zadního stěžně!
„Jakže," zvolala paní Kathleen Seymourová, „vy, pane Pattersone, jste zabil tuto strašlivou obludu?"
„Ano, já," odpověděl pan Patterson, „a má-li ještě po smrti tak strašlivé vzezření, můžete z toho posoudit, jaká asi byla zaživa, když na mě vyplázla svůj jazyk!"
A nedostal-li Tony Renault při této odpovědi křeče, tak proto, že ho Louis Clodion do krve štípnul.
„Zdá se ostatně právě tak živý, jako když jsem ho zabil!…" prohlásil pan Patterson.
„To opravdu!" řekl Tony Renault, jehož jeho přítel tentokrát nedovedl zadržet.
Když se vrátili na vrchní palubu, přistoupila paní Kathleen Seymourová k Harrymu Markelovi a řekla mu:
„Zítra se vydáte na moře, kapitáne Paxtone?…"
„Zítra, madam, a to hned při východu slunce."
„Nuže, mám k vám prosbu… Jde o mladého, pětadvacetiletého námořníka, syna jedné z našich žen, řádného muže, který se má vrátit do Anglie, aby se stal druhým lodním mistrem na jisté obchodní lodi… Byla bych vám velmi vděčná, kdybyste ho svezl na Alertu."
Ať už se tato prosba Harrymu Markelovi líbila či nikoliv, bylo zřejmé, že ji nemůže odmítnout, neboť loď plula na útraty paní Kathleen Seymourové. Odvětil tedy pouze:
„Nechť ten mladý muž přijde na loď, madam, bude mi vítán." Paní Kathleen Seymourová obnovila své díky kapitánovi. Pak mu doporučila pro zpáteční plavbu pana Pattersona a mladé cestující, za něž byla odpovědna vůči jejich rodinám.
A potom - a to byl hlavní bod pro Harryho Markela, kvůli němuž se on a jeho kumpáni vydali do tak vážných nebezpečí - ohlásila paní Kathleen Seymourová, že ještě ten den dostanou pan Patterson a stipendisté každý odměnu sedm set liber.
Pan Patterson poznamenal zcela upřímně, že by to znamenalo zneužívání šlechetnosti zámecké paní Nording House.

Roger Hinsdale, Louis Clodion a jiní se k němu připojili.
Když pak paní Kathleen Seymourová prohlásila, že by ji odmítnutí zamrzelo, nesmělo se naléhat k nejvyššímu uspokojení Johna Carpentera a celého mužstva.
Pak po přátelském sbohem kapitánovi Alerta, po přání šťastné cesty nasedli návštěvníci a její hosté opět do člunu, jenž je dopravil k nábřeží, odkud je vozy zavezly do zámku, aby tam strávili tento poslední den.
A když všichni opustili loď, zvolal Corty:
„Tady to máme!…“
„Tisíc a tisíc ďáblů!“ připojil John Carpenter. „Už už jsem viděl okamžik, kdy tito pitomci odmítnou svou odměnu!… Stálo by za to nasadit hlavu a vrátit se s prázdnou kapsou!“
Ostatně nevrátí se nyní cestující bez obnosu, který má zdvojnásobit výnosnost podniku.
„A ten námořník?…“ řekl pak Corty.
„Dobrá!…“ odpověděl lodní mistr. „O jednoho více nám nebude vadit, myslím…“
„Ne,“ odpověděl Corty, „a já si ho beru na starost.“
Toho večera se v Nording House sešlo veliké shromáždění úředníků osady a hostů paní Kathleen Seymourové. Po hostině se znovu rozloučili a cestující z Alerta se vrátili na loď. Každý z nich dostal ve guinejích v hedvábném váčku odměnu, přiřknutou laureátům ze soutěže Antilian School.
Hodinu před tím přišel mladý námořník, o jehož převezení žádala paní Kathleen Seymourová, a byl uveden do kajuty, kde měl bydlet.
Vše bylo připraveno pro zítřejší odplutí a za úsvitu měl opustit Alert bridgetownský přístav, svou poslední zastávku v Západní Indii.

VII. KAPITOLA
Začátek plavby

V deset hodin ráno zanechal Alert nejzazší obrysy Barbadosu, nejvýchodnějšího z ostrovů maloantilského řetězu, za obzorem.
Tato malá návštěva laureátů ve vlasti se tedy odbyla za velmi příznivých okolností. Na svých plavbách příliš netrpěli prudkými převraty v ovzduší, tak častými v těch končinách. Zpáteční cesta začínala. Místo, aby se vrátila do Evropy, zamíří loď, jejímiž pány budou hned zítra Harry Markel a jeho spřeženci, do vod Tichého oceánu.
Opravdu se zdálo, že cestující Alerta nemohou ujít osudu, chystanému jim těmito zločinci. Příští noc budou přepadeni ve svých kajutách, zardoušeni, dříve, než se budou moci bránit!… A kdo kdy odhalí toto krvavé drama na Alertu?… V rubrice námořních zpráv se objeví trojstěžník mezi loděmi zahynulými se vším všudy, o nichž už nejsou zprávy. Nadarmo je budou hledat, zatímco pod jiným jménem, pod jinou vlajkou po některých změnách na lanoví bude kapitán Markel podnikat své zločinné výpravy po západních mořích Tichého oceánu.
A přítomnost nového námořníka nepřinese vůbec žádné naděje na záchranu. Nyní ovšem bylo na lodi jedenáct cestujících a mužstvo i s Harrym Markelem mělo deset lidí. Avšak tito budou mít výhodu překvapení. Ostatně klást vydatný odpor těmto statným mužům, zvyklým prolévat krev?… A pak se v noci provede řež… Oběti budou přepadeny v tvrdém spánku. Aby prosily tyto bídníky o milost, by bylo zbytečné!… Nemohly žádnou očekávat.
Tak se tomuto odvážnému zločinci zdaří všechno. Jeho plány se uskuteční dopodrobna. Zvítězí nad váháním Johna Carpentera a některých jiných. Plavba Antilami je nezradila a zastávka na Barbadosu jim vynesla obnos sedm tisíc liber, nemluvě o odměně, kterou dostali od paní Kathleen Seymourové.
Lodník, přijatý na Alerta, se jmenoval Will Mitz. Bylo mu teprve pětadvacet - sotva o pět let více, nežli Rogeru Hinsdaleovi, Louisi Clodionovi a Albertu Leuwenovi.
Will Mitz, muž prostředního vzrůstu, silný, svalnatý, čilý a mrštný, jak vyžadovalo povolání košového hlídače, jevil všechny známky poctivosti a upřímnosti. Byl to také úslužný mladík dobrých způsobů a bezvadné pověsti, velmi proniknutý náboženským citem. Nikdy nebyl trestán a nikdo nejevil ve službě více poslušnosti a nevyvinoval více horlivosti. Do služby vstoupil ve dvanácti letech jako plavčík, postupně se stal nováčkem, lodníkem, ubytovatelem. Byl to jediný syn paní Mitzové, která před několika lety ovdověla, jež byla zaměstnána v sídle Nording House.
Po poslední plavbě po jižních mořích zůstal Will Mitz dva měsíce u matky. Paní Kathleen Seymourová mohla ocenit vlastnosti tohoto řádného muže. Díky jeho stykům obdržel právě místo druhého lodního mistra na lodi, která měla odplout z Liverpoolu do Sydney v Austrálii. Nebylo pochyb, že Will Mitz, mající veliké praktické vědomosti, inteligentní a horlivý, vykoná svou povinnost a domůže se později důstojnického místa v obchodním loďstvu. Byl statečný a odhodlaný, měl onu neochvějnou chladnokrevnost, onu soudnost, které jsou nezbytné pro námořníky a mají být jejich první vlastností.
Will Mitz vyčkával v Bridgetownu na příležitost k odplutí do Liverpoolu, když vtom zakotvil v přístavu Alert. Tu napadlo paní Kathleen Seymourovou, aby se dohodla s kapitánem Paxtonem a zabezpečila mladému námořníkovi návrat do Evropy. Will Mitz tedy měl přeplout Atlantický oceán za velmi příjemných podmínek do Liverpoolu, kam až se měl trojstěžník odebrat. Odtamtud se měl vrátit pan Horatio Patterson a jeho mladí svěřenci do Londýna po železnici a konečně do Antilian School, kde měli být po zásluze uvítáni.
Ostatně Will Mitz nehodlal zůstat za plavby nečinný. Kapitán Paxton jím s radostí nahradí muže, kterého naneštěstí ztratil v Yorské zátoce.
Večer jedenadvacátého přinesl Will Mitz svůj tlumok na Alerta, když se rozloučil s paní Kathleen Seymourovou a vřele objal svou matku. Mimo to obdržel malý obnos, který měla přijmout dobrá zámecká paní - obnos, který mu umožní vyčkat v Liverpoolu na odplutí jeho lodi.
Ačkoliv všechny postele v místnosti pro mužstvo nebyly obsazeny jeho lidmi, nedal Harry Markel raději Willa Mitze

mezi ně. To by snad mohlo být na překážku provedení jeho plánů. Pod vrchní palubou zbývala volná kajuta a nový cestující se jí ihned ujal.
Při svém příchodu řekl Will Mitz Harrymu Markelovi:
„Kapitáne Paxtone, chci být na lodi užitečný… Jsem vám k dispozici a, chcete-li, budu vykonávat službu jako ostatní…“
„Dobrá,“ odpověděl Harry Markel.
Nutno podotknout, že Will Mitz pocítil málo příznivý dojem, když spatřil mužstvo lodi. A tím byl nejen kapitán Alerta, nýbrž i John Carpenter, Corty a ostatní. Pokud se mu zdálo držení trojstěžníku bezvadné, nemohly mu vnuknout důvěru tyto tváře, v nichž se odráželo tolik prudkých vášní, tyto divoké výrazy, jejichž faleš byla špatně zastřena. Proto se rozhodl, že se vůči mužstvu bude chovat s jistou zdrženlivostí.
Ostatně Will Mitz neznal kapitána Paxtona, ale slyšelo něm jako o výtečném námořníkovi ještě dříve, než se ujal velení na Alertovi, a paní Kathleen Seymourová by ho nezvolila bez závažných doporučení.
Mimo to za svého pobytu v Nording House vychvalovali mladí cestující kapitána Paxtona co nejvíce a vynášeli obratnost, jejíž důkazy podal za bouře opodál Bermud. Plavba na Antily proběhla uspokojivým způsobem; proč by tomu tak nemělo být i při zpáteční cestě?… Will Mitz měl tedy za to, že první dojem, který měl, když přišel na loď, brzy zmizí.
Když se Corty dozvěděl, že Will Mitz nabídl své služby, řekl Harrymu Markelovi a Johnu Carpenterovi:
„Eh, to je dobrý přírůstek, s nímž jsme nepočítali!… Proslulý námořník, který může velet vedle tebe, Johne…“
„A kterého lze s plnou důvěrou pustit ke kormidlu!…“ připojil John Carpenter stejně ironicky. „S takovým kormidelníkem není třeba obávat se odchylky od pravé cesty a Alert popluje přímo do Liverpoolu…“
„Policie bezpochyby upozorněná tak či onak,“ pokračoval Corty, „nás přijme s poctami, které nám příslušejí…“
„Dost žertů,“ připojil přísně Harry Markel, „a každý ať si dá ještě čtyřiadvacet hodin pozor na jazyk.“
„A to tím spíš,“ poznamenal John Carpenter, „že, jak se mi zdá, nás tento mrož pozoroval zvláštním způsobem…“
„To určitě,“ pokračoval Harry Markel, „nechť se mu odpovídá málo nebo nic, když bude chtít mluvit!… A zvláště ať Morden neopakuje to, co provedl na St. Lucy…“
„Dobrá,“ ukončil Corty, „dokud se Morden nenapije, je němý jako ryba a my mu v pití zabráníme, dokud se nebude pít na zdraví kapitána Markela!“
Ale nezdálo se, že by Will Mitz chtěl zavést hovor s lidmi z mužstva. Hned po svém příchodu se uchýlil do své kajuty, kde složil svůj tlumok a čekal na návrat cestujících; následující den pomáhal při zvednutí kotvy.
Hned první den našel Will Mitz na zádi to, co by nenašel na přídi lodi - hodné chlapce, kteří se o něho zajímali. Zvláště Tony Renault a Magnus Anders vypadali velice šťastně, „že mohou mluvit námořnicky s námořníkem“.
Po snídani se šel Will Mitz projít po palubě a pokuřoval přitom z dýmky.
Alert měl rozvinuty spodní plachty košové a bramové. Měl lavírovat daleko na severovýchod, aby minul ústí Bahamského průlivu za Antilami a použil Golfského proudu, mířícího k Evropě. Will Mitz se mohl divit, že kapitán použil lanoví na pravém boku místo lanoví na levém boku, což dávalo lodi jihovýchodní směr. Avšak Harry Markel měl bezpochyby své důvody, aby takto jednal a Willu Mitzovi nepříslušelo ptát se ho na to. Ostatně si řekl, že Alert, jakmile urazí padesát nebo šedesát mil, se dá zase na severovýchod.
Opravdu ne bez úmyslu manévroval Harry Markel tak, aby dosáhl jižního konce Afriky, a občas přihlížel, udržuje-li kormidelník loď v tomto směru.
Zatím rozmlouvali Tony Renault, Magnus Anders a dva nebo tři z jejich přátel s mladým námořníkem, procházejíce se po palubě, brzy po vrchní palubě. Kladli mu otázky, vztahující se k jeho povolání, což nemohli dosud učinit u málo sdílného kapitána. Will Mitz odpovídal ochotně; bavil se hovorem s nimi, když viděl náklonnost, kterou projevovali k námořním věcem.
A především, které země navštívil za svých plaveb na státních a obchodních lodích?
„Mladí pánové,“ odpověděl Will Mitz, „cestuji už dvanáct let, takřka od svého dětství…“
„Přeplul jste vícekrát Atlantický a Tichý oceán?“ otázal se Tony Renault.
„Ano, víckrát, na plachetních i parních lodích.“
„Plavil jste se také na válečných lodích?“ řekl Magnus Anders. „Ano,“ odpověděl Will Mitz, „když Anglie vyslala eskadru do Žlutého moře.“
„Vy jste byl v Číně!…“ zvolal Tony Renault a neskrýval svůj obdiv nad mužem, který přistál u břehů Říše středu.
„Ano… pane Renaulte, a ujišťuji vás, že cesta do Číny není obtížnější než cesta na Antily.“
„A na které lodi?“ otázal se John Howard.
„Na obrněném křižníku Standard s velitelem kontradmirálem sirem Harrym Walkerem.“
„Tedy,“ pokračoval Magnus Anders, „jste tam vstoupil jako plavčík?“
„Ano… jako plavčík.“
„A byla na Standardu veliká děla?“ otázal se Tony Renault. „Velmi veliká… dvacetitunová…“
„Dvacetitunová!“ opakoval Tony Renault.
A bylo patrné, jak šťasten by byl tento neohrožený chlapec, kdyby mohl někdy vystřelit z jednoho z těchto strašlivých kusů.
„Avšak,“ připojil pak Louis Clodion, „na válečných lodích jste se neplavil nejdéle?…“
„Nikoliv, mladí pánové,“ odpověděl Will Mitz. „Sloužil jsem státu jen tři léta a na obchodních lodích jsem se vyučil povolání košového hlídače.“
„Na kterých lodích?“ otázal se Magnus Anders.
„Na North's Brothers z Cardiffu, po níž jsem plul do Bostonu, a Great Britain z Newcastlu.“

„Je to veliká loď?“ řekl Tony Renault.
„Zajisté, uhlák o třech tisících pěti stech tunách, který se s plným nákladem vydal do Melbourne.“
„A co jste přivezli nazpět?“
„Australské obilí pro Leith, edinburský přístav.“
„Měl jste raději plavbu plachetní nebo parní?…“ pokračoval Niels Harboe.
„Plavbu plachetní,“ odpověděl Will Mitz. „Tato plavba je více námořnická a celkem je právě tak rychlá jako každá jiná. A pak neplujeme v kotoučích dýmu z uhlí a nic není nádhernější než loď, pokrytásvým plachtovím, která může urazit svých patnáct nebo šestnáct mil za hodinu!“
„Věřím vám… věřím vám!…“ odpověděl Tony Renault, kterého jeho obrazotvornost nesla všemi moři světa. „A na kterou loď nastoupíte nyní?…“
„Na Elisu Warden z Liverpoolu; je to nádherný čtyřstěžník o třech tisících osmi stech tunách, jenž se vrátil z Thia na Nové Kaledonii s nákladem niklu.“
„A jaký náklad vezme s sebou z Anglie?“ otázal se John Howard. „Náklad uhlí pro San Francisco,“ odpověděl Will Mitz, „a vím, že na zpáteční plavbě přiveze do Dublinu obilí z Oregonu.“
„Plavba tedy potrvá?…“ pokračoval Magnus Anders. „Asi jedenáct až dvanáct měsíců.“
„Ah,“ zvolal Tony Renault, „takové plavby bych se chtěl zúčastnit! Rok mezi oblohou a vodou!… Atlantický oceán, jižní moře, Tichý oceán!… Tam se pluje kolem Hoornova mysu a vracíme se kolem mysu Dobré naděje!… to je téměř cesta kolem světa!…“
„Eh, mladý pane,“ odpověděl Will Mitz s úsměvem, „rád byste konal velikou plavbu…“
„Zajisté… a to spíše jako námořník nežli jako cestující!“
„To je dobře řečeno,“ prohlásil Will Mitz, „a vidím, že máte k moři náklonnost.“
„Magnus Anders a on,“ potvrdil Niels Harboe s úsměvem. „Kdyby mělo být po jejich, mělo by se jim svěřit řízení lodi a jeden by střídal druhého u kormidla!“
„Bohužel,“ poznamenal Louis Clodion, „jsou Magnus a Tony příliš staří na to, aby začali s námořnictvím…“
„Řeklo by se, že je nám šedesát! …“ odsekl Tony Renault.
„Ne… ale je nám dvacet…“ přiznal se mladý Švéd, „a možná, že je příliš pozdě…“
„Kdo ví?“ odpověděl Will Mitz. „Jste odvážní, mrštní, zdraví a při těchto vlastnostech se člověk naučí brzy řemeslu!… Nicméně je lepší začít zamlada… Ovšem pro obchodní námořnictvo není předepsán věk.“
„Ostatně,“ řekl Louis Clodion, „Tony a Magnus uvidí, až ukončí studia na Antilian School…“
„A když člověk vyjde z Antilian School,“ ukončil Tony Renault, „je způsobilý ke každému povolání… Je to pravda, pane Pattersone?…“
Mentor, který právě přicházel, vypadal ustaraně. Možná, že přemýšlel o pověstné latinské větě, jejíž smysl dosud nevyzkoumal. Nicméněřekl ani slovo a Tony Renault, který na něho potměšile hleděl, neučinil žádné narážky. Avšak průběh rozmluvy dal za pravdu mladému chovanci, který třímal tak statečnou rukou vlajku antilské školy. A ten výtečný muž se uvedl za příklad. Je hospodářem Antilian School, to je naprosto cizí všem námořním vědomostem… Nikdy se neplavil po oceánech - ani ve snách… Pokud se týká lodí, viděl nanejvýš ty, které plují Londýnem po Temži… Nuže, pouze proto, že náleží ke správnímu personálu proslulého ústavu, byl schopen čelit Neptunovu hněvu!… Ovšem na začátku po několik dní houpavé otřesy…
„Kymácivé,“ napověděl Tony Renault.
„Ano… kymácivé…“ pokračoval pan Patterson, „kymácivé a hou… ano, houpavé mě sužovaly, tuším!… Avšak cožpak nyní nejsem obrněn proti mořské nemoci?… Cožpak nemám námořnické nohy?… Věřte mi… experto crede Roberto (Věř zkušenému Robertovi).“
„Horatio,“ napověděl opět Tony Renault.
„Horatio… protože jsem byl pokřtěn týmž jménem jako božský Flaccus!… A nepřeji-li si zápasit s bouřemi, tornády a cyklony, býti hříčkou vichřic a uragánů, aspoň je budu pozorovat pevným pohledem a bez blednutí…“
„Klaním se vám proto, pane Pattersone,“ řekl Will Mitz. „Ostatně, mezi námi řečeno, je lepší nezkoušet to… Prodělal jsem to a viděl jsem občas i nejstatečnější uchvácené hrůzou, když se cítili bezmocnými vůči bouři…“
„Oh,“ řekl pan Patterson, „neříkám to, abych vyvolal vztek živlů…
Vzdálená je mi taková myšlenka, která by byla nedůstojná opatrného muže a mentora, majícího na starosti duše, a pociťujícího celou tíži své odpovědnosti!… Ostatně, Wille Mitzi, doufám, že se nemusíme obávat ničeho takového…“
„Rovněž v to doufám, pane Pattersone. V této roční době je nepohoda v této části Atlantického oceánu dost vzácná. Ovšem bouře je stále nutné se obávat a při bouři nikdy nevíme, jaká bude nebo jak dlouho potrvá… Bezpochyby se s nimi setkáme, neboť v září jsou časté a jen si přeji, aby se nezměnily v orkán…“
„To si přejeme všichni,“ odpověděl Niels Harboe. „Nicméně za nepohody můžeme úplně důvěřovat svému kapitánovi. Je to zručný námořník…“
„Ano,“ odpověděl Will Mitz, „vím, že se kapitán Paxton osvědčil, a slyšel jsem o něm v Anglii největší chvály…“
„A to právem,“ prohlásil Hubert Perkins.
„A viděli jste jeho mužstvo při práci?“ otázal se Will Mitz.
„Zdá se, že John Carpenter je velmi zkušený lodní mistr,“ prohlásil Niels Harboe, „a jeho lidé se dobře vyznají v lodních pracích.“ „Nejsou žvanilové,“ poznamenal Will Mitz.
„Opravdu, ale mají dobré chování,“ odpověděl Magnus Anders. „Potom je na lodi přísná kázeň a kapitán Paxton nikdy nedovolí žádnému lodníkovi vystoupit na břeh… Ne, nelze jim nic vytýkat…“
„Tím lépe,“ řekl Will Mitz.
„A přejeme si jen jediné,“ připojil Louis Clodion, „totiž aby plavba pokračovala za dosavadních podmínek.“

VIII. KAPITOLA
Noc nadchází

Tak uplynulo první dopoledne zpáteční cesty. Život na lodi nabýval obvyklé pravidelnosti, jejíž jednotvárnost mohla být přerušena jen příhodami na moři, velmi řídkými, je-li pohoda krásná a vítr příznivý.
Jako obyčejně bylo k snídani prostřeno v saloně, kde se shromáždili cestující za předsedání pana Pattersona a stewardovy obsluhy.
Harry Markel si dal rovněž jako obyčejně přinést jídlo do své kajuty.
To se zdálo poněkud zvláštní Willu Mitzovi, neboť bývá zvykem, že na obchodních lodích stoluje kapitán v salonu.
Nadarmo se snažil Will Mitz navázat hovor s Johnem Carpenterem nebo někým jiným z mužstva. Nepozoroval kamarádství, které vznikne mezi námořníky tak snadno.
Vzhledem k hodnosti, kterou měl zastávat na Elise Warden, s ním mohl druhý důstojník Alerta jednat jako rovný s rovným.
Po jídle vystoupil Will Mitz s chlapci, kteří ho tak dobře přijali, opět na palubu.
Odpoledne bylo plné zábav. Vítr byl mírný a rychlost průměrná, proto nahodili z vrchní paluby udice a cestující se oddali rybolovu, který přinesl vydatnou kořist.
K nejhorlivějším, Tonymu Renaultovi, Magnusovi Andersovi, Nielsovi Harboeovi a Axelovi Wickbornovi se připojil i Will Mitz, který byl skutečný a velmi zručný rybář.
Vyznal se dokonale v námořnickém řemesle, byl obratný a inteligentní, což samozřejmě neušlo jak Harrymu Markelovi tak ani lodnímu mistrovi.
Tento rybolov trval několik hodin. Ulovili štiky výtečné jakosti a dokonce i jednoho z oněch jeseterů velikého vzrůstu, jejichž samičky, vážící až dvě stě liber, kladou milion vajec, je to druh velmi rozšířený v Atlantickém oceánu a ve Středozemním moři.
Udice vytáhly několik tresek, které sledují lodě v početných hejnech, scyphií, mečounů a také několik elektrických úhořů protáhlého těla hadího tvaru, kteří rádi navštěvují končiny Ameriky.
Dříve než ho Will Mitz mohl zadržet, popadl pan Horatio Patterson jednoho z těchto úhořů a elektrická rána ho odrazila až ke kormidelníkově budce.
Běželi k němu, zvedli ho a bylo zapotřebí určitou dobu, aby se vzpamatoval.
„Je nebezpečné dotýkat se těchto živočichů," poznamenal Will Mitz.
„Vidím to… příliš pozdě," odpověděl pan Patterson, který si třel paže ochromené úderem.
„Ostatně," řekl Tony Renault, „se říká, že tyto rány působí zázračně proti revmatismu."
„To je tedy dobré, protože jsem náchylný k revmatismu, a nyní jsem asi do smrti vyléčen!"
Událostí, která v cestujících vzbudila největší zájem, bylo setkání se třemi nebo čtyřmi velrybami.
Tito kytovci nejsou příznační pro antilské vody, které nejsou velrybáři zvyklí považovat za loviště.
„Obzvláště na širém Tichém oceánu je loví lodi," vypravoval Will Mitz, „buď na severu, v rozsáhlých zátokách Britské Kolumbie, kde vrhnou mladé, nebo na jihu, na pobřeží Nového Zélandu."
„Účastnil jste se už lovu na velrybu?…" otázal se Louis Cloqion.
„Ano, jednu sezónu, na Wrangelu z Belfastu poblíž Kurilských ostrovů a na Ochotském moři. Ale je nutné mít čluny, lana, harpuny, harpunáře. Když je člun odvlečen z dosahu zraku, je to velmi nebezpečné a tento lov vyžaduje mnoha obětí…"
„Je výhodný?…" řekl Niels Harboe.
„Ano i ne," odpověděl Will Mitz. „Obratnost je dobrá, ale štěstí je lepší a příliš často se stane, že kampaň skončí, aniž bylo možné zmocnit se jediné velryby."
Ty, které byly právě ohlášeny, byly vzdáleny od Alerta nejméně tři míle a nebylo možné se k nim přiblížit k nemalé lítosti cestujících.
I kdyby trojstěžník rozvinul více plachet, nedosáhl by větší rychlosti. Velryby pluly na východ tak rychle, že by je člun jen stěží dohonil. Tou měrou, jakou se slunce schylovalo k obzoru, tišil se vítr.
Mraky na západě, husté a vodnaté, zůstávaly bez hnutí. Kdyby se vítr zvedl na té straně, byl by to vichr, který by neměl dlouhé trvání. Na protější straně se kupily husté páry, stoupající až k nadhlavníku, které měly noc učinit velmi tmavou.
Bylo možné se obávat, že se obloha rozžhaví blesky a zarachotí údery hromu. Horko bylo velmi značné, teplota těžká, prostor nasycen elektřinou.
Pokud byly udice nahozeny, musel dát Harry Markel spustit na moře člun, protože některé z těchto ryb byly tak těžké, že by nebylo možné vytáhnout je přímo na palubu.
Ano, moře bylo klidné, ale člun nebyl vytažen opět na své místo. Harry Markel měl bezpochyby své důvody pro to, aby jej nechal venku.
Alert rozvinul všechny plachty, aby tak využil sebemenšího vánku. Proto měl Will Mitz za to, že kapitán zalavíruje na severovýchod, jakmile vítr vzroste. Po celý den nadarmo očekával rozkaz, aby byl změněn směr a nepodařilo se mu pochopit záměry Harryho Markela.
Slunce zmizelo za hustými mraky, jejichž hustá vrstva zachycovala jeho poslední paprsky. Noc rychle nadcházela, neboť v šířkách, sousedících s obratníkem, bývá krátký soumrak.
Nechá Harry Markel toto plachtoví až do úsvitu?… Will Mitz si to nemyslel. Bouře mohla vypuknout a je známo, s jakou prudkostí a zběsilostí se rozpoutávají bouře v těchto končinách.

Loď, překvapená bouří, nemá kdy uvolnit lana na spodních cípech plachty, svinout plachty. Za několik minut může být převržena a aby se zvedla, musí se zbavit stěžňů.
Opatrný námořník se tedy do takového nebezpečí nevydá a ledaže by byla naprosto jistá pohoda, je výhodné ponechat si pouze košové plachty, přední plachtu, brigantinu a příďové plachty.
Když vstoupil k šesté hodině na vrchní palubu, kde byli právě shromážděni pan Patterson a jeho mladí svěřenci, nařídil Harry Markel svinout stan, o což každý večer dbal. Potom, naposledy pozoruje počasí, zavelel:
„Sviňte chocholíky a bramové plachty!“
Mužstvo začalo vykonávat tento rozkaz, který jim předal John Carpenter.
Je samozřejmé, že Tony Renault a Magnus Anders slezli z koše hlavního stěžně s lehkostí a svižností, jež vyvolávala u mentora vždy jak obdiv tak nepokoj… a také lítost, že je nemůže napodobit.
Tentokrát je následoval Will Mitz, neméně svižný než oni. Téměř současně dorazili k ráhnu a všichni tři začali svinovat velkou bramovou plachtu.
„Dobře se držte, mladí pánové,“ řekl jim. „Je to opatrnost, na kterou je nutné vždy dbát, i když se loď nehoupe…“
„Držíme se dobře,“ řekl Tony Renault. „Pana Pattersona by velmi zarmoutilo, kdybychom spadli do moře!“
Všichni tři svinuli plachtu na ráhno, které bylo připevněno k hlavnímu stěžni, když byla práce provedena i s vrcholíky.
Lodníci provedli totéž na předním stěžni; pak byly svinuty veliká příďová plachta a plachta šípová na přídi.
Rozvinuté nechali obě plachty košové, plachtu přední, brigantinu, malou příďovou, které poslední vánek sotva vzdouval.
Loď byla lehce nesena proudem, směřujícím na východ a do východu slunce měla urazit jen malou vzdálenost.
Avšak Harry Markel by nebyl překvapen, kdyby se na loď snesla náhlá bouře.
Za několik okamžiků by se pak svinula přední plachta a obě plachty košové.
Když Will Mitz sestoupil s Tonym Renaultem a Magnusem Andersem na vrchní palubu, všiml si kompasu, osvětleného lampou z kormidelníkovy budky.
Od rána urazil Alert asi padesát mil na jihovýchod a proto měl za to, že kapitán se dá na noc jiným směrem a to směrem severovýchodním.
Harry Markel dobře zpozoroval, že jeho cestující jeví jisté překvapení, když viděl, že setrvává v dosavadním směru. Will Mitz však zachovával přísně kázeň a nedovolil si poznámku v této záležitosti.
Opravdu, pohlédl naposledy na kompas, zatímco Corty držel kormidlo, zkoumal stav oblohy a usedl u paty hlavního stěžně.
V tom přistoupil Corty k Harrymu Markelovi a řekl mu, tak aby to nikdo neslyšel:
„Zdá se, že Mitz si myslí, že nejsme na správné cestě!… Nuže, uvedeme jej a ostatní na ni tuto noc a nic jim nebude bránit, aby nedorazili do Liverpoolu, plaváním, nechají-li jim žraloci paže a nohy!“
Tato poznámka se darebákovi patrně zdála velmi žertovná, neboť vybuchl prudkým smíchem. Harry Markel ho potlačil pohledem.
V tom k nim přistoupil John Carpenter.
„Necháme veliký člun ve vleku, Harry?…“ otázal se. „Ano, Johne, může nám posloužit…“ „Kdybychom museli práci dokončit venku.“
Toho večera prostřeli na stůl teprve v půl sedmé. Na stole se pyšnilo několik ryb, ulovených ve dne a náležitě upravených Ranyahem Coghem.
Pan Patterson prohlásil, že nikdy nejedl lepší… zvláště štiky, a vyslovil naději, že mladí rybáři naloví za plavby jiné téhož druhu.
Po obědě opět všichni vystoupili na vrchní palubu, kde hodlali počkat na tmavou noc, aby se odebrali do svých kajut.
Slunce, skryté za mraky, ještě nezmizelo za obzorem a úplná tma měla nastat teprve v pozdních hodinách.
Nuže, v tom se Tonymu Renaultovi zazdálo, že na východě vidí plachtu a téměř hned na to se ozval hlas Willa Mitze:
„Loď vlevo vpředu!“
Všechny zraky se upjaly tím směrem.
Asi čtyři míle po větru se objevila veliká loď s rozvinutými košovými a spodními plachtami. Bezpochyby tam měla trochu větru a plula opačným směrem než Alert.
Louis Clodion a Roger Hinsdale si šli pro dalekohledy a pozorovali blížící se loď, směřující na severozápad.
„Prokletá loď!“ zamručel John Carpenter k Harrymu Markelovi.
„Za hodinu bude u nás!…“
Stejnou poznámku, kterou právě prohodil lodní mistr, měli na mysli i Corty a ostatní.
Pokud utichne vítr úplně, zůstanou obě lodi na noc nehybné, možná že půl, čtvrt míle od sebe!… Nuže, pokud si Harry Markel mohl poprvé blahopřát, u irského pobřeží, že svoje cestující nezavraždil, nynější okolnosti nebyly stejné. Peníze paní Kathleen Seymourové se již nacházely na lodi a mohly být provedeny zločinné plány v blízkosti této lodi?…
„Proklatě,“ pokračoval John Carpenter, „cožpak se nám nepodaří zbavit se tohoto penzionátu?… Cožpak budeme muset počkat na příští noc?…“
Loď využívala zbytku větru a přiblížila se k Alertovi. Ale brzy postrádala vítr i ona.
Byl to veliký trojstěžník, plující buď na některý z Antilských ostrovů anebo do jednoho z mexických přístavů.
Pokud se týkalo jeho národnosti, tu nebylo možné poznat, protože vlajka na kormě brigantiny nevlála. Nicméně se podle stavby a lanoví zdálo, že je to americká loď.
„Nezdá se, že by měla těžký náklad…“ poznamenal Magnus Anders.
„Opravdu,“ odpověděl Will Mitz, „a mám za to, že pluje na východ.“
Tři čtvrtě hodiny na to byla loď už jen dvě míle od Alerta.

Protože ji proud nesl tím směrem, doufal Harry Markel, že Alerta mine. Kdyby od něho byla vzdálena pět nebo šest mil mezi jednou a čtvrtou hodinou ranní, nebylo by na tu vzdálenost slyšet výkřiky, kdyby na lodi vypukl boj.
Za půl hodiny, když skončil soumrak, nebyl patrný žádný vánek.
Obě lodi zůstaly stát ani ne půl míle od sebe.
K deváté hodině řekl pan Patterson hlasem, v němž byla patrná ospalost:
„Nuže přátelé, nepomyslíme na návrat do svých kajut?…“ „Není pozdě, pane Pattersone,“ odpověděl Roger Hinsdale.
„A spát od devíti hodin do sedmi ráno, to je příliš, pane Pattersone,“ připojil Axel Wickborn.
„A vrátíte se do Evropy tučný jako mnich, pane Pattersone,“ prohlásil Tony Renault a sepjal ruce na břiše.
„V tom ohledu nemějte žádnou obavu,“ odpověděl mentor. „Dovedu se vždy udržet v patřičných mezích mezi hubeností a otylostí.“
„Pane Pattersone, znáte výrok mudrců starověku?“ řekl Louis Clodion.
A pronesl první verše disticha salernské školy:
„Sex horas dormire, sat est…“ (Šest hodin spáti dosti jest)
„Juveni senique…“ (Pro mladíka i starce) pokračoval Hubert Perkins.
„Septem pigro…“ (Sedm pro lenocha) řekl John Howard.
„Nulli concedimus octo!“ (Nikomu nepovolíme osm) dokončil Roger Hinsdale.
Že byl pan Horatio Patterson nadšený, když uslyšel tento latinský citát postupně splynout z úst laureátů, o tom by bylo zbytečné se zmiňovat. Ale stejně se mu chtělo hodně spát, proto odpověděl:
„Zůstaňte si, pokud chcete, a vdechujte si večerní vzduch na vrchní palubě… Ale já budu ten piger… ba budu dokonce ten nullus a půjdu spát…“
„Dobrou noc, pane Pattersone!“
Mentor sestoupil na palubu a odebral se do své kajuty. Otevřel světlík, aby dosáhl větší svěžesti vzduchu, natáhl se na své lože a usnul spánkem spravedlivých, když předtím ještě pronesl tato slova:
„Rosam… letorum… angelum!“
Louis Clodion a jeho druhové zůstali na čerstvém vzduchu ještě hodinu. Hovořili o cestě na Antily, připomínajíce si tu nebo onu okolnost, která se jich dotkla, a mysleli na to, až po návratu ke svým rodinám budou vyprávět o všem, co vykonali, o všem, co spatřili od svého odplutí.
Jako Harry Markel dal vztyčit na předním stěžni bílé světlo, i kapitán neznámé lodi dal na přídi vztyčit svoje.
Za tmavých nocí je to potřebné, protože proudy a protiproudy mohou zavinit srážky. Z vrchní paluby bylo vidět tu kolísavou svítilnu, která, neměníce místa, se kývala vlivem táhlého vlnění.
Tony Renault si tentokrát sliboval, že nepřekročí šest hodin, doporučených salemskou školou. Před pátou ráno opustí svou kajutu a bude na vrchní palubě. A bude-li ještě cizí loď poblíž Alerta, vztyčí se vlajka, aby se vyzvěděla její národnost.
Konečně k desáté hodině usnuli všichni cestující, mimo Willa Mitze, který se procházel po palubě.
Tisíc myšlenek se zmítalo v mozku mladého námořníka. Myslel na Barbados… kam se vrátí teprve za tři nebo čtyři léta… na svou matku, kterou nebude vidět tak dlouho… na svou službu na Elise Warden… na postavení, které tam bude zaujímat… na tuto cestu, která ho povede dosud neznámými moři…
Potom myslel na Alerta, na němž plul… na tyto chlapce, k nimž cítil tolik sympatií… Zvláště Tony Renault a Magnus Anders jej zajímali svou náklonností k plavbě.
Pak mužstvo Alerta, kapitán Paxton, jehož osoba v něm budila bezděčný odpor, tito námořníci, tak neochotní spřátelit se s ním!… Nikdy by si je takto nepředstavoval a kdo ví, jestli se tohoto nepříjemného pocitu zbaví?…
Úplně pohroužen do svých myšlenek přecházel Will Mitz od předního kastelu po vrchní palubu. Někteří lodníci byli nataženi podél okřídlí, jedni spali, jiní přitlumeně hovořili.
Když viděl, že se tuto noc nedá nic dělat, odebral se Harry Markel do své kajuty, nařídil však, aby ho ihned vyrozuměli, kdyby vítr zesílil.
John Carpenter a Wagah pozorovali, stojíce na vrchní palubě, světlo trojstěžníku, jehož zář ochabovala. Začala se zvedat lehká mlha. Měsíc byl v úplňku a protože hvězdy za parami poznenáhlu hasly, byla hluboká tma.
Stalo se tedy, že loď stojící opodál Alerta, brzy nebylo vidět. Ale byla zde… Kdyby se ozvaly výkřiky, spustila by své čluny na moře a možná, že by našla několik obětí…
Tato loď měla na palubě asi dvacet pět až třicet lidí mužstva… Jak by odolali v boji, kdyby se rozpoutal?… Za těch okolností Harry Markel právem vyčkával… A řekl si: co se nestane dnešní noc, stane se zítra… Tou měrou, jakou se Alert bude vzdalovat od Antil jihovýchodním směrem, se bude s loděmi setkávat řidčeji a řidčeji… Ovšem, pokud ve dne zase zavanou pasáty, bude muset Harry Markel obrátit a lavírovat na severovýchod - i když se to bude Willovi Mitzovi zdát příliš podezřelé…
Zatímco John Carpenter a Wagah takto hovořili na vrchní palubě, rozmlouvali dva muži na levém boku lodi u předního kastelu.
Byli to Corty a Ranyah Cogh. Bylo je spolu často vidět, neboť Corty se stále potuloval kolem kuchyně, aby pozřel nějaké dobré sousto, které pro něho kuchař schovával.
A poslouchejme, co si říkali - a což si ostatně museli říkat oba kumpáni, kteří hořeli nedočkavostí, aby už už byli pány Alerta.
„Rozhodně, Corty, je Harry až příliš opatrný…“
„Možná, Ranyahu, a možná, že to není na škodu!… Kdybychom si byli jisti, že je překvapíme v jejich kajutách spící, uklidili bychom je, aniž by měli čas vykřiknout…“
„Rána nožem do hrdla je trochu na překážku volání o pomoc…“

„Zajisté, Ranyahu, ale je možné, že se pokusí bránit se!… A cožpak se ta prokletá loď v mlze nepřiblížila?… Kdyby se jeden z těchto chlapců vrhl do moře a podařilo by se mu dorazit k lodi, poslal by kapitán rychle dvacet lidí na Alerta!… Nemohli bychom odolat a v podpalubí bychom byli dopraveni na Antily a pak do Anglie!… Tentokrát by nás policie dokázala udržet ve vězení… a víš Ranyahu, co nás očekává!…“
„Vmísil se do toho ďábel, Corty!… Po tolika šťastných náhodách tato smůla, jež nám přivedla do cesty tuto loď!… A toto bezvětří!… Když si pomyslím, že by stačila hodina dobrého větru, aby nás odnesl na pět nebo šest mil!…“
„Snad se to stane před rozbřeskem,“ řekl Corty. „Mějme se však na pozoru před tím Willem Mitzem, který se mi nezdá jako muž, který by se dal překvapit…“
„Vypořádám se s ním,“ prohlásil Ranyah Cogh, „v jeho kajutě nebo na palubě, ať je kdekoliv! Dobrou ránu mezi ramena!… Nebude mít ani kdy obrátit se a pak přes palubu s ním…“
„Neprocházel se právě po palubě?“ otázal se Corty.
„Ano,“ odpověděl Cogh, „a už ho nevidím… ledaže by byl na vrchní palubě…“
„Ne, Ranyahu… Tam je jen John Carpenter a steward a ti právě sestupují…“
„Potom,“ řekl Ranyah Cogh, „se Will Mitz asi odebral do salonu… Kdyby zde nebyla ta prokletá loď, byla by vhodná chvíle… a za několik minut by na lodi nezbyl ani jediný cestující…“
„To se nedá nic dělat,“ skončil Corty, „pojďme spát.“
Vrátili se do místnosti pro mužstvo, zatímco oba muži, kteří sestoupili, zůstali na přídi na stráži.
Will Mitz, schoulený pod kastelem, kde nemohl být spatřen, vyslechl tuto rozmluvu. Nyní věděl všechno… Věděl, v jakých rukou se ocitla loď… Věděl, že kapitánem je Harry Markel… Věděl, že tito darebáci chtějí hodit cestující do moře… A tento ohavný úklad by už byl proveden, nebýt přítomnosti lodi, kterou bezvětří zadrželo nablízku Alerta!

IX. KAPITOLA
Will Mitz

Krátce po jedenácté hodině této noci z 22. na 23. září bloudil po hladině moře člun. Sotva se kolébal na vlnách, jimiž nezmítal skoro žádný vítr.
Dvě vesla jej hnala beze zvuku severovýchodním směrem - aspoň podle dohadu, neboť polární hvězdu, skrytou za parami, nebylo vidět.
Muž u kormidla asi litoval, že se pohoda nezměnila v bouři. Kdyby blesky brázdily prostor, mohl by mířit zpříma k cíli, místo aby směr udával nazdařbůh. Dříve, nežli by se moře vzbouřilo vichřicí, urazil by malou vzdálenost, která ho dělila od cíle, a zabezpečil by záchranu všech.
Tento člun obsahoval jedenáct osob: dva muže a devět chlapců, z nichž nejstarší se chopili vesel. Jeden z mužů chvílemi postával, upíral zrak do mezer v mlze a naslouchal…
Byl to veliký člun Alerta, unášející uprchlíky. Louis Clodion a Axel Wickborn veslovali na přídi. Will Mitz vedl kormidlo, marně hledaje správnou cestu touto tmou, kterou teplé noční mlhy činily ještě hustší.
Před čtvrtou hodinou ztratili Alerta z očí a neviděli už bílé světlo trojstěžníku, jehož vzdálenost nemohla obnášet víc než půl míle, protože jej bezvětří asi zdrželo na témže místě.
Podívejme se, jaký měly věci průběh.
Po rozmluvě Cortyho a Ranyaha Cogha, kterou vyslechl, odplížil se Will Mitz od kastelu, aniž byl spatřen, a vrátil se pod vrchní palubu.
Tam zůstal několik minut, aby si promyslel co má učinit, než začne jednat.
Nebylo pochyb: kapitán Paxton a jeho mužstvo byli povražděni na Alertu a když přišli cestující, nacházela se loď už v moci Harryho Markela a jeho kumpánů.
Pokud se týkalo těchto zločinů, bylo Willovi Mitzovi známo, co vypravovaly listy o pirátech z Halifaxu, o jejich uvěznění a útěku z queenstownského vězení v Irsku - útěku, jehož datum se shodovalo s datem odjezdu Alerta. Když se zmocnili lodi, kotvící ve Farmarském zálivu, zabránil jim nedostatek větru v odplutí… Následující den přišli na loď pan Patterson a chovanci Antilian School… Proč se však Harry Markel nezbavil cestujících stejně jako kapitána Paxtona s jeho mužstvem a proč svůj záměr neprovedl již při plavbě z Anglie na Antily, to si Will Mitz nedokázal vysvětlit.
Ale nebylo kdy na takové vysvětlování. Nepodaří-li se cestujícím opustit Alerta, budou ztraceni. Zvedne-li se vítr, vzdálí se obě lodi od sebe a mnohonásobná vražda bude provedena… Nestane-li se to tuto noc, stane se to příští noc, anebo jakmile nadejde den, kdy bude moře pusté… Jakkoliv o všem ví, nebude moci Will Mitz organizovat vážný odpor.
Nuže, protože okolnost seslaná přímo Prozřetelností - lze to tak říci - zdržela provedení zločinu, bylo nutné jí využít a hledat záchranu tam, kde byla.
Bylo tedy nutné vzdálit se a to vzdálit se, aniž by způsobili poplach. Harry Markel se uchýlil do své kajuty. John Carpenter a Wagall se právě odebrali do místnosti pro mužstvo, kde již ostatní spali. Na přídi byl jenom lodník, který měl hlídku, a ten asi příliš nehlídal.
A nejdříve, aby se dostali k lodi, zadržené bezvětřím, měli po ruce loďku, veliký člun, který po rybolovu zůstal na rozkaz Harryho Markela ve vleku.
Jako statečný a odhodlaný muž se Will Mitz rozhodl, že zkusí všechno, aby zachránil své mladé přátele a zároveň zabezpečil vlastní záchranu.
Piráti z Halifaxu na Alertu!… Tím se vysvětlila antipatie, kterou v něm vzbudil od první chvt1e podivný kapitán Paxton, odpor, který pociťoval vůči mužstvu a divoká zdrženlivost, s níž se vůči němu chovali tito lidé, zatíženi zločiny!…

Aby využil příznivých okolností, nesměl zmařit ani okamžik.
Každý ví, jak rychle se v tropech mění počasí… Lehký vítr by postačil, aby zanesl Alerta dále… Nesvinul ani košové plachty, ani přední plachtu, ani brigantinu, které by vzduly první závany větru… Zároveň by se vzdálila druhá loď opačným směrem a nebyla by už naděje, že se s ní zase setkají - naděje už tak nejistá v těchto mlhách, které nedovolovaly ji spatřit!…
Nejdříve bylo nutné probudit cestující jednoho po druhém, několika slovy jim vše vyložit a dopravit je do člunu zadní stranou salonu, aniž by byla vzbuzena pozornost lodníka na stráži.
Především se Will Mitz chtěl přesvědčit, nachází-li se Harry Markel dosud ve své kajutě v jednom koutě pod vrchní palubou, u vchodu. Lomoz by jej mohl zburcovat a kdyby se dal do křiku, byl by útěk ohrožen.
Will Mitz se proplížil ke dveřím kajuty, přiložil ucho ke křídlu a několik okamžiků naslouchal.
Harry Markel, který věděl, že se tuto noc nedá nic dělat, spal hlubokým spánkem.
Will Mitz se vrátil do salonu a aniž rozžehnul lampu, visící ze stropu, otevřel jedno z oken, vedoucích na záď, asi šest stop nad čárou ponoru.
Bude toto okno dost veliké, aby cestující mohli sestoupit do člunu?…
Pro chlapce ano… ale pro poněkud silnější muže ne…
Naštěstí pan Patterson nebyl tělnatý. Útrapy plavby jej spíše vysušily, přes hostiny, jichž se tak hojně účastnil za různých slavností na počest chovanců z Antilian School.
Pokud se týká jeho, Will Mitz, štíhlý, čilý a obratný, se dovedl tímto oknem protáhnout.
Protože útěk byl možný, aniž by bylo zapotřebí vystoupit na vrchní palubu, což bylo možná neproveditelné, hodlal Will Mitz probudit své druhy.
První kajuta, jejíž dveře tiše otevřel, byla kajuta Louise Clodiona a Tonyho Renaulta.
Oba spali a Louis Clodion se probudil teprve až ucítil na rameni čísi ruku.
„Ani slovo!…“ řekl Will Mitz. „To jsem já…“
„Co chcete?…“
„Ani slovo, říkám vám!… Jsme v největším nebezpečí…“
Na vysvětlení celé situace postačila jediná věta. Louis Clodion, který pochopil její vážnost, se dokázal ovládnout.
„Probuďte svého přítele,“ dodal Will Mitz. „Já o tom řeknu ostatním…“
„A jak uprchneme?“ zeptal se Louis Clodion.
„Ve člunu… je upoután na zádi… Dopraví nás k lodi, která není asi daleko!“
Louis Clodion se více neptal a zatímco Will Mitz vyšel z kajuty, probudil Tonyho Renaulta, který vyskočil ze své postele, jakmile se dozvědělo stavu věcí.
Za několik minut byli všichni mladí laureáti na nohou. Pokud se týká pana Pattersona, ten měl být vyrozuměn teprve na poslední chvíli. Odvlečou ho a uloží do člunu, aniž by mu popřáli čas pochopit.
Ke chvále Antilian School nutno říci, že ani jediný z jejích chovanců neprojevil slabost v nastalém nebezpečí.
Neprojevili ani nářek, ani výkřik hrůzy, které by mohly ohrozit tento útěk, podniknutý za tak obtížných okolností.
Nicméně Niels Harboe učinil návrh, který svědčil o jeho energické duši:
„Neodejdu, aniž bych toho darebáka nezbavil života!“
A zamířil ke kajutě Harryho Markela.
Will Mitz ho zadržel:
„To neučiníte, pane Harboe,“ řekl. „Harry Markel by se mohl probudit v okamžiku, kdy byste vstoupil do jeho kajuty, mohl by volat, bránit se a byli bychom přemoženi!… Nasedněme do člunu bez lomozu… Jakmile budeme na lodi, nepochybuji, že se její velitel bude chtít zmocnit Alerta a pirátů, kteří jsou na něm pány!“
Bylo to jediné, co mohli učinit.
„A pan Patterson?…“ poznamenal Roger Hinsdale.
„Napřed nasedněte do člunu,“ odpověděl Will Mitz, „a až budete usazeni, pomůžeme mu sestoupit.“
Potom si oblékli Louis Clodion a jeho druhové teplejší oděvy. O potraviny nešlo, neboť chtěli dorazit jen k lodi, vzdálené půl míle. I kdyby měl člun počkat, až se zvedne mlha nebo nastane den, spatří tu loď. A kdyby je uvidělo mužstvo Alerta, budou uprchlíci cizí lodí přijati dříve, než by je Harry Markel a jeho kumpáni mohli pronásledovat.
Zvláště se však museli obávat, že se zvedne vítr. V tom případě by loď odplula na západ a Alert na východ. Až by se zrodil nový den, byl by člun vystaven všem nebezpečím, nemajíce na tomto pustém moři ani vodu ani potraviny.
Hubert Perkins všem doporučil, aby s sebou vzali své váčky guineí. Zmizí-li Alert za úsvitu, poslouží tento obnos sedm tisíc liber, který bandě uteče, k dopravě uprchlíků do vlasti.
Vhodná chvíle nadešla.
Louis Clodion stanul u kajuty a přesvědčil se, že nic Harryho Markela nevyrušilo ze spánku. Zároveň pozoroval otevřenými dveřmi vrchní paluby lodníka, vykonávajícího hlídku na předním kastelu.
Will Mitz se vychýlil z jednoho okna salonu, uchopil lano a přitáhl člun pod klenutou záď.
Zdálo se, že mlha ještě více zhoustla. Člun bylo sotva rozeznat. Bylo slyšet jen šplouchání vln, olizujících Alerta.
Jeden po druhém se chlapci bez větší námahy sklouzli po laně, které držel Will Mitz. Napřed John Howard a Axel Wickborn, pak Hubert Perkins a Niels Harboe, potom Magnus Anders a Tony Renault a posléze Albert Leuwen a Roger Hinsdale. V salonu zbyli jen Louis Clodion a Will Mitz.
Will Mitz už už otvíral dveře kajuty pana Pattersona když v tom ho zadržel Louis Clodion.
„Mějme se na pozoru!“ zašeptal. „Hlídka přichází…“ „Počkáme,“ řekl Will Mitz.
„Má v ruce svítilnu,“ pokračoval Louis Clodion.
„Přirazte dveře a v salonu nic neuvidí.“

Lodník už byl mezi hlavním a prostředním stěžněm. Vystoupí-li na vrchní palubu, bude mlha bezpochyby dost hustá, aby mu zakryla člun už obsazený a přichystaný odrazit.
Avšak z nepravidelných pohybů svítilny Will Mitz poznal, že její nosič sotva stojí na nohou. Opatřil si láhev brandy nebo ginu a jistě pil přes míru. Pak asi na zádi zaslechl nějaký zvuk a mechanicky tam zamířil. Protože bylo úplné ticho, asi se vrátil na své místo na předním kastelu.
To se také stalo a jakmile opilec vyklidil cestu, začali se Louis Clodion a Will Mitz zabývat panem Pattersonem.
Mentor spal hlubokým spánkem a chrápání naplňovalo jeho kajutu.
Možná, že právě tento zvuk vzbudil pozornost hlídajícího lodníka.
Bylo nutné pospíšit si. Cestující, nacházející se už v loďce, sžíraly nepokoj a zároveň i netrpělivost. Každou chvíli se jim zdálo, že zaslechnou nějaký výkřik, že spatří lodníky objevit se na vrchní palubě… A jak odrazit, pokud u nich nebudou pan Patterson, Louis Clodion a Will Mitz?… A když se probudí Harry Markel a vykřikne, přiběhnou-li John Carpenter a Corty na jeho výkřik, budou ztraceni!… Přítomnost cizí lodi jim nezabrání v provedení zločinu!…
Louis Clodion vstoupil do kajuty pana Pattersona a lehce se dotkl jeho ramene. Chrápání rázem přestalo a ze spáčových rtů vyšla tato slova:
„Paní Pattersonová… trigonokefal… angelum… Brzy sňatek…“ O čem se asi zdálo tomuto důstojnému muži… o hadovi… o latinském citátu a také o sňatku!… O jakém sňatku?…
Protože se neprobouzel, zatřásl s ním Louis Clodion silněji a přitom mu položil ruku na ústa, aby mu zabránil vykřiknout pro případ, že by se mu zdálo, že zápasí se strašlivým hadem v pralesích na ostrově Martinique.
Tentokrát se pan Patterson zvedl, když poznal hlas toho, kdo k němu mluvil.
„Louis… Louis Clodion?…“ opakoval a vůbec nechápal, co slyšel o kapitánovi Paxtonovi, který není kapitánem Paxtonem, o Alertovi, který upadl do moci Harryho Markela, o nutnosti pospíšit si za cestujícími, kteří na něj čekali v člunu.
Avšak neušlo mu, že život jeho mladých svěřenců a jeho vlastní budou ohroženy, pokud zůstanou na Alertu… Vše bylo připraveno k bezodkladnému útěku a čekalo se jen na něho, aby hledali útočiště na ohlášené lodi…
Pan Patterson se již na nic neptal a oblékl se stejně chladnokrevně jako rychle. Natáhl kalhoty, jejichž nohavice pečlivě ohnul, navlékl vestu, do jejíž kapsy vsunul hodinky, vzal na sebe svůj dlouhý kabát, na hlavu si posadil černý klobouk a odvětil Willovi Mitzovi, který ho pobízel:
„Je-li vám libo, příteli…“
Možná, že když spatřil plaza, kterého měl opustit, měl pan Patterson těžké srdce, ale doufal, že ho najde na témže místě, až Alert, opět odňatý Harrymu Markelovi, bude dopraven do nejbližšího přístavu Antil.
Zbývala otázka, jak se dostat úzkým okénkem na zádi, chopit se lana a spustit se do člunu, aniž by učinil špatný pohyb a způsobil sebemenší lomoz.
V okamžiku, kdy pan Patterson vycházel ze své kajuty, napadlo ho, aby s sebou vzal váček, obsahující sedm set liber od paní Kathleen Seymourové, a zápisník, do něhož zapisoval cestovní výlohy, obojí ukryl v prostorných kapsách svého kabátu.
„Kdo by to byl řekl do kapitána Paxtona!“ opakoval si.
Kapitán Paxton a Harry Markel byli v jeho mysli dosud totožni a jemu se nepodařilo tyto dvě osoby, které se sobě tak málo podobaly, rozdvojit!…
Se svižností nebo mentorovou obratností se nedalo počítat. Museli ho podporovat, když se vezl po laně. Will Mitz se pouze obával, aby těžce nedopadl do člunu, což by mohlo vzbudit pozornost strážného lodníka, jakkoliv byl opilý.
Konečně se pan Patterson dotkl nohou jedné z laviček a Axel Wickborn ho opřel, aby se dostal na záď.
Pak došlo na Louise Clodiona, který se naposledy přesvědčil, že se Harry Markel nevyrušil ze spánku a že je na lodi vše úplně klidné.
Po něm se protáhl oknem Will Mitz a rázem se svezl do člunu. Aby nemařil čas rozvazováním uzlu lana, vzal nůž a přeřízl je, čímž nechal přes okřídlí viset kus dlouhý asi čtyři až pět stop.
Člun se vzdálil od Alerta.
Podaří se Willovi Mitzovi a jeho druhům uchýlit se na cizí loď?…
Najdou ji v těchto mlžných tmách, než se slunce opět objeví na obzoru?… Bude ostatně na stejném místě a nezvedne se vítr, který jí umožní dát se na cestu?…
V každém případě uniknou-li cestující osudu, který jim chystal Harry Markel a jeho kumpáni, budou za to děkovat jedině Willovi Mitzovi a paní Kathleen Seymourové, která mu vyprosila plavbu na Alertu!

X. KAP I TOLA
V mlhách

Bylo půl dvanácté.
Kdyby nebyla tak úplná tma a tak hustá mlha, bylo by ve vzdálenosti jedné nebo dvou mil vidět světlo cizí lodi, vztyčené na předním stěžni.
Nebylo však vidět nic, ani hmotu lodi, ani světlo svítilny, Will Mitz věděl, že loď, která se zastavila, se nacházela na severu. Člun tedy zamířil tím směrem, a byl si aspoň jist, že se vzdaluje od Alerta.
Mlha s noční tmou činily útěk obtížnější. Nicméně při nedostatku větru a moři hladkém jako led by mohli k lodi dorazit za půl hodiny, kdyby se Will Mitz nevydal takřka nazdařbůh!…
A nyní mohli uprchlíci přehlédnout od začátku drama, jehož rozuzlení se mělo odehrát!
„Tedy,“ řekl Hubert Perkins, „piráti z Halifaxu se zmocnili Alerta!…“

„A zatím, co se po nich slídilo v přístavní čtvrti," připojil Niels Harboe, „podařilo se jim dostat se do Farmarského zálivu!…"
„Ale," poznamenal Albert Leuwen, „věděli přece, že Alert byl na odpluti a na palubě měl jen svého kapitána a mužstvo…"
„To museli nepochybně vědět," odpověděl Roger Hinsdale. „Noviny toto odplutí ohlásily na 30. června a právě den před tím zločinci uprchli z queenstownského žaláře… Odvážili se úplně všeho a měli úspěch!…"
„A," řekl Axel Wickborn, „v noci před tím, nežli jsme nasedli na loď, byli nešťastný kapitán Paxton a jeho mužstvo přepadeni, povražděni a hozeni do moře…"
„Ano," připojil John Howard, „a právě tělo jednoho z nich vynesl proud na břeh, kde bylo nalezeno, jak bylo oznámeno na ostrov Barbados …"
„A připomeňme si odvahu tohoto Harryho Markela!…" zvolal Tony Renault. „Cožpak neřekl důstojníkovi Essexu, že pozbyl jednoho ze svých lidí v zátoce… a nepřipojil, že pokud tento ubohý Bob dostal ránu dýkou, zasadili mu ji patrně piráti z Halifaxu?… Darebák! Kéž by byl polapen…, souzen…, odsouzen…, oběšen…, a jeho společníci s ním!"
Tento rozhovor probíhal, zatímco člun plul na sever a svědčil o tom, že cestujícím z Alerta už nebyly neznámy okolnosti, za nichž byli povražděni kapitán Paxton a jeho mužstvo. Když přišli na loď, byli Harry Markel a jeho banda už jejími pány.
Tu se Hubert Perkins otázal:
„Proč se Alert nevydal na moře, aniž by na nás počkal?…"
„Pro nedostatek větru," odpověděl Louis Clodion. „Pamatuješ se, Huberte, že dva dny bylo tenkrát takové bezvětří jako dnes… Při plavbě z Bristolu do Yorku jsme neměli ani trochu vánku… Když provedl svůj záměr, zřejmě hodlal Harry Markel rozvinout plachty, ale nemohl…"
„Tedy," přisvědčil Roger Hinsdale, „darebák se rozhodl hrát svou úlohu… Stal se kapitánem Paxtonem a ostatní lodníky Alerta…"
„A my jsme dva měsíce žili," zvolal Tony Renault, „ve společnosti těchto darebáků… lupičů a zákeřníků, kteří byli dost obratní, aby se tvářili jako počestní lidé…"
„Oh," řekl Albert Leuwen, „nikdy v nás nevzbudili sympatie…"
„Ani ten Corty, který předstíral vzhledem k nám dobré úmysly!…" prohlásil Axel Wickborn.
„A ještě méně Harry Markel, který v nás nevzbudil dobré mínění o kapitánovi Paxtonovi!" připojil Hubert Perkinso
Will Mitz je poslouchal. Nikdo se už neměl co dozvědět. A ne bez zahanbení a hněvu vzpomínali na chválu, kterou vzdávali kapitánovi a jeho mužstvu, na díky, jimiž byli tito zločinci zahrnováni, na odměnu, kterou dala paní Kathleen Seymourová této bandě vrahů…
A cožpak se při této chvále neprojevil právě pan Patterson jako nejštědřejší na přehnané výrazy, vzešlé z jeho obvyklé emfase?
Avšak v tuto chvíli mentor nepomýšlel na minulost ani na to, co by mohl říci na kapitánovu počest. Myslel na někoho, když seděl na dně člunu a sotva slyšel poznámky, které byly vyslovovány vedle něho, myslel zajisté na paní Pattersonovou…
Ve skutečnosti nemyslel na nic.
Teď padla poslední otázka, na niž se dalo odpovědět dost přijatelným způsobem, který byl ostatně správný.
Proč, když přijal Harry Markel chovance Antilian School na loď, se jich nezbavil hned na začátku plavby, aby se mohl uchýlit do jižních moří….
Na tuto otázku odpověděl Louis Clodion takto:
„Mám za to, že se nás Harry Markel hodlal zbavit, jakmile bude Alert na širém moři. Avšak pro nedostatek větru musel zůstat u pobřeží a dozvěděl se asi, že každý cestující má na Barbadosu dostat jistou odměnu, a proto vedl Alerta s neuvěřitelnou odvahou na Antily…"
„Ano," řekl Will Mitz, „ano… to je asi pravý důvod a touha zmocnit se těch peněz vám zachránila životy, mladí pánové… připustíme-li, že jsou zachráněny," zašeptal, neboť situace se stala vážnou. Přesto nechtěl dát najevo obavy.
Opravdu, téměř hodinu už člun bloudil mlhami. Nenašel loď, ač se vydal směrem, stanoveným včera.
Avšak Will Mitz neměl kompas a nemohl se řídit ani hvězdami a už uplynulo více času, než bylo zapotřebí, aby dorazili k lodi. Nuže, pokud ji minuli, co teď?… Vrátit se na východ nebo na západ?… Neznamenalo by to vydat se do nebezpečí, že se opět ocitnou ve vodách
Alerta?… Nebylo by lepší vyčkat na širém moři až se mlha rozptýlí a i kdyby se to stalo při východu slunce - tedy za čtyři nebo pět hodin?… Člun by pak dorazil k lodi a i kdyby byli prchající z Alerta spatřeni, neodvážil by se Harry Markel je pronásledovat. Situace by se pro něj a jeho přátele stala velmi špatná…
Ovšem, kdo ví, zda trochu větru neumožní Alertovi vzdálit se na jihovýchod? Nyní Will Mitz chápal, proč se Harry Markel dal tím směrem. Bohužel by mohla i druhá loď zcela snadno pokračovat ve své cestě opačným směrem a na úsvitu by jí už nebylo vidět. Co by se pak stalo z člunu s jeho jedenácti cestujícími, které nesl vydány všanc větru a moři…
Rozhodně však Will Mitz manévroval tak, aby Alert zůstal co možná nejdále.
Hodinu po půlnoci nebylo nic nového. U některých prchajících se začal projevovat nepokoj. Při odplutí byli plni naděje, protože si říkali, že za půl hodiny budou v bezpečí. Nuže, už dvě hodiny pátrali po lodi v této hluboké noci.
Velikou energii projevovali Louis Clodion a Roger Hinsdale, kteří své druhy posilovali, když bylo slyšet nějaký stesk, nějakou skleslost. Pan Patterson, jak se zdálo, si už nic neuvědomoval.
Will Mitz je podporoval.
„Doufejme, mladí pánové," opakoval. „Vítr se nezvedl a loď musí být na své místě… Až se mlhy rozptýlí, uvidíme, že

náš člun bude daleko od Alerta a postačí několik rázů vesel, abychom se ocitli na palubě cizí lodi.“
Nicméně Will Mitz pociťoval krajní úzkost, jakkoliv to na sobě nechtěl dát znát, když pomyslel na možnost, která mohla nastat.
Cožpak se nemuseli obávat, že jeden z banditů objevil útěk cestujících, že Harry Markel nyní ví, na čem je, že nasedl s některými ze svých lidí do jiného člunu?…
To bylo rozhodně možné. Cožpak nebylo v zájmu tohoto zločince, aby se opět zmocnil uprchlíků, pokud Alertovi bránilo bezvětří opustit tyto končiny?…
A i kdyby mu vítr umožnil rozvinout plachty, cožpak se nevydával v nebezpečí, že bude pronásledován touto lodí, rychlejší a zajisté silnější než jeho loď a jejíž kapitán byl asi o všem zpraven?…
Proto Will Mitz napínal sluch při sebemenším zvuku, ozývajícím se na moři. Chvílemi se domníval, že slyší rozmachy vesel v malé vzdálenosti, což by bylo znamením, že je člun Alerta pronásleduje.
Tedy doporučoval neveslovat. Člun, nehybný, poslouchal jen lehké houpání vln. Všichni tiše naslouchali v obavě, že se z mlh ozve hlas Johna Carpentera, nebo kohokoliv jiného.
Uplynula ještě hodina: Louis Clodion a jeho druhové se, opírali o vesla, jen aby se udrželi na místě. Will Mitz se nechtěl více vzdálit, protože nevěděl, kterým směrem se má vydat. Ostatně bylo nutné, aby při východu slunce nebyli příliš daleko od cizí lodi, aby jí buď mohli dát znamení anebo se pokusili dohonit ji, kdyby se vydala na cestu.
V této době rovnodennosti v druhé polovině měsíce září se nerozednívalo dříve než před šestou hodinou ranní. Ovšem kdyby se mlha rozptýlila, bylo by již od pěti hodin vidět loď v okruhu tří až čtyř mil.
Proto si Will Mitz přál, a zmínil se o tom i Rogerovi Hinsdaleovi, Louisi Clodionovi a Tonymu Renaultovi, který neklesal na mysli, aby se mlha před úsvitem zvedla.
„Ne působením větru,“ připojil, „neboť kdyby se Alert vzdálil, vzdálila by se rovněž druhá loď a měli bychom kolem sebe jen pusté moře!“
Nuže, bylo by možné dostat se do některého přístavu Antil s tímto člunem bez paluby, velmi zatíženým, bez možnosti rozvinout plachtu, s člunem, jehož by zničil sebemenší poryv moře?… Will Mitz měl za to, že za prvního dne plavby urazil Alert asi šedesát mil na jihovýchod od Barbadosu. Šedesát mil by urazil člun i s plachtami, za příznivého větru a klidného moře za osmačtyřicet hodin!… a neměli zásoby, ani vodu, ani potraviny!… Až nadejde den, jak utiší žízeň a hlad?…
Hodinu poté podlehli chlapci většinou spánku, natáhli se na lavicích, protože byli zničeni únavou a zachváceni neodolatelnou potřebou spát. Jakkoliv Louis Clodion a Roger Hinsdale dosud odolávali, asi by neuplynula noc, aniž by nenásledovali své přátele.
Will Mitz tedy bude bdít sám. A kdo ví, nezmocní-li se ho beznaděj vůči tolika nepříznivým okolnostem, tolika protivenstvím?
Vskutku, bylo potřeba uchylovat se k veslům jen proto, aby se zmařil účinek proudu, nežli se zvednou mlhy nebo nastane den.
Nicméně se zdálo, že přerývané závany pronikaly mlhami a ačkoliv ihned zase nastalo bezvětří, věštily jisté známky návrat větru za úsvitu.
Bylo krátce po čtvrté, když ucítili náraz. Příď člunu právě lehce na razila na jakousi překážku a touto překážkou mohl být jen trup lodi. Byla to loď, kterou prchající marně hledali po tak dlouhé hodiny?… Jedni se probudili sami, jiní byli probuzeni svými druhy.
Will Mitz uchopil jedno z vesel, aby přirazil člun k boku lodi. Člun narazil do zádi a Will Mitz nahmatal kování kormidla. Člun se tedy nacházel pod klenutím lodi a ač byla mlha trochu řidší, asi ho stráže nespatřily.
Náhle se ruka Willa Mitze dotkla lana, které viselo čtyři až pět stop přes okřídlí.
Will Mitz toto lano poznal…
Bylo to lano, které sám přeřízl, když prchali, a tato loď to byla Alert! „Alert!“ opakoval s posunkem zoufalství.
A tak, když už probloudili celou noc, zanesl je neblahý osud k Alertovi a opět měli upadnout do rukou Harryho Markela.
Všichni byli zdrceni a slzy se jim hrnuly z očí.
Ale copak ještě nebyl čas prchnout a hledat cizí loď znovu?… Na východě už pronikaly první svity… Pátá hodina se blížila… Ranní chlad se dával pocítit…
Náhle vystoupily mlhy a odestřely hladinu oceánu. Zrak mohl dohlédnout do vzdálenosti tří až čtyř mil…
Cizí loď využila prvního vánku a vzdalovala se na východ… Bylo nutné zříci se veškeré naděje, že na ní najdou útočiště.
Ale na Alertovi se dosud neozval žádný zvuk. Nebylo pochyb, že Harry Markel a mužstvo dosud spí. Lodník na stráži ani nepostřehl návrat větru, zatímco v nepořádek uvedené plachtoví plácalo o stěžně.
Nuže, protože cestující už neměli naději na jinou záchranu, bylo nutné, aby se stali pány Alerta.
Když Will Mitz dostal tento odvážný nápad, chystal se ho provést. Sdělil to několika přitlumenými slovy. Louis Clodion, Tony Renault a Roger Hinsdale pochopili. Byla to jediná naděje, protože nikdo neviděl člun ani odjíždět ani se vracet.
„Budeme vás následovat, Wille Mitzi…“ řekl Magnus Anders. „Kdy budete chtít,“ řekl Louis Clodion.
Protože nastával den, šlo o to, aby byl Alert přepaden, než by mohl být učiněn poplach, a aby Harry Markel byl zavřen ve své kajutě a mužstvo ve své místnosti. Potom, za pomoci chlapců bude Will Mitz manévrovat tak, aby se buď vrátili na Antily nebo se připojili k první lodi, kterou cestou potkají.
Člun tiše proklouzl podél kýlu a stanul naproti pardunám hlavního stěžně po levém boku. Na tom místě nebylo obtížné dostat se na palubu. Po pardunách zadního stěžně by bylo při výšce vrchní paluby vystupování nesnadnější.

Will Mitz vystoupil jako první. Sotva dosáhl hlavou nad pažení, zastavil a dal znamení, aby se nikdo ani nehýbal.
Harry Markel právě vyšel ze své kajuty a pozoroval počasí. Protože plachty plácaly o stěžně, zavolal na mužstvo, aby provedlo přípravy,ke zvednutí kotvy.
Lidé spali, nikdo se mu neozval, a proto zamířil k místnosti pro mužstvo.
Will Mitz, sledující jeho pohyby, jej viděl zmizet pod poklopem.
To byl pravý okamžik. Bylo lepší nebýt přinucen zavřít Harryho Markela a snad vyvolat zápas, jehož lomoz by bylo slyšet na přídi. Budou-li všichni uvězněni v místnosti pro mužstvo, bude lehčí zabránit jim vyjít, než se dorazí na Antily a vydrží-li pasátní větry, uvidí Barbados za šestatřicet hodin.
Will Mitz se vyšvihl na palubu. Chlapci ho následovali, když přivázali člun, v němž zůstal pan Patterson, a plížili se vpřed, takže je nebylo vidět ani slyšet.
Za několik vteřin dorazili k poklopu do místnosti pro mužstvo a uzavřeli ho zvenčí. Potom byl tlustý, dehtem napuštěný povlak, chránící je za nepohody, upevněn na okrajích těžkými trámy.
A nyní bylo celé mužstvo lodi i s Harrym Markelem uvězněno. Zbývalo jen hlídat tyto zločince až do chvíle, kdy budou vydáni buď některé lodi, kterou cestou potkají, anebo v prvním přístavu na Antilách, kde se Alert zastaví.
Pomalu se rozednívalo. Oblaka mlh stoupala do prostoru. V prvních jitřních svitech se šířil obzor.
Zároveň lehce vzrůstal vítr, aniž se ustálil na některém místě kompasu. Plachty, jak byly nyní uspořádány, mohly nanejvýš udržet trojstěžník na místě.
Pokus Willa Mitze se tedy zdařil. Jeho mladí druhové a on byli pány Alerta!
Pokud se týkalo lodi, na níž chtěli najít útočiště, ta už byla pět nebo šest mil na východ a rychle mizela.

XI. KAPITOLA
Pány na lodi

Takový byl obrat způsobený statečností a odvahou Willa Mitze. Nyní se zdálo, že naděje přeje těmto počestným lidem a neblahý osud že stíhá zločince. Poslední zločin, který je měl zbavit příští noci cestujících, nebudou moci provést.
Cožpak právě naopak nebyly zmařeny jejich záměry, což nebudou vydáni policii, jakmile Alert dorazí do některého přístavu Antil nebo Ameriky, nepodaří-li se jim zmocnit se lodi podruhé?…
Ale jak by se jim to podařilo?…
Ovšem, v místnosti pro mužstvo jich bylo uvězněno deset - deset statných mužů, proti nimž by Will Mitz a jeho druhové nemohli s úspěchem zápasit. Odstraní-li přepážku, dělící místnost od podpalubí, nemůže se jim podařit dostat se na palubu poklopy, poskytujícími přístup na ni?… Zajisté učiní všechno pro to, aby se opět dostali na svobodu…
Will Mitz poděkoval nejdříve Bohu a prosil jej, aby je podržel pod svou ochranou.
Mladíci spojili své modlitby s jeho. Jako věřící a zbožný člověk neměl ten bodrý námořník co činit s nevděčníky nebo nevěřícími a upřímný výlev vděčnosti mu vycházel z jejich srdcí.
Pokud se týkalo pana Horatia Pattersona, tomu pomohli vystoupit na palubu, aniž se probral ze svého bezvědomí. Měl za to, že se nachází ve zlém snu a odebral se do své kajuty. Pět minut na to tvrdě spal.
Světla přibývalo a slunce brzy vstalo zpoza hustých mraků, táhnoucích se od severovýchodu na jihozápad. Will Mitz by raději viděl obzor bez par. Obával se, aby se vítr neustálil z té strany nebo ze strany opačné, protože stav oblohy věštil známky silného větru, v nichž se jeho pud námořníka nemohl mýlit.
Všechno záleželo na tom, jestli zvítězí pasáty, které budou příznivé k plavbě Alerta na západ, k Antilám.
Avšak než vypluli, bylo nutné počkat, až vítr nabude ten či onen směr. Doposud byl přerývaný a nedovolil rozvinout plachty.
Moře se nezelenalo ani na východě, ani na západě. Vlnění, které tvořilo pouze převalování se vod, působilo na místě a loď se začala dost citelně houpat.
Nicméně bylo nutné, aby se plavba odbyla za co nejkratší dobu. Protože podpalubí a spižírna obsahovaly zásoby na několik týdnů, nemuseli se cestující obávat nedostatku potravy a vody.
Ovšem, jak zajistit potravu pro vězně, pokud Alerta zpozdí bezvětří nebo nepohoda?… V místnosti pro mužstvo zásoby nebyly… Hned od prvního dne měli Harry Markel a ostatní trpět hladem a žízní… Podávat jim jídlo a vodu poklopem - cožpak by to neznamenalo poskytnout jim přístup na palubu?…
Nuže, Will Mitz uvidí, jestli se plavba protáhne. Cožpak není možné, že za čtyřiadvacet nebo šestačtyřicet hodin urazí Alert devadesát mil, které ho dělí od Západní Indie?…
Jistá příhoda brzy uvedla na přetřes tuto otázku stravování vězňů.
Muselo být zajištěno, i kdyby plavba měla trvat několik týdnů.
Bylo asi sedm hodin, když Will Mitz prováděl přípravy k odplutí a byl z nich vyrušen výkřikem Louise Clodiona:
„Pomóc!… Pomóc!…“
Will Mitz běžel k němu. Chlapec stál celou svojí váhou na poklopu, který se snažili zevnitř nadzvednout. Když rozbili přepážku, vnikli Harry Markel a ostatní do podpalubí a pokoušeli se dostat se ven velikým poklopem. A jistě by se jim to podařilo, kdyby je Louis Clodion nezadržel.
Ihned mu přišli na pomoc Will Mitz, Roger Hinsdale a Axel Wickbom. Poklop se jim podařilo vrátit do jeho veřejí a zajistit napříč železnými tyčemi, takže nebylo možné jej vypáčit. Stejné opatření provedli u poklopu na přídi, protože ten by také mohl poskytnout východ.
Will Mitz se vrátil k prvnímu poklopu a zvolal silným hlasem: „Poslouchejte mě, vy tam a dávejte pozor, co řeknu!“
Z místnosti pro mužstvo se neozvala žádná odpověď.
„Harry Markele, obracíme se k tobě!“

Když to Harry Markel zaslechl, pochopil, že jeho totožnost byla zjištěna. Cestující se asi nějak dozvěděli o jeho záměrech.
Jedinou odpovědí pro Willa Mitze bylo strašlivé zaklení. Pokračoval tedy takto:
„Harry Markele, nezapomeň a tvoji společníci ať to ví také…, jsme ozbrojeni… Prvnímu z vás, který se pokusí vyjít, roztříštím bez milosti lebku!“
Chlapci se ozbrojili lodními revolvery a od nynějška hodlali hlídat ve dne v noci, připraveni pohotově pálit na každého, kdo by se objevil v otvoru poklopu.
Avšak jakkoliv už vězni neměli naději, že vyváznou, když byli nyní pány podpalubí, měli mít dostatek zásob, konzerv, sucharů, sudů piva, brandy a ginu. A protože se budou moci oddat všem výstřednostem opilství, bude je moci Harry Markel udržet?…
O úmyslech Willa Mitze si tito zločinci nemohli činit žádné iluze. Harry Markel věděl, že Alert se nachází sedmdesát až osmdesát mil od Antil. Nastanou-li větry, bude možné dorazit k některému ostrovu ani ne za dva dny. Mimo to potká Alert v těchto tak navštěvovaných končinách hodně lodí, s nimiž Will Mitz naváže kontakt Rozhodně tedy mohou piráti z Halifaxu a uprchlíci z queenstownského žaláře očekávat jen trest za své zločiny buď na palubě jiné lodi nebo v některém z antilských přístavů.
Harry Markel tedy musel pochopit, že mu nezbývá žádná naděje na záchranu… Nebude moci osvobodit své kumpány a stát se podruhé pánem na lodi…
Protože poklopy a místnost pro mužstvo byly pevně uzavřeny, nebylo jiné spojení mezi palubou a podlodím. Že by prorazili trup lodi nad čarou ponoru, udeřili na pevné plátoví a silnou kostru - bylo to možné provést bez nástrojů?… A potom, jak by se ta práce dala provést, aniž by vzbudila pozornost… Nadarmo by se zajatci pokoušeli vniknout do přední části lodi, kdyby zničili přepážku do spižírny, kam se chodilo poklopem vedle vrchní paluby. Ostatně kdyby cestující měli použít jen zásoby této spižírny, vystačili by jim na osm až deset dní právě jako sladká voda, která byla v sudech na palubě. Nuže, i za středně silného větru mohl dorazit Alert dříve než za osmačtyřicet hodin k některému ostrovu souostroví.
Ale počasí se neustalovalo a pokud mohla cizí loď plout na západ, tak proto, že se nacházela severněji, tam, kde pasáty zavanuly opět hned za úsvitu.
Vyčkávajíce na vítr, ať si zavane odkudkoliv, a zatím co Hubert Perkins a Axel Wickborn střežili poklop na přídi, obklopili ostatní Willa Mitze, aby pohotově vykonali rozkazy, které vydá.
Will Mitz řekl:
„Musíme se snažit o to, abychom za co nejkratší dobu dorazili na Antily.“
„A tam,“ podotkl Tony Renault, „vydáme zločince policii.“ „Mysleme především na sebe,“ poznamenal velmi praktický Roger Hinsdale.
„A kdy by tam mohl Alert dorazit?“ zeptal se Magnus Anders. „Zítra odpoledne, pokud budeme mít příznivé počasí,“ prohlásil Will Mitz.
„Myslíte, že vítr zavane odtamtud?“ otázal se Hubert Perkins a ukázal na východ:
„Doufám v to a musí vydržet šestatřicet hodin… Za tohoto neklidného počasí se na nic nelze spolehnout…“
„A kterým směrem se vydáme?…“ pokračoval Louis Clodion. „Přímo na západ.“
„A jste si jistý, že dorazíme na Antily?…“ zeptal se John Howard. „Ano,“ odpověděl Will Mitz. „Souostroví zaujímá od Antiguy po Tobago rozlohu čtyři sta mil a na kterémkoliv ostrově budeme v bezpečí…
„Zajisté,“ prohlásil Roger Hinsdale, „ať už to bude ostrov francouzský, anglický, dánský nebo holandský a i kdybychom se odchýlili od cesty vlivem nepříznivých větrů, kdybychom se dostali do Guayany, nebo do některého přístavu Spojených států…“
„Eh, hrome,“ ozval se Tony Renault, „učiníme dobře, když přistaneme u té či oné z obou Amerik mezi Hoornovým mysem a Novou Anglií…“
„Opravdu, pane Tony,“ řekl Will Mitz. „Je však nezbytné, aby Alert nezůstal postižen bezvětřím v těchto místech!… Kéž nastane vítr a kéž dopřeje Bůh, aby nám byl příznivý!“
A nestačilo jen, aby byl příznivý vítr - stejně nutné bylo, aby nebyl příliš prudký. Pro Willa Mitze bylo těžkou zkouškou pracovat s mužstvem z chlapců, kteří neměli žádnou praxi a znali jen to málo, co pochytili za plavby z Evropy na Antily. A co bude dělat Will Mitz, když bude pracovat rychle, otáčet loď po větru, bude-li nutné běhat po okřídlí, upevňovat lana, ohrozí-li stěžňoví nějaký uragán?… Jak čelit všem možnostem, které se mohou seběhnout v končinách, tak často navštěvovaných cyklony a bouřemi?
A možná, že Harry Markel spoléhal na nesnáze, v nichž se Will Mitz ocitne; přece to jenom byl pouze lodník, sice inteligentní a energický, ale neschopný s jistotou stanovit svoji přesnou polohu! Nastanou-li kritické okolnosti, zaženou-li Alerta na širé moře západní větry, ohrozí-li jej bouře zničením, ocitne-li se na okraji záhuby, cožpak nebude Will Mitz nucen uchýlit se k Harrymu Markelovi a jeho kumpánům, a pak…
Tohle nikdy! Will Mitz vystačí s pomocí mladých cestujících ke všemu… Z plachtoví nechá jen plachty snadno ovladatelné, i kdyby se Alertova plavba měla protáhnout!… Ne, spíše zahynou, než aby požádali o pomoc tyto darebáky, než aby opět upadli do jejich rukou!
Ostatně tak daleko ještě nebyli a co si Will Mitz celkem přál?… Šestatřicet, nanejvýš osmatřicet hodin středně silného východního větru, klidného moře… Což znamenalo očekávat to od těchto končin, kde obyčejně vládnou pasáty?…
Bylo téměř osm hodin. Hlídali poklopy a slyšeli mužstvo přecházet v podpalubí, hněvivě vykřikovat a nadávat - vše bylo doprovázeno nejohavnějšími kletbami. Ale nebylo se čeho obávat od těch mužů, protože byli bezmocní.
Potom Tony Renault navrhl, aby posnídali. Po únavě a vzrušení tuto noc se začínal projevovat hlad. Snídani vzali ze zásob ve spižírně: suchary, konzervy a vejce, které chlapec uvařil na sporáku v kuchyni, jejíž nádobí mu bylo k

dispozici. Ve spižírně byla také whisky a gin, které míchali se sladkou vodou ze sudů a tato první snídaně vydatně posilnila celou malou posádku.
Zúčastnil se jí i pan Patterson. Ovšem, jakkoliv byl obyčejně hovorný, tentokrát splynulo z jeho rtů sotva několik slov. Uvědomil si situaci, pochopil její vážnost a nebezpečí moře se mu nyní jevilo ve vší své hrůze.
Kolem půl deváté se zdálo, že se na východě ustálil vítr. Na povrchu moře se objevilo několik rýh a dvě míle vlevo od lodi se třpytila bílá pěna. Ostatně nesmírná vodní pláň zůstávala pustá. Až po nejzazší hranici obzoru nebylo vidět ani jedinou loď.
Will Mitz se rozhodl odplout. Neměl v úmyslu použít vrchní bramové plachty a vrcholíky, které by bylo nutné svinout, kdyby se náhle změnil směr větru. Veliká a malá plachta košová, plachta přední, brigantina a plachty příďové postačí, aby se udrželi na správné cestě. Nuže, protože tyto plachty byly na svých ráhnech, zbývalo jen nařídit je a upevnit a Alert se mohl vydat na západ.
Will Mitz svolal chlapce. Vysvětlil jim, co se od nich očekává a každému vykázal jeho místo. Následován Tonym Renaultem a Magnusem Andersem, kteří byli obratnější než jejich druhové, vystoupil do koše, když předtím ukázal Louisi Clodionovi, jak se má držet kormidlo.
„Půjde to… půjde to!“ opakoval Tony Renault s důvěrou tak přirozenou v jeho věku a opravdu se cítil schopen vykonávat největší věci.
„Doufám v to s pomocí Boží,“ řekl Will Mitz.
Za čtvrt hodiny měl trojstěžník plachty rozvinuty, lehce se naklonil a rozjel se, zanechávaje za sebou dlouhou bílou brázdu.
Až do jedné hodiny vál vítr poměrně slabě, ne však bez poryvů, které ve Willovi Mitzovi vyvolávaly jistý nepokoj. A pak se na západě kupily veliké mraky s ostrými okraji vodnatého vzezření; to bylo známkou bouřlivého stavu ovzduší…
„Co si myslíte o počasí, Wille?…“ zeptal se Roger Hinsdale. „Není takové, jak bych si přál!… Cítím před námi bouři nebo aspoň vichřici…“
„A když zavane z příznivé strany?…“
„Co chcete,“ odvětil Will Mitz, „bude nutné vzít jej tak, jak bude…
Budeme lavírovat, vyčkávat návratu pasátů a nebude-li moře příliš neklidné, vyvázneme… Hlavní je dostat se na dohled země a stane-li se to za tři dny místo za dva, hlavu si neutrhneme… Pět nebo šest mil od Antil potkáme lodivody, kteří přijdou na loď a několik hodin po té bude Alert v přístavu.“
Avšak, jak předvídal Will Mitz, nezachoval vítr směr od východu. Odpoledne byl Alert velmi zmítán protivnými vlnami od západu a větrem, který se definitivně ustálil na té straně.
Bylo tedy nutné lavírovat, aby nebyli zahnáni na širé moře. Tato práce byla vykonána dost snadno, aniž bylo zapotřebí měnit lanoví. Tony Renault se postavil ke kormidlu a držel je. Will Mitz a ostatní utáhli ramena ráhen, cípová lana přední plachty, plachty košové, brigantiny a plachet příďových. Alert, obrácený na severovýchod, nakloněný napravo, plul rychle tím směrem.
Nebylo pochyb, že v podpalubí, kde byli uvězněni, poznali Harry Markel a jeho kumpáni, že se loď, protože vane protivný vítr, vzdaluje od Antil. Nuže, toto zpoždění jim mohlo být jedině na prospěch.
K šesté hodině večer usoudil Will Mitz, že Alert vystoupil dost daleko na severovýchod a, aby lépe využil proudů, rozhodl se lavírovat na jihozápad.
Ze všech prací to byla ta, které se nejvíce obával. Otočit se ve větru byl manévr, který vyžadoval velikou přesnost pohybů při otáčení ráhen. Ovšem Alert se mohl otočit po větru; ale to by trvalo déle, nemluvě o nebezpečí, že bude napaden nějakým zlým poryvem vln. Naštěstí nebylo vlnobití velké. Byla změněna poloha brigantiny s kormidlem vespod, pak byla vhodně uvolněna cípová lana, a přední plachta a brigantina dostaly vítr z pravé strany. Po krátkém váhání plachty svinuli a loď se dala na jihozápad.
„Dobře, dobře.. mladí pánové!…“ zvolal Will Mitz, když byla práce skončena. „Pracovali jste jako opravdoví lodníci…“
„Podle rozkazů dobrého kapitána,“ odpověděl Louis Clodion jménem všech svých druhů.
A jestliže si v podpalubí nebo v místnosti pro mužstvo Harry Markel, John Carpenter a ostatní uvědomili, že se Alert dal jiným směrem, lze si snadno představit, jakému výbuchu vzteku propadli!
Oběd, odbytý stejně rychle jako snídaně, doplnilo několik šálků čaje, který uvařil Tony Renault.
Potom se vrátil pan Patterson bez otálení do své kajuty, neboť nemohl být nijak prospěšný.
Will Mitz pak začal přidělovat noční hlídky Louisi Clodionovi a jeho druhům.
Bylo ustanoveno, že pět z nich zůstane na palubě, zatímco čtyři ostatní si poněkud odpočinou. Budou se střídat po čtyřech hodinách a bude-li nutné provést s lodí obrat, než nastane den, přijdou všichni pomoci při práci.
Ostatně za hlídky budou střežit poklopy, aby předešli všem překvapením.
Když byly věci takto uspořádány, odebrali se Roger Hinsdale, Niels Harboe, Albert Leuwen a Louis Clodion do salonu a vrhli se, úplně oblečeni, na své postele. Magnus Anders u kormidla dbal na pokyny, které mu udělil Will Mitz. Tony Renault a Hubert Perkins zaujali místa na přídi. Axel Wickbom a John Howard zůstali u paty hlavního stěžně.
Will Mitz přecházel, oči měl všude, uvolňoval nebo napínal cípová lana, jak to potřeboval vítr, chápal se kormidla, když bylo nutné ujmout se ho pevnou a zkušenou rukou - byl zkrátka podle potřeby kapitánem, lodním mistrem, košovým hlídačem, kormidelníkem, lodníkem.
Hlídky se střídaly, jak bylo stanoveno. Ti, kteří spali několik hodin, vystřídali své druhy na přídi a zádi.
Co se týkalo Willa Mitze, ten chtěl zůstat na nohou až do rána.
Po noci bez příhod, když se rozptýlila hrozící bouře, vál vítr stále mírně. Nebylo tedy třeba ubírat plachet - což by ve tmě byla obtížná práce. Pokud se týká toho, co se dělo v místnosti pro mužstvo a v podpalubí, ani Harry Markel ani

jeho kumpáni neučinili pokus, aby se opět zmocnili lodi. Věděli, že by se jim ten pokus ani v noci nezdařil. Občas zazněly pod poklopy výkřiky vzteku a hulákání opilců, které nakonec ustalo.
Za úsvitu pokračoval Alert v plavbě na západ. Pokud se týká vzdálenosti, která ho dělila ještě od Antil, o kolik mil se asi zmenšila?… Sotva o deset nebo dvanáct!…

XII. KAPITOLA
Tři dny

Slunce, které vyšlo nad obzor, zastřený „obnaženými“ parami - to je to pravé slovo - nevěstilo žádnou důležitou změnu ve stavu ovzduší. Naopak, zdálo se, že vítr vanoucí ze západu, jeví náchylnost vzrůstat.
Mimo to vystoupily mraky brzy k nadhlavníku a den měl bezpochyby zůstat zasmušilý a deštivý. Tento déšť bude mít asi za následek, že oslabí vítr, když nevyvolá vichřici - čehož se obával Will Mitz.
Rozhodně bylo zřejmé, že bude-li Alert lavírovat až do večera, přiblíží se k Antilám málo. Tak vznikalo zpoždění, jehož délka se nedala předvídat. Opravdu se dalo litovat, že se vítr neudržel na východě o čtyřiadvacet hodin déle.
Tak tedy, když loď opustila Barbados pod velením Harryho Markela, zdržovaly ji při plavbě pasáty. Nebýt této okolnosti, nacházela by se nyní o sto mil dále od Antil na širém moři. A nyní musela lavírovat proti západním větrům, aby se mohla vrátit na Antily.
Když se Louis Clodion v šest hodin ráno připojil k Willovi Mitzovi, otázal se:
„Nic nového?“
„Nic, pane Louisi…“
„Nemyslíte, že by se vítr mohl změnit?…“
„Nevím… Nevzroste-li, bude nám dobře s tímto plachtovím.“ „Zdrží nás to?“
„Trochu… Nicméně není třeba se znepokojovat… Dorazíme přece… A pak doufám, že spatříme nějakou loď…“
„Věříte?“
„Ano.“
„Nechcete si odpočinout?“
„Ne… nejsem unaven… Budu-li mít později potřebu spánku, jedna nebo dvě hodiny mi postačí.“
Will Mitz hovořil takto, protože nechtěl cestující znepokojit. Jeho prozíravost námořníka ho v hloubi duše nenechávala bez úzkosti. Zdálo se mu, že moře „cosi cítí“, protože bylo neklidnější, než by mělo podle síly větru být.
Bylo možné, že na západě panovala veliká nepohoda. V červnu nebo v červenci by netrvala déle než čtyřiadvacet až osmačtyřicet hodin. Avšak možná, že za tuto dobu rovnodennosti potrvá týden, dva!… Cožpak není doba, kdy Antily stíhají strašlivé pohromy, zaviněné cyklony?
Kdyby se připustilo, že se vítr změní v bouři, jak by tito chlapci mohli odolat únavě, když budou pracovat ve dne v noci?…
K sedmé hodině se na palubě objevil pan Patterson, přistoupil k Willovi Mitzovi a stiskl mu ruku.
„Není ještě vidět země?“ otázal se.
„Ještě ne, pane Pattersone.“
„Je stále v tom směru?“ připojil a ukázal na západ.
„Stále.“
Tato skálopevná odpověď pana Pattersona uspokojila. Nicméně jeho vzrušená obraznost mu ukazovala značná zpoždění… A nepodaří-li se lodi dorazit k Barbadosu nebo k jinému ostrovu Antil, bude-li zahnána na širé moře, rozpoutá-li se nějaká bouře, co se s ní stane, bez kapitána, bez mužstva?… Ubohý muž se viděl zanesen na nejzazší hranice oceánu, vržen na nějaké pusté pobřeží africké pevniny, opuštěný na měsíce a - kdo ví? - na celá léta!… A potom paní Pattersonová, právem by se mohla považovat za vdovu, opláče ho, jaksepatří…, a… Ano, tyto srdcervoucí domněnky vyvstávaly v jeho mysli a ani v Horatiovi, ani ve Virgilovi nenacházel útěchu pro své hoře!… Nenapadlo ho také ani přeložit pověstný latinský citát Tonyho Renaulta.
Dopoledne nepřineslo žádnou změnu ve směru větru. V poledne se Will Mitz rozhodl pozměnit směr. Ale protože moře bylo poněkud neklidné, nepodařilo se Alertovi otočit a musel dále lavírovat.
Když srovnal plachtoví, natáhl se Will Mitz, klesaje únavou, na vrchní palubě vedle budky pro kormidelníka, zatímco Louis Clodion držel kormidlo.
Po hodině spánku byl probuzen výkřiky na přídi, kde Roger Hinsdale a Axel Wickborn byli na stráži u místnosti pro mužstvo.
„Loď!… Loď!…“ opakoval mladý Dán a ukazoval rukou k východu.
Will Mitz se vrhl k pravému boku.
Opravdu, bylo tam vidět jakousi loď, plující stejným směrem jako Alert. Byl to parník a bylo vidět dosud jen dým. Plul rychle a jeho trup se brzy objevil nad obzorem. Ze dvou jeho komínů vycházel černý dým a parník asi řádně topil. Lze si představit vzrušení mladých cestujících, zatímco se tato loď blížila. Možná, že bylo blízko rozuzlení situace, která se stala tak vážnou těmito trvalými protivnými větry.
Všechny dalekohledy byly namířeny na steamer a pozorovali jeho každý pohyb.
Will Mitz zvláště dbal na směr, jímž se vydal na západ. Avšak zpozoroval, že pokud bude pokračovat ve své cestě, nezkříží parník Alertovu dráhu a mine jej ve vzdálenosti aspoň čtyři míle. Rozhodl se tedy, že připluje co možná nejblíže k lodi, aby jeho znamení byla spatřena. Napnuli ráhna obou košových plachet, přední plachty, uvolnili cípová lana brigantiny a Alert se dostal několik čtvrtí pod vítr.
Půl hodiny potom už měli k parníku jen tři míle. Byl to transatlantický parník nějaké francouzské nebo anglické linky,

soudě podle jeho forem a rozměrů. Nezmění-li lavírováním svůj směr, nebudou obě lodi moci přijít do styku.
Na rozkaz Willa Mitze vztyčil Tony Renault na předním stěžni bělomodrou lodivodskou vlajku a zároveň zavlála z kormy zadního stěžně britská vlajka.
Uplynulo čtvrt hodiny. Alert s větrem v týle nemohl učinit více, aby se k parníku přiblížil. Ten zůstal tři míle na sever od něho. Na své signály neobdrželi žádnou odpověď, a proto Roger Hinsdale a Louis Clodion vzali z věšáku v saloně dvě karabiny, ze kterých vypálili několik ran. Protože vítr vál tím směrem, snad by mohly být výstřely zaslechnuty?…
Nebylo pochyb, že Harry Markel, John Carpenter a ostatní pochopili, co se děje. Držení trojstěžníku se změnilo, kymácel se, protože už nebyl opřen jako dříve. Potom padly na palubě dvě rány.
Na dohled tedy byla loď a Alert se snažil přijít s ní do styku… Protože si zločinci mysleli, že jsou ztraceni, zdvojnásobili své úsilí, aby se dostali z podpalubí. Na stěny místnosti pro mužstvo dolehly prudké rány a také na poklopy, vedoucí na palubu. Doprovázel je vzteklý řev. Ostatně prvnímu, který by se objevil na palubě, by Will Mitz roztříštil hlavu kulkou z revolveru.
Osud bohužel cestujícím Alerta nebyl nakloněn. Na parníku neviděli jejich signály a ani neslyšeli jejich výstřely. Za půl hodiny se pak parník vzdálil na pět až šest mil a mizel za obzorem.
Will Mitz se vrátil do větru a začal opět lavírovat na jihozápad. Ještě odpoledne Alert lavíroval a urazil jen krátkou vzdálenost. Stav oblohy nevěstil nic dobrého. Na západě houstly mraky, vítr rostl, moře se stávalo velmi neklidné a vlny začaly dorážet na přední kastel. Pokud se počasí neuklidní, nebude moci Will Mitz lavírovat, ledaže by ubral plachet. Byl tedy znepokojen víc a víc, ale snažil se svůj nepokoj zastřít. Avšak Louis Clodion a Roger Hinsdale dobře cítili, co se v něm děje. Když na něho pohlédli s otázkou v očích, odvrátil Will Mitz hlavu.
Blížící se noc hrozila, že bude zlá. Bylo nutné upnout košové plachty, přední plachtu a brigantinu. Tato práce, s tímto improvizovaným mužstvem obtížná i ve dne, by byla ve tmě daleko obtížnější. Bylo nutno pracovat tak, aby nebyli překvapeni, odolávajíce tomuto silnému větru, promísenému poryvy.
Vskutku, co by se stalo, kdyby byl Alert zahnán na východ?… Kam až by ho bouře zanesla, kdyby trvala několik dní?… V těchto končinách snad nebyla žádná země mimo nebezpečných Bermud na severovýchodě, kde už trojstěžník zakusil nepohodu, která ho přinutila prchat před větrem… Zahyne snad za Atlantickým oceánem na úskalí afrického pobřeží?…
Bylo tedy nutné držet se co nejdéle, pokud jen loď vydrží, nablízku Antilských ostrovů. Potom, až bouře přejde a pasáty opět nabudou vrchu, nahradí Alert několikadenní opoždění.
Will Mitz tedy vysvětlil, oč jde. Plachty vydávaly rány jako malá děla. Nejdříve bylo nutné zabývat se malou a pak velikou košovou plachtou. Magnus Anders, Tony Renault, Louis Clodion a Axel Wickborn budou následovat Willa Mitze na ráhna a když přitáhnou plátno k sobě, připevní je.
Až opět sestoupí, chopí se všichni spouštěcích lan a dodají tím lodi náležitou polohu.
Albert Leuwen a Hubert Perkins zůstali u kormidla a Will Mitz jim ukázal, jak s ním budou zacházet.
Práce začala. Po velikém úsilí upnuli malou košovou plachtu až dostala patřičnou polohu.
Rovněž tak se stalo s velikou košovou plachtou. Pokud se týkalo brigantiny, nebylo zapotřebí vystoupit na ráhna zadního stěžně; stačilo svinout pouze dolní část plachty.
Pokud se týkalo přední plachty, tu pouze uvolnili, aby byla připravena k napnutí, kdyby v noci vítr zeslábl.
A nyní s tímto plachtovím uháněl Alert po hladině oceánu. Chvílemi činil děsivé skoky, jak ho napadaly poryvy vln, které jej zaplavovaly až po vrchní palubu. Will Mitz, stojící u kormidla, je vedl silnou rukou za pomoci některého z chlapců.
Toto držení mohlo být zachováno po celou noc a Will Mitz měl za to, že do úsvitu nebude potřeba činit obraty. V lavírování na severovýchod, které započal ubráním plachet, pokračoval až do rozednění.
Když se objevil úsvit, byl ještě Will Mitz na palubě, kterou neopustil, zatímco chlapci si na několik hodin odpočinuli, když se střídali po čtyřech hodinách.
Jakmile se obzor na větrné straně vyčistil, přelétl jej Will Mitz zrakem. Odtamtud mohlo přijít nebezpečí. Vzezření oblohy nebylo nikterak uspokojivé. Když vítr v noci nevzrostl a silně vál, žádná známka nevěstila brzké utišení. Rovněž se museli obávat prudkých dešťů a vichřic, proti nimž bylo nutno učinit jistá opatření. Možná, že bude nutné čelit prudkému větru, aby loď snáze odolala. Místo, aby plul správným směrem, opozdí se Alert tím více, protože se neblížil k Antilám.
Brzy se rozpoutala vichřice, která vzdouvala košové plachty a hrozilo, že je roztrhá na cáry. Pan Patterson nemohl vyjít ze salonu, ostatní, oblečení do pláště z voskovaného plátna, zůstali na palubě k dispozici Willovi Mitzovi. Vodu, která se na ně hrnula jako příval, zachycovali do sudů, aby se jim jí nedostávalo v případě, že by byl Alert zahnán dále na širé moře, v úniku před bouří.
Dopoledne po strašlivém úsilí se podařilo Willovi Mitzovi zalavírovat na jihozápad, což jej udrželo naproti Antilám a podle jeho odhadu naproti Barbadosu v prostřední části souostroví.
Doufal tedy, že bude v jeho moci podržet obě košové plachty, brigantinu a velikou příďovou plachtu, když v ní odpoledne nabyl vítr ještě větší síly a zavál poněkud ze severozápadu.
Skoky, které činil Alert, byly chvílemi tak veliké, že konec velikého ráhna se dotýkal hřebene vln a poryvy moře jej zcela zaplavovaly.
Harry Markel a jeho kumpáni dole asi věděli, že nahoře se špatně daří, že loď zápasí s bouří, že Will Mitz ji nebude moci řídit… Ocitne-li se na pokraji záhuby, možná, že se bude muset uchýlit k nim?…
Mýlili se a Alerfutone, spíš zahyne se vším všudy, než by upadl opět do rukou těchto zločinců!…
Will Mitz ani za těchto hrozných okolností neklesl na duchu a zdálo se, že mladí cestující nechtějí vidět nebezpečí. Rozkazy, které jim byly dány, uposlechli s obratností a odvahou, když se stalo nevyhnutelné ubrat plachet.

Veliká košová plachta byla staženy a svinuta, brigantina rovněž. Alert si ponechal malou košovou plachtu - tu práci usnadnila soustava dvojitých ráhen, jimiž byla loď opatřena. Na přídi dal Will Mitz rozvinout jednu z příďových plachet a na zádi, na zadním stěžni, trojhrannou plachtu do bouře, dosti pevnou, aby odolala prudkému uragánu.
A stále nesmírná vodní poušť!… Ani jediná plachta na širém moři!… A ostatně bylo by možné přistát u nějaké lodi, spustit na moře člun?…
Will Mitz brzy viděl, že je nutné zříci se zápasu s větrem. Nebylo možné udržet se proti němu. Ale Alert „prchal“, jak říkají námořníci, a nevydával se do nebezpečí, že se převrhne, aby se už nemohl zvednout. Ovšem celý Atlantický oceán se před ním rozvíral a zakrátko jej bude od Západní Indie dělit tisíc mil.
S kormidlem vespod se loď točila, strašlivě otřásaná, a protože byla napadena běsnícími vlnami, byla v nebezpečí, že se převrhne na tu či onu stranu, a přitom uháněla s větrem v týle.
Toto držení patřilo mezi nejnebezpečnější, nepodaří-li se lodi předstihnout vlny, je-li její záď ohrožena poryvy moře. Vládnout kormidlem je krajně obtížné a je nutné držet se vší silou, abyste nebyli smeteni přes palubu.
Will Mitz přinutil chlapce přes jejich odpor uchýlit se pod vrchní palubu. Bude-li je potřebovat, zavolá je.
A tam v salonu, jehož přepážky praskaly, se drželi lavic, chvílemi zaplavováni vodou z paluby, která pronikala dovnitř, omezeni na suchary a konzervy, a strávili tak celý den 25. září, jeden z nejděsnějších, které zde dosud zažili.
A jaká to byla strašlivá, tmavá, neklidná noc! Uragán se rozpoutal s nevyrovnatelnou prudkostí. Bude mu moci Alert odolat čtyřiadvacet hodin? Nepřevrhne se nakonec, a když ano, podaří se mu zase se zvednout, když zpřetínají jeho stěžňoví?… Nebude loď stržena do propasti?…
Will Mitz byl u kormidla sám. Energií krotil svoji únavu a udržoval Alerta proti poryvům, které usilovaly o jeho převrácení.
Kolem půlnoci se na vrchní palubu vrhl nával vln, vyšších o pět až šest stop než okřídlí, s takovou prudkostí, že by ji bezmála prorazil. Pak spadl na palubu, odnesl malý člun, zavěšený na zádi, zničil všechno, co se mu namanulo do cesty, slepičí posady, oba soudky se sladkou vodou, upevněné u paty hlavního stěžně; potom urval druhou loďku z jejích závěsů a smetl ji přes palubu.
Zbýval už jen jediný člun, ten, v němž se pokusili cestující prchnout. Ostatně, nemohl by jim posloužit, neboť rozběsněné moře by jej bylo rázem pohltilo.
Na lomoz, který pronikl celou lodí, se vyřítili Louis Clodion a někteří ostatní ze salonu.
Tu se za ječení vichřice ozval hlas Willa Mitze:
„Vraťte se!… Vraťte se!…“ vykřikl.
„Cožpak už není naděje na záchranu?…“ zeptal se Roger Hinsdale. „Je… s pomocí Boží,“ odpověděl Will Mitz. „Jenom on nás může zachránit…“
V tom se ozvalo strašlivé zapraštění. Bělavá spousta prolétla stěžňovím jako obrovský pták, unášený uragánem. Malá košová plachta byla právě urvána ze svého ráhna a zbyla jen obrubová lana.
Alert byl nyní bez plachtoví a protože s kormidlem se nedalo nic dělat, stal se hříčkou větru a moře a ty ho děsnou rychlostí hnaly k východu.
Když opět nadešel úsvit, jak daleko se Alert nacházel od Antil?… Od té chvíle, co byl přinucen prchat, nebylo nutné odhadnout tuto vzdálenost na několik set mil? A připustí-li se, že by vítr zavál zase od východu, že by bylo možné rozvinout náhradní plachty, kolik dní bude potřeba, aby se ta vzdálenost opět urazila?…
Avšak zdálo se, že vichřice ubývá. Vítr se brzy změnil stejně náhle, jak je tak časté v obratníkových končinách.
Willa Mitze zprvu překvapil stav oblohy. V posledních hodinách se obzor vyčistil od obrovských mraků, které jej od včerejška zastíraly.
Louis Clodion a jeho druhové se opět objevili na palubě. Zdálo se, že vichřice končí. Moře bylo ovšem hodně neklidné, a sotva asi postačí den, aby se utišily vlny, třištící se a bíle pěnící.
„Ano…, ano…, to je konec!“ opakoval Will Mitz.
A zvedl k nebesům paže v záchvatu důvěry a naděje a mladí cestující se k němu připojili.
Nyní šlo o to, aby se vrátili rovnou na západ. Na té straně najdou zemi, i kdyby byla jakkoliv vzdálena.
Ostatně vzdálenost vzrostla teprve od okamžiku, kdy Alert již nemohl lavírovat a musel prchat před vichřicí.
K poledni se zmenšila síla větru do té míry, že by loď mohla mít utažená lana a plout s košovými spodními plachtami. Potom tak jak vítr slábl, obracel se na jih a Alert se mohl vydat správným směrem.
Bylo tedy nutné nahradit malou košovou plachtu a pak rozvinout velkou košovou plachtu, přední plachtu, brigantinu a příďovou plachtu.
Tato práce trvala až do pěti hodin odpoledne a s menší námahou se podařilo natáhnout novou plachtu, přinesenou ze skladiště na zádi.
V tom se v podpalubí ozval křik a pak rány na poklopy a stěny místnosti pro mužstvo. Harry Markel a jeho kumpáni se naposledy pokoušeli vynutit si průchod?…
Chlapci se chopili svých zbraní a byli připraveni použít jich proti prvnímu, který se objeví.
Avšak téměř zároveň vzkřikl Louis Clodion:
„Na lodi hoří!…“
Opravdu, nad palubou se vznášel dým, valící se z vnitřku. Nebylo pochyb, že - patrně z neopatrnosti - někteří ze zajatců, opilí z brandy a ginu, zapálili bedny s nákladem. Už bylo slyšet prudké praskání trámů v podpalubí.
Bylo možné uhasit tento požár?… Možná - s tou podmínkou, že se poklopy otevřou a podpalubí se zaplaví vodou… Ovšem to by vrátilo svobodu Harrymu Markelovi a jeho bandě… To by jim umožnilo zmocnit se opět Alerta… Ještě dříve, než by se snažili uhasit požár, pobili by zločinci cestující a naházeli je do moře.
Zatím za křiku, který vzrůstal, se na palubu vyvalovaly hustší a hustší kotouče dýmu a svazy paluby začaly povolovat.

Zároveň se ozývaly nové rány, zvláště na přídi, kde byly seřazeny soudky s lihovinami. Zajatci byli zajisté asi napůl udušeni v podpalubí, kam asi sotva pronikal vzduch.
„Wille!… Wille!“ vykřikl John Howard, Tony Renault a Albert Leuwen, kteří k němu vztahovali ruce…
A nezdálo se, že ho prosí o milost pro Harryho Markela a jeho kumpány?…
Ne! Společná záchrana zakazovala všechnu slabost, všechnu lidskost!…
Ostatně nesměl se zmařit ani okamžik kvůli požáru, který nemohli uhasit a který brzy zničí celou loď!… Bylo nutné opustit Alerta s jeho mužstvem, které zahyne s ním!
Protože druhý člun a jola na zádi zmizely za vichřice, zbýval jen veliký člun na pravém boku.
Will Mitz pohlédl na moře, nyní méně zuřivé. Zahleděl se na Alerta, zahaleného do závoje plamenů… Pohlédl na vyděšené chlapce a vykřikl: „Do člunu!“

XIII. KAPITOLA
Nazdařbůh

Tentokrát nešlo o to, aby dorazili k lodi, vzdálené několik uzlů ani několik mil. Bylo nutné opustit loď, která se stala kořistí požáru. Na hladině pustého moře, s nejistou nadějí, že někoho potká v těchto končinách, se měl křehký člun vydat v řadu nebezpečí!
Zatímco Will Mitz konal ve velkém spěchu přípravy k odplutí, zabýval se uvolňováním posledního člunu lodi, co se dělo v podpalubí?…
Pod palubou se ozýval řev odsouzených. Neustálé rány zachvívaly poklopy. A kdo ví, zda se zajatcům nakonec nepodaří je prorazit, zda se jim nepoštěstí vrhnout se nějakou dírou v trupu do moře a potom vystoupit na palubu?…
Pokud se týkalo příčiny tohoto požáru, pravděpodobnější domněnka byla, že se rozbil soudek s lihem a jeho obsah se vzňal neopatrností nějakého Mordena nebo kohokoliv jiného, kdo už si neuvědomoval svoje činy. Nyní bylo celé podpalubí v jednom ohni od přídě až po přepážku na zádi. I kdyby se připustilo, že se požár zastaví u této přepážky, stejně by loď zahynula a na hladině moře by z ní zůstalo jen pár trosek.
Jakmile člun, odpoutaný od svých závěsů, byl spuštěn, naložil do něho Will Mitz všechno, co mohlo být potřebné k snad dlouhé plavbě.
Louis Clodion a Albert Leuwen tam zaujali místa a ostatní jim podávali dvě bedny konzerv a sucharů ze spižírny, poslední soudek lihu, dva soudky sladké vody, přenosný krb, dva pytle uhlí, malou zásobu čaje, několik zbraní, trochu střeliva a potom různé věci potřebné v kuchyni a k jídlu.
Zároveň Tony Renault a jiní zajistili pro člun lanoví, stožár, plachtu s ráhnem, čtyři vesla, kormidlo, buzolu a generální mapu Antil. K tomu přidali také několik udic, neboť bylo možné, že bude nutné sáhnout k rybolovu na doplnění potravy.
Pan Patterson sestoupil do člunu jako první. Ten ubohý muž, jehož pružnost tolikeré zkoušky zlomily, a už nemyslel ani na svého hada, odsouzeného zahynout v plamenech, ani na nepřeložitelná slova latinského citátu!… Staral se jen o to, že bude muset plout po moři v tomto člunu, do něhož hodil Will Mitz náhradní šaty, pláště z voskovaného plátna, přikrývky a látku, pomocí níž mohli zbudovat střechu.
Tyto přípravy skončily za čtvrt hodiny, zatímco řev se v plamenech
zdvojnásobil, a oheň se rozšířil na lanoví a stěžňoví.
A každou chvíli se museli obávat, že se v plamenech objeví některý z pirátů, který se dostane z podpalubí, zpola spálený přízrak, za řevu této výhně…
Byl nejvyšší čas opustit Alerta. Na nic se nezapomnělo a Will Mitz chtěl rovněž vstoupit do člunu, když v tom řekl Niels Harboe:
„A peníze?…“
„Ano,“ odpověděl Will Mitz, „tyto peníze pocházejí od naší milé paní Kathleen Seymourové… Je nutné je zachránit anebo budou ztraceny i s touto lodí, z níž nezbude nic!“
Vrátil se do salonu, vzal peníze uložené v mentorově kajutě, vyběhl na palubu, překročil okřídlí a vstoupil do člunu s povelem:
„Odraz!“
Odvázali lano a člun se vzdaloval západním směrem.
V té chvíli se ozval výbuch způsobený tlakem vzduchu přehřátého v podpalubí. Byl tak prudký, že přední stěžeň, zvednutý ze svého místa, se zřítil na levý bok. Zároveň se tímto otřesem Alert položil, ihned se však znovu zvedl, takže voda, která by požár uhasila, dovnitř nevnikla.
Žádný z druhů Harryho Markela se na palubě neobjevil. Buď se zadusili, anebo se dosud nedostali z plamenů a dýmu v podpalubí.
Bylo půl šesté večer. Dosti nepravidelný vítr dovoloval rozvinout plachtu člunu, která byla připravena k svinutí, kdyby vítr vzrostl. Tony Renault a Magnus Anders ji rozvinuli právě jako příďovou plachtu. Will Mitz se postavil ke kormidlu, uvolnili vesla z ložisk a vtáhli je do člunu. Aby se docílilo větší rychlosti, aniž by byla ohrožena bezpečnost, poněkud uvolnili cípová lana a člun se rozletěl po mořské hladině velikou rychlostí.
Člun ještě nebyl ani půl míle vzdálen, když na Alertu padly první stožáry, poté co se vzňala lana, která je držela. Loď, oholená jako ponton, se tentokrát nahnula na levý bok a už se nevzpřímila. Voda se tak ponenáhlu hrnula přes okřídlí.
Na jejím boku se objevilo několik mužů - mezi nimi byl i Harry Markel. Zločinec vydal ještě poslední výkřik vzteku, když viděl, že člun už je tak daleko, že ho nemohou dostihnout.
Konečně Alert zmizel - potopil se kolmo do propasti. Bůh vykonal spravedlnost nad těmito piráty z Halifaxu, kteří unikli

lidské spravedlnosti. Z lodi zbývaly jen beztvaré trosky stěžňoví, s nimiž si pohrávaly vlny.
Mladí cestující se nemohli ubránit hlubokému vzrušení a z očí se jim řinuly slzy, když viděli zánik Alerta.
Avšak i když asi před dvanácti hodinami bouře ustala, stejně byla situace cestujících děsivá.
Člun, měřící třicet stop na délku a pět na šířku, pro jedenáct cestujících stačil. Neměl však palubu, neposkytoval ochranu proti dešti a větru a bylo nebezpečí, že ho naplní voda při prvním návalu vln.
Nicméně mezi patou stěžně a kýlem umístil Will Mitz látku, která byla napnuta z boku na bok a držena žerděmi, čímž utvořila jakýsi kryt, pod něhož se vešly tři osoby.
Zároveň Louis Clodion a Roger Hinsdale z opatrnosti ukryli buzolu, bedny se suchary a konzervami na dně člunu.
Pokud se týkalo zásob, které vzali s sebou, ty měly postačit asi na deset dní, nepočítajíc v to ryby, které by mohl vynést rybolov. Sladká voda, budou-li opatrní, jim vystačí, nepočítaje tu, která by mohla napršet, na týden.
Bylo možné doufat, že za tu dobu dorazí k nějaké zemi, buď k Antilám nebo k Bermudám?…
Zajisté nikoliv. Alert byl asi zahnán příliš daleko na jihovýchod, což ho vzdálilo od Bermud. Proto se Will Mitz chtěl pokusit dorazit buď k některému z antilských ostrovů anebo k americkému pobřeží, Brazílii, Venezuele nebo Guayaně.
Avšak naděje na záchranu spočívala spíše v setkání s nějakou lodí. Taková byla situace večer 26. září. Noc se blížila a brzy měla nastat úplná tma. Při západu slunce nevypadal obzor špatně, byl spíš zastřen parami než zatažen mraky, na východě stejně jako na západě. Moře postupně klesalo, vlny se dlouze kolébaly. Foukání pasátů bylo stále cítit, což umožňovalo mít rozvinutou plachtu. Na osvětlení cesty měsícem, který byl v úplňku, se spoléhat nedalo; avšak mezi četnými hvězdami měla zářit Polárka na severu několik stupňů nad obzorem.
Louis Clodion a jeho druhové se nabídli, že se chopí vesel a budou se po hodinách střídat. Will Mitz poznamenal, že takové zbytečné unavování nebude potřeba a že bude lepší šetřit síly.
„Vítr je pravidelný," řekl, „a zdá se, že vydrží. Budeme muset veslovat, když opět nastane bezvětří anebo když bude nutné zvýšit rychlost, abychom dohonili nějakou loď…"
„Wille," otázal se Roger Hinsdale, „v jaké vzdálenosti myslíte, že se nachází nejbližší země?"
„Nejméně čtyři sta mil…"
„A kolik může náš člun urazit při středně silném větru?…" připojil Louis Clodion.
„Téměř šedesát mil za čtyřiadvacet hodin."
„Museli bychom tedy plout šest až sedm dní? …" řekl Albert Leuwen.
„Ano," odpověděl Will Mitz, „ledaže bychom dříve našli útočiště na některé lodi…"
To by byla nejšťastnější náhoda a na tu se asi dalo nejvíce spoléhat.
„V každém případě, Wille," pokračoval Louis Clodion, „nás nešetřete. Jsme vám k dispozici, zeslábne-li vítr…"
„Vím to, mladí pánové," odpověděl Will Mitz, „a nepochybuji, že se všichni zachráníme!… Ale bylo by zbytečné unavovat se bez potřeby… Ulehněte si pod stanem nebo na dně člunu a spěte… Bude-li třeba, probudím vás. Noc bude klidná, myslím…"
„Nechcete, aby jeden z nás zůstal u plachty?…" navrhl Axel Wickbom.
„To není potřeba, pane Axele, a postačím ke všemu… Opakuji vám, kdyby vítr vyžadoval ubrat plachtoví a chopit se vesel, zavolal bych vás… Věřte mi, zahalte se do svých pokrývek a spěte až do rána!"
Chlapci učinili, co jim radil Will Mitz. Dva z nich vklouzli za panem Pattersonem pod střechu; ostatní se natáhli na lavicích a brzy všichni spali.
Will Mitz na zádi osaměl, jednou rukou držel kormidlo, druhou měl připravenou k napínání a povolování cípového lana plachty. Malá svítilna ozařující kompas, ležící před ním, mu ukazovala, jestli se člun neodchyluje od své cesty.
Tak uplynuly dlouhé hodiny, aniž Will Mitz na jediný okamžik podlehl spánku. Příliš mnoho myšlenek vzrušovalo jeho ducha, příliš mnoho obav! Byl však podporován neochvějnou důvěrou v Boha a nezoufal. Byl na zádi člunu jako minulou noc na vrchní palubě Alerta a řídil člun stejně pevnou rukou, jako dříve řídil Alerta. Avšak místo pevné lodi, která dříve nesla jeho mladé druhy a jeho, měl pod sebou křehký člun se zásobami potravin, které za týden dojdou a všichni tak budou, při nejistotě této plavby, vydáni napospas všem rozmarům a nebezpečím moře.
Protože vítr zůstával mírný a pravidelný, neměl Will Mitz důvod budit svoji mladou osádku a když se ten či onen chvílemi něco zeptali, zvedl se a odpovídal:
„Všechno v pořádku… všechno v pořádku."
A po přátelském posunku se natáhli a znova se pod svými přikrývka mi oddali spánku.
Hned za úsvitu byli všichni na nohou, dokonce i pan Patterson, který vylezl zpod střechy a usedl na přídi.
Ohlašoval se krásný den. Slunce vycházelo nad obzor, zahalený trochou mlh, jež brzy rozptýlily jeho první paprsky.
Hladina moře se čeřila malými vlnami, šplouchajícími podél člunu.
Tony Renault se podle svého obyčeje, jak dělával na Alertovi, nejdříve zabýval snídaní; čajem, který uvařil na samovaru, suchary, které vyndal z jedné bedny, pak několika kapkami brandy, přimísenými do sladké vody.
Roger Hinsdale se obrátil k Willovi Mitzovi a řekl mu:
„Musíte se také prospat… budete to potřebovat, máte-li příští noc strávit u kormidla…"
„Jeto zapotřebí," připojil Louis Clodion.
Will Mitz přelétl zrakem obzor a když viděl moře tak klidné a vítr tak pravidelný, odpověděl:
„Zdřímnu si dvě hodiny."
Odevzdal kormidlo Magnusovi Andersovi, předal mu nějaké pokyny a natáhl se pod stanem.
Za dvě hodiny, jak předtím řekl, se opět objevil a přišel na záď. Jakmile se přesvědčil, že se člun ubírá správným směrem, pozoroval oblohu a moře.
Stav povětří se nezměnil. Slunce stoupalo po obloze. Teplota by při odrazu paprsků mořem byla nesnesitelná, kdyby ji nemírnil svěží vítr.

Avšak, kam až zrak sahal, nebylo vidět ani bílou siluetu plachty ani černý oblak dýmu. Nadarmo se pohybovaly dalekohledy po obvodu nesmírného obzoru.
V tuto roční dobu obyčejně tyto končiny, ohraničené na severu souostrovím Bermud, na západě Západní Indií, navštěvují anglické, francouzské, americké a německé lodi. Sotva uplyne den, aniž by se tam lodě potkaly.
Proto se Will Mitz v duchu tázal, jestli vichřice nezahnala Alerta dále, než se domníval, tak daleko, že bude moci tu vzdálenost urazit teprve za dva nebo tři týdny… A dávno před tím budou zásoby vyčerpány!… Bude možné spoléhat jen na rybolov, aby si opatřili trochu potravy a na déšť, aby utišili žíznivá muka!…
Will Mitz tyto znepokojivé úvahy tajil, předstíraje důvěru, kterou začínal pozbývat.
Dopoledne uplynulo za těchto okolností, které nic nezměnilo. Když byl vztyčen jakýsi vrcholík, zvýšila se rychlost člunu, který dostal vítr zezadu.
Druhá snídaně, méně zběžná než první, se skládala ze sucharů, ze sušeného masa, z konzervované zeleniny, která stačila trochu ohřát a z čaje na zapití. Pan Patterson přivykl na situaci a jedl s jistou chutí. Jeho mladí svěřenci jedli plnými ústy a srdce Willa Mitze se svíralo, když pomyslel na strašlivé možnosti v budoucnosti, protáhne-li se plavba…
Odpoledne vylovili udice, které byly nahozeny do moře, a na nich byly chyceny různé ryby, jež uvařili v mořské vodě, čímž rozmnožili jídelní lístek pro oběd.
Potom nadešla noc. Do západu slunce nespatřili žádnou plachtu. Will Mitz přinutil Louise Clodiona a jeho druhy jako včera ke spánku a sám zůstal u kormidla až do nového dne.
Následující den, 28. září, vzrůstal vítr, který mezi západem a východem slunce poněkud ochabl, do té míry, jako denní hvězda stoupala k nadhlavníku. Dopoledne bylo nutno rozvinout vrcholík. Při rychlosti, kterou uháněli, nabral člun přídí trochu vody a bylo nesnadné vyhnout se kymácení. Will Mitz předvídal, že bude nutné ubrat plachet a proto nespal ani své dvě hodiny.
Vítr se zdál tím spíše ustálen, protože obloha, silně modrá, byla bez mraků. Ačkoliv slunce od rovnodennosti opisovalo kratší denní oblouk, byly jeho nejzazší paprsky neobyčejně žhavé. Proto bylo na místě šetřit sladkou vodou, neboť jenom déšť by umožnil obnovit už zcela vyčerpanou zásobu. Bylo nutné uskrovnit se a všichni to činili bez reptání.
Ten den ke třetí hodině odpoledne se na severovýchodě objevil dým a byla naděje, že potkají nějakou loď.
Tato naděje měla krátké trvání. Objevily se obrysy velikého parníku, ale deset mil od člunu. Nebylo možné vzbudit jeho pozornost a Will Mitz brzy poznal, že jim nezkříží cestu.
Opravdu, hodinu na to minul parník člun a brzy bylo vidět jen poslední kotouče dýmu, hnané větrem.
Před obědem ulovili Tony Renault, Hubert Perkins a Albert Leuwen opět několik ryb, které upravili jako včera. Ostatně bylo také nutné pomýšlet na úsporu uhlí do samovaru.
Následující den pokračovali v plavbě za téměř stejných okolností. Pouze vítr zavál poněkud více k severu; bylo nutné napnout cípová lana a lavírovat.
Ne že by se rychlost zmírnila, ale člun dělal chvílemi takové skoky, že se jeho paluba snižovala až k hladině.
Will Mitz se zabýval kormidlem, zatímco Tony Renault řídil cípové lano plachty.
Willa Mitze znepokojovalo, že obavy, které se marně snažil skrývat, se začaly zmocňovat i jeho mladých druhů.
A nejdříve pan Patterson, nadaný menší vytrvalostí, jak se zdálo, neodolával tak jako dosud. Ne že by byl stižen mořskou nemocí! Sužovaly ho záchvaty horečky, které byly doprovázeny palčivou žízní. A aby ji utišil, každý byl ochoten milerád mu přenechat svůj díl vody, už tak dost omezený. Zeslábne-li ještě, začne-li třepit - a chvílemi mu z úst vycházela nesouvislá slova - co pro něho budou moci ještě učinit?…
Mimo to byli Axel Wickborn a Hubert Perkins zachváceni takovou slabostí, že se nemohli udržet na lavičkách. Jejich bledé tváře, skleněné oči a nejisté pohledy dokazovaly, že jsou se svými silami u konce, a bylo nutné uložit je vedle pana Pattersona.
Noc z 29. na 30. září ještě zvětšila úzkost Willa Mitze. Roger Hinsdale, Tony Renault a Magnus Anders, kteří projevovali dosud nejvíce energie, je asi pociťovali též. A na dovršení všeho začal vítr, dosud příznivý pro plavbu jejich člunu, pomalu slábnout.
A nejvíce bylo nutné se obávat bezvětří, což hrozilo největším nebezpečím v jejich postavení. Při novém opoždění jim nakonec mohly brzy dojít zásoby, kterých každým dnem ubývalo a sladké vody by nakonec zbylo jen několik pint…
Šestadvacátého večer opustil člun Alerta. Čtyři dny bloudil potom člun nazdařbůh po tomto stále zcela pustém moři. A když se Louis Clodion otázal, kolik mil asi urazili směrem na západ, odpověděl Will Mitz:
„Snad sto padesát…“
„;Sto padesát,“ zvolal John Howard, „a dosud nevidíme zemi…“ „Cožpak není země na té straně?…“ zašeptal Niels Harboe. Will Mitz odpověděl. Země tam je, ale jak daleko, to nelze ani odhadnout!
Vskutku, když bylo potravin ještě na několik dní, sladké vody už zbývalo jen na osmačtyřicet hodin - ledaže by sprchlo.
V tomto ohledu čistota oblohy brala veškerou naději. Vítr, vanoucí ze severu, nepřinesl ani mráček. Člun byl hnán na jih a v tom směru se nerozkládalo americké pobřeží nýbrž širý oceán, rozvírající se až po hranice severního polárního kruhu.
Ostatně v noci z 28. na 29. září utichl ponenáhlu vítr a na úsvitu plácala plachta o stěžeň.
Jak velice zoufalý pohled vyslali i ti nejsilnější při tomto smutném zjištění!
Tehdy Will Mitz zkřížil ruce a mohl pouze pronést toto poslední zvolání k Prozřetelnosti:
„Bože můj… Bože můj…, smiluj se nad námi!“
Opět uplynul den beze změny a za tohoto úmorného vedra bylo nutné neustále se chápat vesel. Už jen čtyři to mohli dělat: Louis Clodion, Tony Renault, John Howard a Magnus Anders. Jejich druhové, zničení únavou a zmítaní horečkou, leželi na dně člunu a už se jim nedostávalo pitné vody…

Nicméně Will Mitz si zatím ještě udržel dostatek energie, aby své mladé druhy povzbuzoval. Kormidlo pouštěl jen proto, aby se sám chopil vesla. Zbytečně doufal, že se vrátí vítr! Řídké mraky na obzoru se téměř ihned rozptýlily. Plachta se už vůbec nepohybovala a na stěžni ji nechali jen proto, že tvořila jakýsi úkryt před žhnoucími slunečními paprsky.
Tato situace nemohla trvat dlouho.
V noci z 1. na 2. října už většina ubohých chlapců třeštila. Křičeli… volali své matky… Nebýt ustavičného dohledu Willa Mitze, byli by se vrhli do moře pod vlivem strašných halucinací…
Nadešel konečně den, který měl být možná pro některé z nich dnem, kdy skončí jejich útrapy?…
Náhle se ozval výkřik - výkřik, který uklouzl Louisi Clodionovi:
„Loď!“

XIV. KAPITOLA
Na konci cesty

Parník Victoria vyplul z Dominiky do Liverpoolu a nacházel se tři sta padesát mil jihovýchodně od Antil, když hlídky spatřily člun z Alerta.
Okamžitě vyrozuměly kapitána a ten nařídil zamířit k tomuto člunu.
Byl opuštěn, nebo v něm byli nešťastníci, kteří přežili ztroskotání?…
V okamžiku, kdy Louis Clodion vydal výkřik: „Loď!“ zvedli se Will Mitz a dva nebo tři jiní a vztahovali ruce ke spatřené lodi.
Nejzdravější v sobě ještě našli určitou sílu a kapitán Victorie nemusel ani dát spustit člun. S Willem Mitzem a Louisem Clodionem u vesel a Tonym Renaultem u kormidla stanul člun brzy u boku parníku. Hodili jim lano a rozvinuli provazový žebřík. Za pět minut byli všichni cestující z Alerta na palubě Victorie, kde je očekávalo nejblahovolnější přijetí, jaké tak velice potřebovali.
Chovanci Antilian School, stipendisté paní Kathleen Seymourové, byli tedy zachráněni a s nimi pan Horatio Patterson a statečný Will Mitz, jemuž byli všichni povinováni díkem za záchranu!
Louis Clodion vylíčil, co se stalo od odplutí z Barbadosu. Kapitán Victorie se dozvěděl, za jakých okolností proběhla první plavba, dokud byl ještě Alert v rukou Harryho Markela a jeho bandy, pak o výzkumné cestě Antilami, jak potom Will Mitz odhalil úmysly těchto zločinců, jak on a jeho druhové museli prchnout z hořící lodi a jaká byla nakonec plavba člunem v posledních dnech.
A tak Alert, o němž se myslelo, že už urazil dvě třetiny zpáteční cesty, byl ponořen v hlubinách Atlantického oceánu i s piráty z Halifaxu, uprchlými z queenstownského žaláře!
A pak jménem svých druhů hluboce dojatým hlasem poděkoval Louis Clodion Willovi Mitzovi za všechno, co tento chrabrý námořník pro ně učinil. Tisknouce ho do náruče, plakali všichni radostí a vděčností.
Victoria byla uhlák s nosností dva tisíce pět set tun a po odvezení uhlí na Dominiku se právě vracela do Liverpoolu. Cestující Alerta budou tedy dopraveni rovnou do Anglie. Nuže, protože Victoria urazila pohodlně svých patnáct mil za hodinu, neměl se neopozdit návrat pana Horatia Pattersona a mladých laureátů ani o týden.
Je samozřejmé, že od tohoto prvního dne, díky péči, jíž byli podrobeni, nikdo z nich nepociťoval mravní a tělesnou skleslost, následek strašlivých zkoušek, které přestáli. Ty mizely už v jejich vzpomínkách. Úplně se oddávali tomuto uspokojení, tomuto nesmírnému štěstí, že je konec nebezpečí druhé plavby a útrap, které snášeli ve člunu na širém Atlantickém oceánu.
Pokud se týkalo pana Pattersona, ten, když zakončoval dlouhou a zajímavou rozmluvu s kapitánem Victorie, v níž se objevovaly postavy obou netvorů, Harryho Markela i hada z ostrova Martinique, vyjádřil se takto:
„Rozhodně, kapitáne, je vždy namístě učinit nejdůkladnější opatření, než se vydáme na cestu!… Suave mari magno, je příjemné, jak pravil Lukretius, je příjemné, když moře je poklidné, připomenout si, že jsi vykonal svoji povinnost!… Co by se stalo, kdybych zmizel v hlubinách oceánu… kdybych se nevrátil do přístavu… kdyby dlouhá léta nebyly o hospodáři Antilian School žádné zprávy?… Ovšem, paní Pattersonová by však mohla použít posledních dispozic, které jsem považoval za svou povinnost učinit!… Avšak díky Bohu se vracím včas a nebude potřeba těch dispozic použít…! Finis coronat opus!“ Kapitán Victorie pravděpodobně nepochopil, co mu mentor říkal jak latinsky, tak ve své mateřštině o paní Pattersonové, ale neptal se a mohl nanejvýš blahopřát svému novému cestujícímu, že vyvázl z tolikerých nebezpečí.
Jak vidět, získal pan Patterson opět úplnou sebejistotu, veškerou volnost ducha. A tu mu připadl na mysl opět pověstný latinský citát, který se mu ještě nepodařilo přeložit. Ostatně Tony Renault mu jej nehodlal darovat a následující den se ho tázal před svými druhy:
„Nuže, pane Pattersone, a ten překlad?“
„Vaší latinské věty?“
„Ano.“
„Letorum rosam angelum?“
„Ne…, ne…,“ opravil Tony Renault, „rosam angelum letorum…“ „Ah, nezáleží na pořadí těchto slov…“
„Naopak, záleží, pane Pattersone!“
„To je zajímavé!“
„Právě!… A nenašel jste smysl?“
„Našel jsem, že to neznamená vůbec nic…“
„Chyba! Ovšem jsem vás zapomněl upozornit, že tato věta se dá přeložit jen do francouzštiny.“

„Povíte mi to konečně?…“
„Ano… až budeme na dohled anglického pobřeží!“
A následující dny pan Patterson marně kroutil těmito opravdu kabalistickými slovy! Odborník přes latinu jako on a nemohl s nimi vůbec hnout!
Proto, celý velmi rozmrzelý, velmi utrápený, jakmile zazněl na lodi výkřik: „Země!“ vybídl Tonyho Renaulta, aby se vyslovil.
„Nic není prostější,“ odvětil mladý šprýmař Antilian School. „Nuže?“
„Rosam angelum letorum znamená doslovně ve správné francouzštině: Rose a mangé l'omelette au rhum (Rosa snědla svítek s rumem)!“
Pan Patterson ihned nepochopil, ale když pochopil, vyskočil, jako kdyby dostal elektrickou ránu a potom si zakryl tvář na znamení hrůzy.
Zkrátka, po šťastné plavbě vplula Victoria 22. října do průplavu Saint George a téhož večera zakotvila v liverpoolských docích.
Ihned byly odeslány depeše řediteli Antilian School a rodinám mladých chovanců, které ohlašovaly jejich návrat.
Ještě toho večera vypravovaly noviny o událostech, jejichž jevištěm byl Alert, a líčily, za jakých okolností byli pan Patterson a mladí laureáti právě dopraveni nazpět do Anglie.
Tato historie způsobila značný rozruch. Vzrušení bylo veliké, když vešly ve známost podrobnosti tohoto dramatu, které začalo v Yorské zátoce povražděním kapitána Paxtona a jeho mužstva a jehož rozuzlení se událo na širém oceánu utonutím Harryho Markela a celé jeho bandy.
Zároveň byla péčí pana Ardagha o těchto událostech vyrozuměna paní Kathleen Seymourová. Lze si snadno představit vzrušení této výtečné a šlechetné dámy… Co by se stalo, kdyby ji nenapadlo zajistit plavbu na Alertovi Willovi Mitzovi?… A jakou vděčnost projevila tomuto statečnému námořníkovi, který se stal hrdinou dne!… Nyní zbývalo Willovi Mitzovi jedině počkat v Liverpoolu na svůj nástup na Elise Warden do funkce jako druhý lodní mistr.
Pan Patterson a chovanci Antilian School po stále se opakujícím děkování kapitánovi Victorie nasedli do nočního vlaku. Následující den se vrátili do Antilian School.
Protože prázdniny právě skončily, lze si pomyslet, jaké uvítání se dostalo cestovatelům po takové cestě! Bylo nutné poznat všechny její podrobnosti a jistě se o nich bude hovořit ještě dlouho, zvláště vždycky v hodinách zotavení. Přes tolikerá nebezpečí, jimž cestující Alerta unikli, mnoho jejich přátel litovalo, že na nich neměli podíl. A - o tom není pochyb - kdyby byla vypsána nová soutěž pro získání cestovních stipendií, soutěžící by nechyběli!
Ovšem vše nasvědčovalo tomu, že se nevyskytne jiná banda námořních lupičů, aby se zmocnila lodi, určené pro mladé laureáty.
Avšak všichni spěchali, aby opět uviděli svoje rodiny, které je tak netrpělivě očekávaly. Proto, s výjimkou Huberta Perkinse, jehož rodiče bydleli na ostrově Antigua, a Rogera Hinsdalea, jehož rodina žila v Londýně, odejeli John Howard, Louis Clodiop, Tony Renault, Niels Harboe, Axel Wickborn, Albert Leuwen a Magnus Anders bez otálení do Manchesteru, Paříže, Nantes, Kodaně, Rotterdamu, Goteborgu; dychtili strávit tam několik dnů, než se měli vrátit do Antilian School. Tato historie by nebyla dokončena, kdyby naposledy nebyla obrácena pozornost na pana Horatia Pattersona.
Je samozřejmé, že když si oba manželé padli do náruče, byl to předojemný výjev. Ne! Paní Pattersonová si nedovedla představit, že by její muž, tento tak pořádný, tak metodický muž, tak mimo všechny neblahé životní možnosti, byl vydán takovým nebezpečím a že by z nich vyvázl tak šťastně! Avšak tento výtečný muž si řekl, že už se nikdy nevydá do nebezpečí takové plavby! Nevyšel by z nich možná tak šťastně, non bis in idem, a paní Pattersonová bez námitky tento právnický axiom připustila.
Když pan Patterson odevzdal do rukou paní Pattersonové obnos sedm set liber, který dostal na Barbadosu, mohl pouze vyslovit živé politování, že k němu nemůže připojit pověstného hada, pohlceného nyní temnými hlubinami Atlantického oceánu. Jak dobře by se tento had vyjímal když ne v salonu hospodářské kanceláře, tedy aspoň v přírodovědném kabinetu Antilian School!…
A pak pan Patterson připojil:
„Nyní nám zbývá pouze vyrozumět ctihodného pana Finbooka z Oxfordu…“
Paní Pattersonová v tuto chvíli již nedokázala potlačit úsměv a pouze řekla:
„To je zbytečné, drahý…“
„Jakže… zbytečné?“ zvolal pan Patterson celý užaslý a překvapený. To zasluhuje vysvětlení. Zde je:
Z přílišné opatrnosti a ve své fantastické mánii po pořádku, hnané ve všem do krajnosti, si úzkostlivý hospodář Antilian School vymyslel, když neshledal svoji závěť dostatečnou na uspořádání svých záležitostí, že se před odplutím dá rozvést. V tom případě, kdyby o něm nebyly žádné zprávy a kdyby se vůbec nikdy neměl vrátit, nemusela by paní Pattersonová čekat léta a léta, aby byla zbavena veškerého poručnictví, jak se stává ženám velikých cestovatelů za stejně smutných okolností. Pan Patterson nemohl přivyknout myšlence, že za jeho nepřítomnosti nebude dědictví ihned projednáno, jak má být u věcí, které mají být uspořádány náležitě a metodicky a že by drahá družka jeho života jako odměnu za svou věrnost a lásku neměla mít sama právo disponovat svým malým jměním, jak přísluší vdově.
Pokud byly myšlenky pana Pattersona příliš hluboce zakořeněny, než aby kdo mohl pomyslet vyslovit se z jakéhokoliv dobrého důvodu proti nim, měla také jeho důstojná žena své zásady, tak zakořeněné, že by nepřijala rozvod ani za těchto okolností. Avšak hospodář byl velmi tvrdošíjný a podivuhodně roztržitý zároveň - to jste mohli poznat v průběhu tohoto vypravování - a na to spoléhala paní Pattersonová, aby všechno dopadlo podle jejího přání. Po poradě s advokátem, starým přítelem, právním zástupcem Antilian School a obou manželů, se tvářila jako ochotná ke všem krokům. Nuže, v oprávněném vzrušení, které v něm vzbudil tento akt, jak předvídala paní Pattersonová,

nezpozoroval její manžel nic.
„Ne…, pane Pattersone, nepodepsala jsem… Nebyli jsme nikdy rozdvojeni rozvodem…, a naše manželská smlouva zůstala a zůstane, jak byla…“
„Ne varietur!“ odpověděl pan Horatio Patterson, tisknouce upřímně paní Pattersonovou v objetí.